

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Vahşi ve büyüleyici bir serüven."

YAPRAKLARIN HARİTASI.

YARROW TOWNSEND

GENÇ
T
TİMAS

YAYINCININ MESAJI

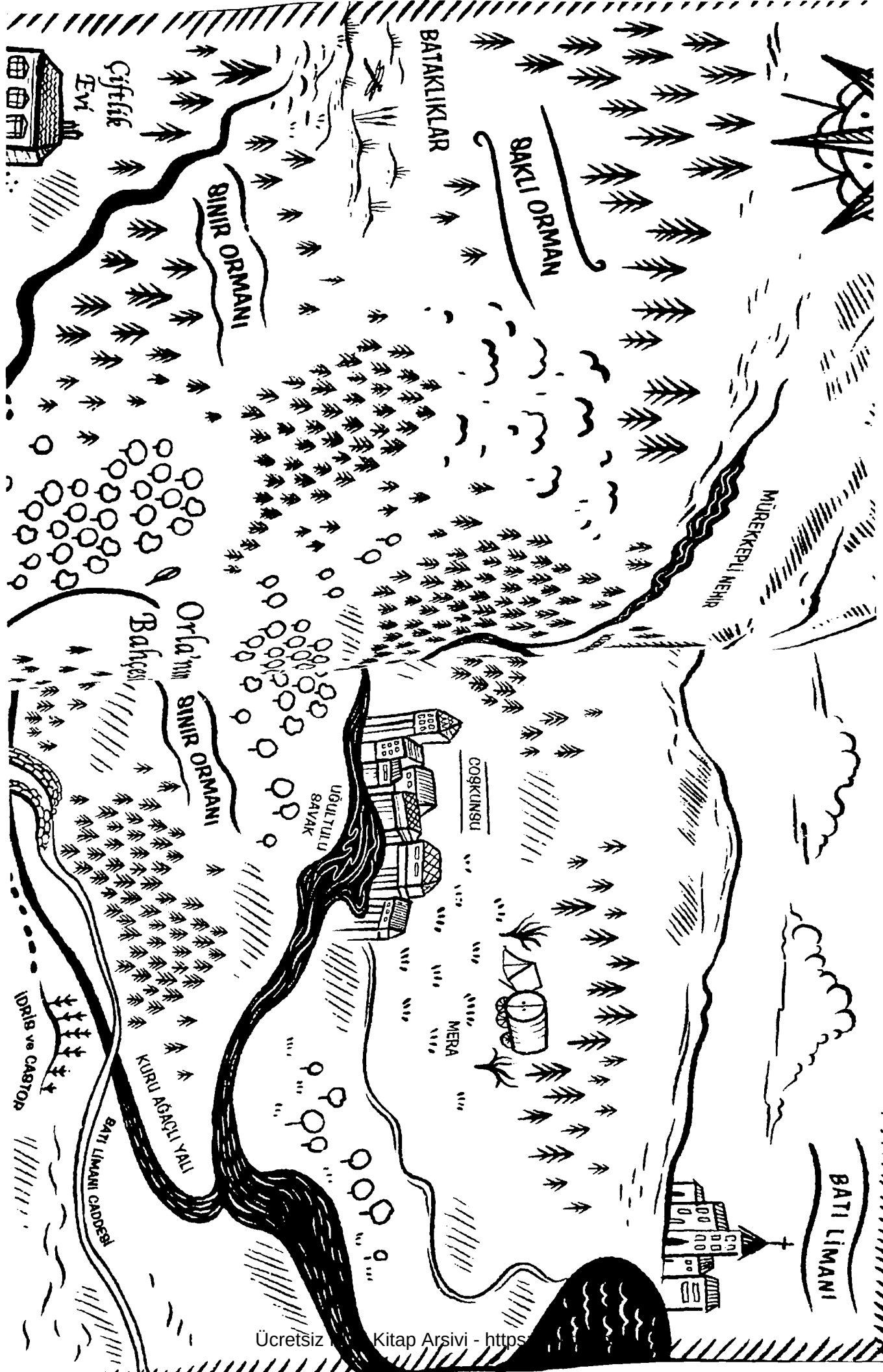
Bitkilerin konuşmaya çalıştığını hissettiniz mi hiç? Benim bunu hissettiğim zamanlar oldu. Dost canlısı otlar, yerlerinden size el sallarken dikenli vahşi çalılar sizi uyarmak ister gibi dikenlerini gösterirler. *Yaprakların Haritası*'nın başkahramanı Orla, bitkilerin dilini *gerçekten* anlıyor. Bitkilerin söylediklerini dinlerse çok tehlikeli bir zehrin kaynağını öğrenebilecek, büyük bir maceraya atılabilecek ve hem kendini hem de dünyayı iyileştirecek tedaviyi bulabilecek. Heyecan dolu, olağanüstü bir macerayı anlatan bu roman, aynı zamanda, doğanın ve doğayı korumanın öneminden bahsediyor. Yarrow Townsend tutku dolu yepyeni bir yazar ve zeki, eğlenceli, heyecan verici bir yetenek!

BARRY CUNNINGHAM

Yayıncı

Chicken House

1

Karakafes Otu. *Symphytum officinale*

Yapraklarından yapılan lapa, iltihap ve enfeksiyon için kullanılır.
Erkekulağı olarak da bilinir.

Dikenli Dere Köyü, uzun zaman önce terk edilmeliydi. Çıkışı olmayan, rutubetli, tüyler ürpertici bir yerdi. Köydeki ahşap evler, çalkantılı dereye düşmekten ya da ormanın içine çekilmekten korkuyormuş gibi bulanık nehrin kıyısında dip dibe dizilmişlerdi. Sisli ormanlarla ıssız bataklıkların arasında kalan bu köy, çocuklara göre bir yer değildi. Burada kışlar uzun, karanlık ve inanılmaz derecede kasvetli olurdu. Küçük köydeki hiç kimse, kışın üst üste iki yünlü kazak giyip nehirden yayılan sisin altında odunları bir kenara yığmakla ya da yere düşen armutları toplamakla uğraşmak istemezdi. Orla Carson hariç.

On iki yaşındaki Orla'nın saçları koyu kahverengiydi. Ellerinde dikenli böğürtlen çalılarının bıraktığı sıyrıklar, yüzünde kararlı ve ciddi bir ifade vardı. Asla üzerinden çıkarmadığı bir erkek pantolonu, balmumu kokan bir yağmurluk ve kalın, deri çizmeler giyerdi. Bir zamanlar bir çiftçinin yakacak odunlarını depolamak için kullandığı küçük, ahşap bir kulübede yaşıyordu. Eski sahibi tarafından çoktan unutulmuş bu kulübe, köyün bir ucunda, ormanın gölgesindeki elma ağaçlarıyla çakal eriği çalıları arasındaydı. Orla eskiden bu evde annesiyle birlikte yaşırdı ama annesi öldüğü için artık orada hiç kimsenin yardımını olmadan tek başına yaşıyordu. Yabani otlarla dolu bahçeyle ilgileniyordu. Bahçe de onunla ilgileniyordu. Orla'nın başka kimseye ihtiyacı yoktu.

O öğleden sonra Orla, griye çalan ışığın altında ısırgan otlarının arasında çömelmiş dikkatle çalılıklara bakıyordu. Eylül ayının ilk günüydü ve mevsim dönmeye başlamıştı. Nehre sis çökmüş, bahçenin ucundaki eğretili otlarını ve karakafes çalılarını örümcek ağı kaplamıştı. Etrafında fısıldayan bitkilerin sesleri, iç içe geçmiş yaprakların ve dalların arasından geliyordu.

Sapından al! dedi labada otu.

İki yapraktan fazlası gerekiyor, dedi civanperçemi.

Hayır, ucundan biraz alsan yeter! dedi ısırgan otları.

“Nasıl merhem yapacağımı biliyorum,” dedi Orla. Alacağı ısırgan otlarını seçip bıçağıyla dikkatle kesti. Otları yere düşmeden aldı ve ellerini yakmadan saplarından kopardığı yaprakları cebine koydu. Kulübenin verandasına bağladığı atı, Captain üzgün görünüyordu. Toynağının yarısı çürümüş-

tü ve Orla'nın iltihaplanmadan önce bu yarayı temizlemesi gerekiyordu.

Yoğurt otu! diye bağırdı mor nevrüz otu.

Kuş otu! diye cıvıladı sedef çiçeği. Tohum keseleri gümüş dolunaylara benziyordu.

“Hmm,” dedi Orla. Gelişigüzel büyümüş ısırgan otlarıyla böğürtlen çalılarının arasında ilerlerken dikenler, yağmurluğuna ve pantolonuna takıldı. “Olabilir. Onlara da bakınız, tamam mı? Şimdi izin verir misiniz lütfen?” diyerek kıyafetlerindeki dikenli otları uzaklaştırdı. “Şimdi yapacak önemli bir işim olduğunu biliyorsunuz.”

Kıvrık dallı, yaşlı elma ağaçlarının arasından dereye doğru ilerledi. “Isırgan otu, karakafes otu ve kil. Sadece bunlara ihtiyacım var.”

Karakafes otu her zaman işe yarar, dedi karakafes otu gururla.

Orla suyun kenarına gelince koluyla burnunun üzerindeki nemi silip karakafes yapraklarını kesmeye başladı. Üzeri tüylerle kaplı bu geniş, yeşil yaprakları çok iyi tanıyordu. Yaz geldiğinde bu bitki, çanı andıran pembe çiçeklerle süslenirdi. Bazen mor, bazen beyaz çiçekler de açardı. Ama Orla, yanık ve yaralar için yaptığı ilaçlarda çiçekleri değil, kalın yaprakları kullanırdı. Bir keresinde, bir serçenin yaralanan bacağına iyileştirmişti. Karakafes yaprağını annesinin daha önce ona gösterdiği gibi balın içine batırdıktan sonra bir sargı bezi gibi kuşun bacağına dolamış, iyileşip yeniden uçana kadar serçeyi yulaf lapasıyla beslemişti.

Karakafes otu her zaman işe yarardı.

Üçüncü denemede olacak, dedi ot.

Orla dudağını ısırđı. “Umarım olur,” dedi. Captain'ın ayağı bu yaz üç kez yaralanmış, Orla her seferinde daha önce öğrendiğı eski tedaviyi uygulamıştı. Aslında yaranın bir kez daha kötüleşmemesi gerekiyordu. İlk seferinde çitin yanındaki oluktan topladığı bir yığın labada otunu karıştırmıştı. Geçen ay, elma ağacında kovan kurmuş arılardan aldığı bir parça balı yaraya sürmüştü. Bunların işe yaraması gerekiyordu.

Onlar olmaz, onlar çok iyi değil! Daha fazla labada topla! dedi karaçalılar.

Biraz daha civanperçemi! diye bağırdı kadife çiçekleri.

“Tamam, tamam,” dedi Orla. “Sizi duyuyorum.”

Nemli saçlarını gözünden sıyrıp loş ışığın altında karakafes yapraklarını inceledi. Yapraklar normalde olduklarından daha küçüktü ve hepsinin üzerinde siyah lekeler vardı. Orla siyah noktaları parmağıyla temizlemeye çalıştı ama bu lekeler yapraklara işlemiş gibi görünüyordu.

Çürük yapraklar, dedi elma ağaçlarının altındaki yosunlar.

Yine de işe yararlar! dedi karakafes otu.

Daha fazla çama ihtiyacın var, dedi pelin otu.

Yalamuk, reçine ve katran. Çam katranı! sözleriyle yankılandı bahçe.

“Evet, çam katranı,” dedi Orla. Akli hâlâ karakafesteydi. Yaprakları cebine koyduktan sonra ağır adımlarla kulübeye ilerledi. Captain, bahçeyi yoldan ayıran çitlerin üzerinden

bakarak havayı kokluyordu. Yelesinde pıtrak otu kılçıkları vardı ve üzerindeki yamalı örtü çamur lekeleriyle doluydu.

“Böğürtlenleri düşünmeyi bırak artık,” dedi Orla. Atın hoşlandığı gibi kulaklarının arkasını okşadı. Sonra tüylü bacağına kaldırarak yaralı toynağı inceledi. Captain biraz kıpırdanınca Orla zayıf gövdesine nazikçe vurarak atı sakinleştirdi ve toynağı tekrar inceledi. Yara çok kötü kokuyordu ve toynağın dibinden bir şey sızmaya başlamıştı.

Orla, Captain’ın ayağını nazikçe indirdikten sonra cebindeki yapraklardan bir tutam çıkarıp üzerinde siyah leke olmayanlardan seçmeye çalıştı. Bu sırada Captain heyecanla soluyordu.

Çam daha iyi gelir, diye mırıldandı pelin otu.

“Önce benim fikrimi deneyelim,” dedi Orla. Verandadaki küçük bankın altından taş havanı aldı. Havana koyduğu yaprakları hamur haline gelene kadar ezdi. “İşte,” dedikten sonra gri kili ekleyerek karışımın olması gerektiği gibi yeşile dönmesini izledi. “Bu işe yarayacak. Yapraklarda bir sorun yok. Sadece biraz eskimişler, hepsi bu.”

Hmm, dedi ayaklarının dibindeki labada yaprakları.

Öyleler mi gerçekten? dedi pelin otu.

Orla dudağını ısırды. “Sorun yok,” dedi havandakileri bir kez daha karıştırarak. Sonra Captain’ın toynağını kaldırıp yeşil merhemi yaraya sürdü ve üzerini temiz bir bezle örttü. Doğruydı. Merhemnin rengi normalden biraz daha koyu bir ton almaya başladı.

Orla, Captain'ın toynağını bırakıp ellerini pantolonuna sildi. "Bir dahaki sefere kaçtığında köyden uzak dur," dedi. "Köyde çok fazla cam, çivi ve bela var. Kaybolmanı istemiyorum."

Captain başını eğip toynağını kokladıktan sonra burnundan soludu.

Orla bir kaşını kaldırdı. "Merhem iyi görünüyor. Yakında bir şeyin kalmaz."

Arkasındaki otlar, rüzgârda titriyormuş gibi fısıldamaya başladı.

"Sizi duyabiliyorum," dedi Orla.

Çam katranı, dedi otlar hep bir ağızdan.

Çamı ve külü yapışkan olana kadar karıştır! dedi sarmaşık.

Orla öfkeyle bitkilere baktı. "Hayır, dedim," diye tekrarladı. Burnundaki nemi silip bıçağını cebine koydu. "Captain iyileşecek," dedi. "Kahve de pişti sayılır. Sonra gidip akşam yemeği için biraz havuç toplayacağım. Çam toplamaya gitmeyeceğim. Ne yaptığımı biliyorum ben."

Aslında sarmaşığın haklı olduğunu içten içe biliyordu. Sarmaşık yıllarca bahçesine göz kulak olmuş, kalın köklerini kıvrıp ahşap kulübenin temeline dolanarak evini korumuştur.

Karakafes otu yetmez, dedi sarmaşık. *Çam kullanmazsan enfeksiyon yüzünden ölür. Köyün dışındaki çamlar. Sınır Ormanı'ndaki çamlar.*

Orla, Dikenli Dere'ye bakıp gözlerini kıstı. Nehirden başlayıp kıvrılan yol; taşlarla döşenmiş sokakların iki yanında bir araya toplanmış karanlık, ahşap evlere doğru uzanıyordu. Sokakların lambaları çoktan yanmış, sisin içinde ilerleyen gölgeler hanın ve şapelin etrafında toplanmaya başlamıştı. Biraz daha ilerideki koyu renkli çam ağaçları köyü yukarıdan izliyordu. Orla'nın kolundaki tüyler diken diken oldu. Bacakları ağırlaşmıştı sanki.

Korkuyorsun, dedi acı pelin otu.

“Korkmuyorum,” diye mırıldandı Orla ama midesi bir halat gibi düğümlenmişti. Köye gittiğinde hiç iyi şeyler olmuyordu. Orla ayaklarını yere vura vura kulübeye girip kapıyı kilitledi. Meşe palamudu kahvesini bardağa doldurup ateşin önünde ayaklarını ısıtmak için el yapımı sandalyesine oturdu. Çizmelerinden çıkan buharlar nemli odada havaya yükseliyordu. Orla arada bir camdan dışarı bakıyordu. Zavallı Captain'ın bir bacağına havaya kaldırarak durduğunu gördü. Yarasına sürdüğü merhem, toynağına sardığı bezden yavaş yavaş süzülüyordu. Orla lekeli karakafes yapraklarını düşününce sızlanarak söylendi. Gözleri ateşin yanındaki ahşap kutuya gitti. Annesinin defteri bu kutunun içindeydi. Orla uzun süredir ilaç tariflerine bakmamıştı. Bu işi kendi başına halledebilirdi.

Hava kararıyor, diye fısıldadı dışarıdaki otlar. Kuşlar yuvalarına dönüyor.

Bir gün daha bekleyemezsin. Olmaz, bekleyemezsin, diye bağırdı kuşburnu.

Gitme vakti, dedi ada çayı. Gitme vakti.

Orla, Captain'ı seviyordu. Onun koyu renkli gözlerini, hırıltılı soluklarını seviyordu. Ama bunu hiç kimseye söylememiştir. Diğer insanlar için Captain sıradan bir attı. Onun sayesinde elma ağacının dibindeki çimenler kısalıyor, sebze tarhları gübresiz kalmıyordu. Oysa Orla için Captain bir arkadaşı. O, Orla'nın bitkiler dışındaki tek arkadaşıydı. Onu kaybetmeyi göze alamazdı.

“Peki,” dedi ağaçlara bakarak. “Çam katranı.”

2

Sarıçam. *Pinus sylvestris*

Bitki özü, yüzeysel kesiklerin temizlenmesi ve böceklerden korunmak için kullanılır.

İğne yapraklarıyla yapılan çay ateş düşürür.

Orla, Sınır Ormanı'na giden dar yolu takip etti. Derenin yanında uzanan bu yol, hayvanların gelip geçerken açtığı patikalardan biraz daha genişti ve ormana giden diğer yollardan daha uzundu ama köydekilere görünmeden buradan gidebilirdi. Etraftaki uzun ve dağınık bataklık otlarını saran örümcek ağları sisin altında görünüyordu. Orla'yı izleyen bitkiler pek konuşmuyordu. Bu bitkiler bahçesindekiler gibi değillerdi. Sırlarını ele vermeden kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Yalnızsın, diye mırıldandılar. Atın nerede?

Neden köy yolundan gitmiyorsun?

Bataklığın ve çamurların arasında yürüyorsun.

Orla yürümeye devam etti. “Taze, öz suyu bol çamların nerede olduğunu gösterebilecek biri var mı?” diye sordu yüksek sesle.

Sonbahar geldi, diye cevap verdi bataklık otu.

“Biliyorum,” dedi Orla alıngan bir tavırla. Çantasını düzeltip önündeki karanlık ormana baktı. “Ne oluyor size böyle? Hiç değilse yolu biraz açabilirsiniz.”

Orla dönemeçten geçerken seyrek çimenlerin arasından birdenbire bir karatavuk çıktı. Yürürken yüksek sesle ötüyordu. Orla’nın geldiği bu noktada dere, ormanın içinden geçerek köye doğru yükselen tepeyi çevreliyordu. Tepenin yamacında yukarı doğru sıralanan evler mum ışıklarıyla hafifçe aydınlanmıştı. Yokuşun sonunda Çiftlik Evi’nin gösterişli binası yükseliyordu. Bu üç katlı ev, bir duvarla ve iki yanında taşan oyulmuş geyik heykelleri bulunan bir bahçe kapısıyla köyün geri kalanından ayrılıyordu. Evin bulunduğu arazi, yemyeşil çimenlerle kaplı geniş bir alanla dereye kadar uzanıyordu. Orla korkuyla çimenlere yaklaştı. Ormana gitmek için kullandığı gizli yol burada taş duvarla kesiliyor, duvarın arkasında karanlık sulara doğru uzanan bir iskeleyle bölünen bomboş çimenlik alan başlıyordu. Orla duvarın üzerine tırmanıp bir süre bekledi. Önce çimenlik alanın arkasındaki çam ağaçlarına, sonra da eve baktı.

Evin perdeleri açıldı. Orla lambanın ışığının altında hareket eden gölgeleri görebiliyordu. Sıcak eve bakınca sisli havada birden üşüdü. Çiftlik Evi, Dikenli Dere’nin korucusu, Inishowen Atlas’a aitti. Annesinin söylediğine göre Atlas, köydeki en zengin adamdı. Bu yüzden Batı Limanı Valisi,

bu bölgede kuralların uygulanması konusunda en çok ona güveniyordu. Orla'nın annesi bunları anlatırken alaycı bir tavırla gözlerini yuvarlayıp diğer köylerde de işlerin aynı şekilde yürüdüğünü söylemiş, şehirden gelen adamlar her şeyi çok iyi bildiğini sanıyor, demişti. Atlas, köyü çok nadir ziyaret eder; zamanının çoğunu Batı Limanı'nda geçirirdi. Yine de oturduğu ev çok büyüktü. Burada Atlas'ın kız kardeşi Josephine Claw ve Josephine'in kızı Ariana kalıyordu. Orla, o akşam yemekte kaz eti, yaban mersini olduğundan emindi. Kokusunu bile alabiliyordu yemeğin.

Josephine Claw, üzerinde uzun, beyaz bir elbiseyle kısa bir süre pencerede göründü. Nehre baktıktan sonra başını hafifçe iki yana sallayarak perdeleri kapadı.

Orla bir gözünü evden ayırmadan ormana uzanan çimenlere baktı.

Koş çabuk!

Sessiz sessiz!

Ağaçlara, karanlığa doğru git.

Tatlı hışırtıların, gıcırtıların ve yapraklardan *pıt pıt* diye düşen damlaların sardığı orman, onu sakın bir okyanus gibi içine aldı. Orla karanlık ormandaki dişbudak, kayın ve meşe ağaçlarının arasında bir çam ağacı aradı. Sonra gözlerini kapatıp etrafı dinledi.

Daha derine, daha derine, diyordu bitkiler.

Uzun zaman oldu, akıllı kız, diye fısıldadı bir yaban gülü.

“Demek beni hatırlıyorsun,” dedi Orla. “Aslında o kadar da uzun zaman geçmedi.”

Orla nabzının hızlandığını hissetti. Ormanda dolaşan keskin gözlü bir avcı olduğunu hayal etti. Eskiden annesiyle

ormanda bir şeyler ararken de aynı şeyi hayal ederdi. Annesi kuzugöbeği ve kav mantarlarını toplarken Orla etrafta koşturur, boynunda nakliyecilerin giydiği mavi montlarla aynı tonlardaki fularını takarak elindeki sopayı sağa sola sallardı. Annesine bu oyunu –küçük bir parça altın karşılığında nehirdeki teknelerde çalışmak için ülkenin dört bir yanından gelen– nakliyeciler gibi özgür hissetmek için oynadığını hiç söylememişti. Nakliyeciler annesine “deli kadın” ya da “cadı” diyordu. Nakliyeciler annesini ormanda bir yere gömmüştü...

Bastığın yere dikkat et, diye öfkeyle fısıldadı ağaçların arasındaki hanımelleri.

Orla karşısında yükselen ince, sessiz çam ağaçlarını gördü. Çamların rüzgârdaki çıtırtıları ara ara duyuluyor, sakın uğultuları köklerine kadar iniyordu. Orla çamlardan birinin gövdesinde, yaşlı bir dalın düştüğü noktada toplanmış soluk renkli bitki özünü gördü. Dalın kırıldığı yerden sızıp pıhtılaşan sıvı, kehribar renkli bir kanı andırıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Orla. Yukarı uzanıp elini nazikçe ağacın gövdesine koydu. “İzin verirsen reçinenden biraz alacağım. Atımın toynağı için. Toynağı iltihaplandı ve yarası iyileşmezse ölebilir. Teşekkürler.”

Orla hafifçe zıplayıp dallara tırmandı. Dalın kırıldığı boğuma gelince testeresini çıkardı. Testere biraz paslanmıştı ve sallanıyordu ama işe yarar durumdaydı. Çamın, isteğine itiraz ettiğini duymayınca testerenin rahatça girdiği sertleşmiş bitki özünden yumruk büyüklüğünde bir parça kesti. Çantasını tatlı kokulu birkaç parçayla doldurana kadar kesmeye devam etti.

Alnını sildikten sonra testereyi omzunun arkasındaki yerine koydu.

“İşte bu kadar,” dedi hafifçe ağacın gövdeye vurarak. “İhtiyacımı olanı aldım.”

Bir an duraksadı. Elini geri çekerken ağacın kabuğunda siyaha çalan hafif bir leke fark etmişti. Sanki biri ağacın gövdesine mürekkep damlatmıştı. Orla başını iki yana salladı. Hava kararırken gölge oyunları görüyorum herhalde diye düşündü.

Sis, hafifçe yükselen rüzgârla birlikte kıvrılırken çöken karanlıktaki gölgeler sisin yerini almaya başlamıştı. Ağaçtan bir gıcırtı ve inleme duyuldu. Orla dikkatle aşağı inerken ayaklarını sarkıtıp alçak dallara bastı. Tam o sırada aşağı bakınca hareket eden mavi montu gördü.

Bir nakliyecisi.

Elinde olmadan yüzünü ağacın gövdesine yaklaştırıp bir sarmaşığın dalını tuttu.

“Ne yapıyor burada?” diye fısıldadı.

Bir şey arıyor, dedi sarmaşık. Kaybetmiş.

Orla karanlıkta aşağı baktı. Nakliyecisi, gözünü yerden ayırmadan sağa sola yürüyordu. Bacaklarında bir sorun varmış gibi dikkatle adım atıyordu. Aslında nakliyecisi olamayacak kadar genç görünüyordu; henüz yetişkinliğe erişmemişti. Dalgalı saçları diğer adamlarınki gibi kırışmamıştı. Yüzü tanıdık gelse de loş ışıktaki tam olarak seçilmiyordu. Genç adam, Orla’nın tırmandığı ağaca doğru yürüyünce montundan duman ve nehir çamuru kokusu yükseldi. Üzerinde rutubet, çürük ve yüksek ateşi çağrıştıran başka bir koku daha vardı.

Nakliyeci, yürüdüğü yerdeki kökleri görmemişti. Köklere takılıp tökezleyince Orla'nın çıktığı çam ağacının gövdesine dayanıp destek aldı. Solukları hırıltılıydı. Orla dalgalı perçemlerinin altındaki ter damlalarını görebiliyordu. Çocuk nemli havada ışıldayan gözlerini kaldırıp dalların arasından baktı.

Orla donup kalmıştı. Kalbi küt küt atıyordu. Terli avuçlarıyla ağaca tutunup dengesini korumakta zorlanıyordu. Gözlerini yavaşça kapatıp ağacın karanlığında görünmemeyi diledi. Nakliyec i iç çekip söylendi ve en sonunda ağaçtan uzaklaştı.

Orla biraz bekledikten sonra yavaşça dallardan inmeye başladı. “Beni uyarmalıydın,” dedi sarmaşığa. Yere indiğinde eğilip nakliyecinin takılıp tökezlediği ağaç köklerini inceledi. Kökler, bitki özünü kestiği kabuk gibi yumuşak ve siyahtı.

Dişlerini gıcırdattı. Karanlığın çöktüğü ormanda birdenbire üşümüştü. Bataklıkların arasından akan derenin sesini, ağaçların mırıltısını duyabiliyordu.

“Bana söylemediğiniz bir şey var,” dedi bitkilere.

Ormandan cevap gelmedi. Orla testereyi sıkıca tuttu. Elleri titriyordu.

“Bana neler olduğunu söylemelisiniz,” dedi. İçinde bir öfke kabarıp yükselmeye başlamıştı. Ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Bitkiler ona sadece gördüklerini söyleyebilirdi, hissettiklerini değil.

“İyi,” dedi. “Sırlarınızı kendinize saklayın bakalım. Ben kendim öğrenirim nasılsa.” Yanakları yanıyordu. Dallar gözünün önünde eller gibi uzanıyor, Orla ağaçların arasında ilerlerken onları kenara savuruyordu. Hiçbir şey yolunda

değildi. Bahçesindeki otlar ona buraya gelmesini söylemişti ama onlar da neler olduğunu anlatamamışlardı. Çam ağacındaki siyah lekeler karakafes yapraklarındaki siyah lekelerle aynı mıydı?

Orla çalılıkların arasından çıkınca bir kez daha Çiftlik Evi'nin önüne geldi. Çimenlerin arasında ilerlerken iskelede sallanan bir lamba gördü. Lambanın turuncu alevi dans eder gibi titriyordu. Nakliyecilerin iskeleye bağlanmış teknesi sazların arasında sallanıyordu. Arkasındaki ormana bakıp az önce gördüğü nakliyecinin bu teknedeki ne kadar uzaklaştığını merak etti.

Bu iyi değil, diye fısıldadı Orla'nın ayaklarının dibindeki nehir sazlıkları. *Hiç iyi değil*.

Orla gözlerini iyice açarak nehrin kıyısına koştu. Nehirdeki otların uzun, keskin saplarını elleriyle yokladı.

Hiç iyi değil, dedi otlar yeniden.

Orla derin bir nefes aldı. Sorun sadece bahçesindeki karakafes otlarında, ormandaki çamda değildi. Buradaki bitkilerde de lekeler vardı ve otların sapları tamamen kararmıştı.

Nakliyecinin teknesi gürültüyle iskeleye vurdu. Orla'nın kalbi hızlanmıştı. Dikenli Dere'deki bitkilerde bir sorun vardı ve Orla bu sorunu nasıl çözebileceğini bilmiyordu.

3

Ada çayı. Salvia officinalis

Bogağı rahatlatmak için yapraklarını sıcak suda demleyin.

Bitkiler hastalanır, demişti annesi. Tıpkı insanlar gibi. Orla bunu biliyordu. Dikenli Dere'nin toprağı nemli olduğu için bitkilerin bazı sorunlar yaşaması çok tuhaf değildi. Ateş yanıklığı, yaprak pası gibi hastalıklar vardı. Patatesler çürüyebiliyor, erik çiçekleri solabiliyor, elma ağaçlarında mantar oluşabiliyordu. Annesi böyle durumlarda ne yapılacağını bilirdi. Birlikte bahçeyle kuşların yuvalarıyla ilgilendiği gibi ilgilenirlerdi. Öğle vakitlerini, yerlerine yeni dallar çıkabilsin diye elma ağaçlarının yaşlı dallarını keserek geçirirlerdi. Bitkilerin dökülmek üzere olan yapraklarını ateşin yanında kurutmak için koparır, kuruyan çiçeklerin tohumlarını dikkatle toplar, köyde yürürken bahar geldiğinde her taraf renkli çiçeklerle kaplansın diye bu tohumla.

etrafa saçarlardı. Annesi sağlıklı olmayan tek bir yaprağı bile hemen fark eder, bitki daha güçlü büyüsün diye onu koparırdı. Ama bu hastalık, Orla'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Sınır Ormanı'ndaki ve bahçesindeki bitkiler daha önce hiç hastalanmamıştı.

Orla çamı katranı hazırlayacaktı. Böylece hasta bitkileri düşünmek zorunda kalmayacaktı. Captain kulübenin karşısında uyuklarken yaralı toynağının üzerine basmamaya çalışıyordu. Orla atının boynunu okşadıktan sonra içeri girip çömleği aradı. Sobanın yanında annesinin sandalyesinin olduğu ve kurumuş ağaç kütüklerini yığıldığı yer tozlarla ve örümceklerle kaplıydı. Üst katta merdivenle çıkılan küçük bir oda vardı. Orla'nın samandan yapılmış döşegi çatının altındaydı. Üzeri battaniyelerle güzelce örtülmüş bu döşek annesiyle birlikte yatabilecekleri kadar büyüktü. Odada küçük bir pencere bile vardı. Annesi bu pencerede kullandıkları camı çıktığı kısa gezintilerden birinden dönerken yanında getirmişti. Orla bu pencereden bahçeyi izleyebiliyor, meraklı komşularını kontrol edebiliyordu. Örneğin, bahçenin önüne gelen temiz sarı bukleli Ariana Claw'ın iri gözleriyle çitlerin arasından içeri baktığını, Elias Dawson'ın etrafta dolanıp –Orla'nın hiç ihtiyacı olmadığı halde– ona bir şeyler getirdiğini görebiliyordu.

Orla üst üste yığılmış battaniyelerin altından eski bir çömlek çıkardı. Küçük sobası için fazla büyük olduğundan çömleği dışarı çıkarıp ateş yakmak için kullandığı metal ayaklığın üzerine yerleştirdi. Alttaki ateşi yakıp ağaçtan aldığı bitki özünü çömleğe koydu ve doğru şeyi yapıyor olmayı diledi.

Yağmur yağmaya, iri ve ılık damlalar dökülmeye başlamıştı. Orla, verandanın altına sığınıp Captain'ın sıcak omuzlarının yanında ateşin harlanıp etrafa kıvılcımlar saçmasını bekledi.

“Çam katranı konusunda haklıydınız,” dedi bitkilere. “Çam katranını hatırlatmakla iyi ettiniz ama bana onu nasıl kullanacağımı da anlatmanız gerekiyordu.” Doğru şeyi yapıyormuş gibi görünmüyordu. Orla yağmurun altında ateşi –çömlekteki katranı yakmayacak kadar– beslemeye çalışıyordu. “Hazır olduğunu nasıl anlayacağım?” dedi bir sopayla katranı dürterek. Ama cevap gelmedi.

“Ne güzel, bir de surat asıyorsun,” dedi. “Nereden bilebilirim ki?”

Annen bilirdi, dedi pelin otu.

Orla cebinden bıçağını çıkarıp pelin otuna doğrulttu.

“Annemden bahsetme,” dedi. “Neden sarmaşık gibi değilsin?”

Pelin otu sustu. Orla, bitkilerin farklı karakterleri olduğunu biliyordu. Sarmaşık bilgeydi, karakafes otu vefalı ve pelin otu... Pelin otu ona duyması gerektiği halde duymak istemediği şeyleri söylerdi.

Orla kulübenin içine, annesinin defterini sakladığı kutuya baktı.

“Sadece dişbudak eklemek gerekiyor,” dedi. Kapının yanındaki kovadan bir avuç dolusu dişbudak yaprağı alarak yapışkan katrana ekledi.

“Toynağı pek iyi görünmüyor,” dedi çalıktan gelen kaba bir ses.

Elias Dawson, bahçenin girişinde, iki akdikenin arasında yeşerip bir kemer şeklini alan hanımeli çiçeklerinin arasında hafifçe eğilmişti. Kaşlarına kadar uzanan kalın favorileri vardı. Uzun süre suda kalmış gibi rengi atmış görünüyordu. Dikenli Dere’nin nemli havası, bütün hayatını burada geçirmiş birçok insanda aynı etkiyi bırakıyordu. Elinde bir çuval vardı. Orla içini çekti. Elias bir mum üreticisiydi. Nakliyecilerde kullanılan lambalar ve köylüler için balmumundan mumlar yapardı. Annesi, Coşkunsu ve Batı Limanı gibi yerlere seyahat ederken Orla’yı Elias ve eşi Agnes’e bırakırdı. Elias, Orla’ya bir hayat boyu yetecek kadar yardım etmişti.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Orla, çam katranını bir kez daha karıştırarak.

“Çiftlik Evi’ndeki arabalı atlar için kullandıkları ilaçtan kullanmalısın belki de,” dedi Elias. Kaşlarından yağmurlar damlıyordu. “Zift ya da onun gibi bir şey. Çok iyi geldiğini duymuştum.”

“Ben Çiftlik Evi’nde iyi olduğu düşünülen hiçbir şeyi kullanmam,” dedi Orla. Kapüşonunu başına geçirerek ateşin başına döndü. Kaynayan katran koyu renkli bir tutkala dönüşüyordu. Orla çam katranının soğuması için çömleği ateşten aldı.

“Sana Marianne Reed’den yulaf getirdim,” dedi Elias çuvalı sallayarak.

“İhtiyacım olmadığını söylemiştim,” diye karşılık verdi Orla. “Bahçede yeterince yiyeceğimiz var.”

Elias tahta kapının mandalını açıp dikenlerin altında eğildi.

“Buraya bırakıyorum,” diyerek elindeki çuvalı Orla’nın odun kesmek için kullandığı kütüğün üzerine bıraktı.

“Yulafa ihtiyacımız yok,” diye söylendi Orla bir kez daha. Captain’ın toynağını alıp dizine koyarak katranı yaraya sürmeye başladı. Captain merhemi koklayıp burnunu buruşturdu.

“Evet, var,” dedi Elias. “Annen benden—”

Orla, Captain’ın toynağını sert bir şekilde bırakarak Elias’a döndü.

“İşimize karışmanı istememiştir,” dedi. “Biz iyiyiz.”

“Sadece sana göz kulak oluyoruz,” dedi Elias. “Elizabeth’e bunun için söz vermiştik.”

“Bunu nasıl yaptığınızı gördük,” dedi Orla dudaklarını büzerek. Kollarını birleştirip Elias’ın gitmesini bekledi.

Ama Elias yerinden kıpırdamadı.

“Sözlerime kulak vermelisin, Orla,” dedi en sonunda. “İnsanların söylediklerini duymadın mı?”

“Annem hakkında mı?” diye atıldı Orla. “Ne yaptığını bilmediğini söylemiyorlar mı? Onun sahtekâr olduğunu söylemiyorlar mı? Sen olmasan da bunları her gün duyuyorum zaten.”

Elias’ın yüzüne bir gölge düştü. “Bitkilerin bir hastalığa yakalandığını söylüyorlar,” dedi. “Callahan Reed’den duydum. Yalan değil. Söylediklerine göre bitkiler—”

“Söylenti,” diye yarıda kesti Orla. “Her zaman olduğu gibi. Bitkilerin bir şeyi yok.”

“Seninkiler hasta değil mi yani? O zaman şanslısın.”

“Annem ne yaptığını biliyordu. Ben de biliyorum. Başımın çaresine bakabilirim.”

Elias içini çekti. “Belki de annenin her şeyi bilmediğini kabul etmelisin, Orla. Çiftlik Evi’nde olanlardan sonra...”

Orla birdenbire gözlerinin yanmaya başladığını hissetti. Herkes annesinin başına gelenleri bildiğini sanıyordu. Annesi onu Elias ve Agnes’in köydeki küçük evine bıraktıktan sonra, her şey kötüye gitmeden önce olanları biliyorlardı sanki. Orla, yulaf çuvalını verandanın altına attıktan sonra bahçe kapısına yürüdü. Elias, şapkasındaki suyu silkeleyerek onu avutacak bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

“Senin fikrine ihtiyacım yok,” dedi Orla. Kapıyı Elias’ın arkasından kapatırken o kadar hızlı davranmıştı ki elleri dikenli çalılara sürtünmüştü. “Daha fazla yulaf istemiyorum!” diye bağırdı karanlık yolda uzaklaşan Elias’ın arkasından. “Bahçe gayet iyi. Hepimiz iyiyiz.”

Sivri dikenler, dedi dikenler Orla kendini çalılardan kurtarıırken.

“Bir de bana sorun,” dedi Orla. Elinin üzerindeki kesiği yalarken o sırada burnunu yulaf çuvalına daldıran Captain’a döndü.

“Yeme onu,” diye uyardı atı. “Hemen bitmesin.” Yulaflı önünden çekerken atın toynağına takılan çuval yırtılıp ikiye

ayrıldı. Orla çömleğe bir tekme atıp etrafa saçılan alevleri ve kıvılcımları izledi. Yanık çam kokusu havaya yayılıyordu.

Sonbahar geldi, dedi sarmaşık.

Yağmur geliyor, dedi papatyalar yapraklarını sıkıca kapatarak.

Yemek yok, yaprak yok, ilaç yok, dedi pelin otu.

Orla yere eğilip pelin otunun sapına baktı. Bitkinin sapı da diğer otlar gibi lekeli ve koyu renkliydi. Elias haklıydı. Bitkiler haklıydı. Bitkiler olmadan yiyecek de ilaç da Captain da olmazdı.

Arkadaş da olmaz, dedi pelin otu acımasızca.

Orla, Captain'ın toynağını kontrol etmeye çıktığında yağmur şiddetlenmişti. Ateş sönmek üzereydi. Etrafta bahçede yanan turuncu korlar dışında ışık yoktu. Captain verandanın altında sakince ağzındakileri çiğniyordu. Bitkiler yağmur damlalarının ritmine uyarak mırıldanıyor; rüzgâr, yağmur, karanlık ve koyu renkli nehir hakkında fısıldayıp bir şeyler söylüyordu. Orla bahçeye çıkınca karaçalı konuşmaya başladı.

Bahçede biri var, dedi.

Orla huzursuzlandı ama etrafta kimseyi göremiyordu.

Bitkiler rüzgârda hışırdıyordu.

Bahçede biri var, dedi böğürtlen çalıları dikenlerini hazırlayarak.

Bahçede biri var, dedi sarmaşık dikenlerini çıkararak.

Orla kapının yanında duran sopayı aldı ve bahçeyi aydınlatmak için lambayı havaya kaldırdı.

Captain'ın yanında kısa boylu, sağlam yapılı bir çocuk vardı. Saçları kahverengiydi. Gözleri lambanın ışığında parlıyordu.

Nakliyecilerden birinin oğlu, İdris Romero'ydu.

Çocuk, Captain'ı sakince okşadı ama Orla'ya selam vermedi.

"Atımdan uzak dur," dedi Orla öfkeyle. "Buraya nasıl girdiğini bilmiyorum ama hemen dışarı çık. Burası özel bir mülk."

"Aptal atınla ilgilenmiyorum," dedi İdris.

"Nakliyecilerden birinin evime gelip bana ne yapacağımı söylemesine gerek yok."

"Ben nakliyecisi değilim."

"Onların giydiği montu giyiyorsun," dedi Orla. "Üstelik bacakların da sıırıslıklam. Öylesine nehirde mi dolanıyorsun yani?"

Orla midesinden yükselen safrayı hissetti. İdris üzerinde bu montla, soğuktan yıpranmış yüzüyle nakliyecilere benziyordu. Deri, hububat ya da buldukları herhangi bir şeyi satmak için nehirde dolaşan; teknelerini nehrin kuzeyine, dağlara, denize götüren o adamlar gibi görünüyordu. İdris ve kardeşi Castor, Orla kadar uzun süredir Dikenli Dere'de yaşıyordu. Belki de bu köyde ondan daha önce yaşamaya başlamışlardı. Nakliyecisi olan babaları Batı Limanı'nda ça-

lışıyor, onlara ayda bir altın gönderiyordu. En azından Orla köyde böyle söylendiğini duymuştu.

Orla yumruklarını sıkıp öfkeyle çocuğun gözlerine baktı.

“Bahçemden defol,” dedi.

İdris de ona baktı. Öfkeli olduğu belliydi ama yüzündeki ifadede Orla’nın okuyamadığı başka bir şey daha vardı. Korku muydu bu? İdris kaşlarını hafifçe çattıktan sonra başını iki yana salladı.

“Benimle gelmelisin,” dedi. “Gerçekten çok önemli.”

“Neden bir nakliyeciyile bir yere gideyim ki?” dedi Orla tersleyerek.

İdris lambaya doğru eğildi.

“Abim, Castor bitkilerin neden hasta olduğunu biliyor. Gelirsen bildiklerini sana anlatacak.”

4

Mum Palmiyesi. Myrica gale

Tataruk sineklerini uzak tutar. Çayı eklem iltihabını iyileştirir.

Köyden fazla uzakta olmayan dere kıyısındaki bir eve geldiler. Neredeyse Orla'nın kulübesi kadar küçük olan ev, toprağa o kadar yakındı ki kıyıyla aynı seviyede inşa edilmiş gibi görünüyordu. Orla ve İdris başlarını eğerek kapıdan geçti. Lambayla aydınlanan, hasır kilimlerle kaplı odada, yerde yatan biri vardı. Saçları hafifçe dalgalıydı. Orla yerde yatan kişinin ormanda gördüğü nakliyeciyi olduğunu fark edince birden irkildi. Castor'ı bir yıldır, belki çok daha uzun bir süredir görmemişti. Bambaşka biri gibi görünüyordu. Yüzü zayıf, gözleri donuktu. Orla onu görünce kızgın bir demire dokunmuş gibi geri çekildi.

“Abin hasta,” dedi öfkeyle. “Bana hasta olduğunu söylememiştin.”

“Seni bitkilerle ilgilenirken gördüm,” dedi İdris. Sesini birden bir çaresizlik kaplamıştı. “Bitkilerin ne işe yaradığını, hangi hastalığa iyi geldiğini biliyorsun. Seni kuşlara ve bulduğun diğer yaralı hayvanlara ilaç verirken gördüm. Atını tedavi ettiğini gördüm. Şimdi bilgilerini kullanıp abimi de iyileştireceksin. Senden başka kimse yapamaz bunu.”

“Gördüğün şeyleri yanlış anlamışsın,” dedi Orla odaya bakarak. İçeride kürkler, değerli eşyalar, tuzlanmış balıklar göreceğini sanmıştı ama İdris’in evi karanlık ve kasvetliydi. Balık ağlarıyla ve kancalarla dolu isli duvarları olan tek bir odadan ibaretti. Kalın muşambalar düzgün bir şekilde duvara asılmıştı. Evde yetişkin birinin yaşadığına dair bir işaret yoktu. Küçük ahşap bir masanın üzerine yayılmış balık ağının onarıldığı anlaşıyordu. Orla, İdris’in bunu tek başına yapıp yapmadığını merak etti.

İdris abisinin yanına çömeldi.

“Lütfen,” dedi “Onu derede buldum.”

Orla yutkundu. Bütün işaretler ona oradan kaçması gerektiğini söylüyordu ama gerçeği öğrenmek zorundaydı. Castor, bitkilerin neden hasta olduğunu anlatacaksa söyleyeceklerini dinlemeliydi. Ama Castor konuşacak durumda değildi. Terden sıırılsıklam olmuştu ve bir ölü gibi sessizdi. Yüzü kül rengini almış, kuru dudakları çatlamıştı.

“Oraya hiç gitmemesi gerekirdi,” dedi İdris. Abisinin omuzlarını birkaç battaniyeyle sardı. “Gitmemeliydi.”

“Sıcak suya ihtiyacı var,” dedi Orla. “Herhalde bu delikte ateş yakabiliyorsundur, öyle değil mi?”

İdris başını salladı. Gözlerini abisinden ayırarak köşedeki sobaya doğru yürüdü. Kulübe rutubetliydi. Evin sıcaklığı, babaları her nereye gittiyse onunla birlikte gitmişti sanki.

Orla hiç istemese de Castor'ın yanına çömeldi. Castor, bir şeyler söylemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını kıpırdatıp inledi. Şakaklarındaki damarlar kuru bir yaprağın damarları gibi belirginleşmişti. Orla'ya hiçbir şey söylemeyeceği belliydi.

“Başka birinden yardım iste,” dedi Orla ayağa kalkarak. “Nakliyeciler arkadaşlarına git. Bana ihtiyacın yok. Annem olmadan insanlar için ilaç yapmayacağımı biliyorsun. Sadece hayvanlara ilaç yapıyorum. Kural böyle.”

İdris ellerini ovuşturup gözlerini küçük kulübede gezdirdi.

“O benim abim,” dedi. “Anlayacağımı sanmıştım.”

“Anlamıyorum,” dedi Orla.

“Demek söylenenler doğru,” dedi İdris. “Annen de sen de o insanlara nasıl yardım edeceğinizi bilmiyordunuz. Bitkilerden ilaç yaptığınız bir uydurmaydı sadece.”

“Annem hiçbir şey uydurmadı,” diye karşı çıktı Orla. “Yalan söyleyen sensin. Bana Castor'ın bitkilerin neden hasta olduğunu bildiğini söyledin. Ama tek kelime bile edemiyor ve sen de bunu biliyordun.”

Orla titremeye başlamıştı. Buraya hiç gelmemeliydi.

Castor zayıf elini uzatıp Orla'nın ayak bileğini tuttu.

“Nehir,” dedi hırıltılı bir fısıltıyla. Boğazı ağaç kabuğuyla kaplıymış gibiydi.

İdris, Castor'ın yanına koşup abisinin yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Ne dedin?” diye sordu çaresizce. “Castor!”

“Rahat bırak onu!” dedi Orla. “Konuşurken ne kadar acı çektiğini görmüyor musun?”

Castor gözlerini açtı. “Nehir!” dedi bir kez daha.

“Su içmesi gerekiyor,” dedi Orla.

“Söyle bana!” dedi İdris. “Nereye gittin?”

“Nehir!” dedi Castor yeniden. Yerinden kalkmaya çalışırken o kadar çok sallanıp dönüyordu ki İdris onu sıkıca tutmak zorunda kalıyordu.

“Nehir!” diye bağırdı. “Dağlar... kapkara...” Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama dudakları titriyor, kolları ve bacakları sarsılıyordu.

İdris telaşlanmıştı. “Bir şey söylemeye çalışı—”

“İdris, abin ateş yüzünden sayıklıyor sadece!”

“Hayır, bana önemli bir şey söylemeye çalışıyor. Abimi tanırım,” dedi öfkeyle.

“Sana yardım edemem,” dedi Orla, yağmurluğunu ilikleyerek.

“Gidemezsin!” dedi İdris.

“Abin bana bitkilerim hakkında bir şey söylemeyecek. Ne kadar hasta olduğunu görmüyor musun? Bu kadar ateşi olan biri iyileşmez,” dedi Orla kapıya yönelerek.

İdris arkasından gitti. “Ona yardım etmelisin.”

“Beni buraya getirmek için yalan söyledin,” dedi Orla. İdris yolu kapatmaya çalışıyordu. “Bana Castor’ın bitkiler hakkında bir şeyler bildiğini söyledin. İnsanlara yardım etmediğimi biliyorsun. Bunun bir kural olduğunu biliyorsun. Herkes biliyor. Ama buraya gelmem için beni kandırdın. Tipik bir nakliyecisin işte. Abin ölüyor ve benim bu konuda yapabileceğim bir şey yok.”

İdris’in yüzünde korku, şaşkınlık ve nefretle dolu bir ifade vardı. Orla, ona daha önceki gibi acıımıyordu artık. İdris nakliyecilerden biriydi, onların giydiği montlardan giyiyordu. Onlar gibi olmak istiyordu ve nakliyeciler başlarına gelen her şeyi hak ediyordu.

İdris boğuk bir sesle arkasından bağırdı. “Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlayacağını sanmıştım.”

Orla, annesinin bir tekneyle Coşkunsu’dan ya da Batı Limanı’ndan geldiği günü hatırladı. Kolları kuru bitkilerle doluydu. Orla’yı Elias’ın evinden aldıktan sonra birlikte kulübeye gelmişler, annesi ateşlenerek terlemeye başlamıştı. Orla balı, gümüş düğme çiçeğini ve ada çayını karıştırırken annesi *Normalde çayı ben hazırlardım, değil mi Orla?* demişti. Orla bu bitkileri ezip demleyerek bir merhem ve tentür elde etmişti. Ama yaptığı hiçbir şey annesinin ateşini düşürmemiş, hiçbir şey onu iyileştirmemişti. Orla ne olup bittiğini anlamadan annesini kaybetmişti. Geriye sadece nakliyecilerin annesini ormana taşıyıp gömdükleri o anların uzak, silik görüntüsü kalmıştı. Köyü korumak için onu ormana götürmüşlerdi.

“Civardaki tek çocuklar biziz diye arkadaş olmamız gerekmiyor,” dedi Orla. “Sen bir nakliyecisin. Annem sizin yüzünüzden öldü. Ait olduğu yere, yani bahçemize gömmek yerine ormana gömdüler onu. Bu işte tek başınasın.”

Bu kelimeler diline bir çelik gibi ağır gelmişti. Orla, annesinin asla böyle sözler söylemeyeceğini biliyordu. Annesi herkesin bitkilerden faydalanması gerektiğini söylerdi. Annesinin ölmesi İdris’in ya da abisinin suçu değildi. Yine de her şey nakliyeciler yüzünden olmuştu ve bu yeterliydi.

Orla karanlığa doğru koştu. Artık onu sadece ağaçların üzerinden aşağı bakan yıldızlar ayıplayabilirdi. Kaşlarını çatıp yıldızlara baktı. Yüzünden sıcak, ağır yaşlar dökülüyordu. Yıldızlar gerçeği biliyordu. İdris’e yardım etmek istese de bunu yapamazdı. Annesi ilaç yapmak için uzaklara yolculuk etmişti. O, hastalara nasıl yardım edeceğini biliyordu. Ama Orla çok ihtiyacı olduğu anlarda bile ne yapacağını bilemiyordu.

5

Yüksük otu. *Digitalis purpurea*

Çok zehirli bir bitkidir. Kalp rahatsızlıklarında kullanılır.

Orla, ertesi sabah kalabalıkta hızla ahşap şapele gidiyor, başını eğip incecik saçları kabarmış, sarı dişli insanların arasından geçiyordu. Sert hava koşulları yüzünden kıyafetleri yıpranmış, yüzleri buruş buruş olmuş insanlar yolunu kapatıyor, gri çuvallar yüklenmiş katırlar önüne çıkıyordu. Dikenli Dere'deki herkes pazara giden bu insan seline katılmıştı. Orla her köşede üzerlerinde lacivert montlarla etrafı izleyip bekleyen nakliyecileri görüyor, bu görüntü buz gibi kemiklerine işliyordu. *Kurtlar gibi görünüyorlar, diye düşündü. Kurtlar gibi pusuya yatmışlar.*

“Dikkat et!” diye bağırdı Eva. Orla handa garsonluk yapan kıza çarpmıştı.

Dikkatli ol! dedi kaldırım taşlarının arasındaki kara-hindiba.

“Aptal pazar,” dedi Orla. “Buraya hiç gelmemeliydim.”

Şapelin duvarını saran kalın sarmaşıklara tutunup tırmandı ve çatıya oturup pazarı izlemeye başladı. Çiseleyen yağmurun altındaki tezgâhlar, katledilmiş hayvanlarla doluydu; hayvan postları tahta masaların üzerine üst üste yığılmıştı. Kalın paltolar giyen kadınlar ve erkekler tezgâhların arasında dolanıyor, malların ya da derilerin ederini anlamaya çalışıyorlardı. Sökük ya da yırtık olan hayvan postlarının üzerinde yanık izleri ya da damgalar vardı. Orla çoğunlukla güve yenikleriyle dolu sincap ya da kunduz postlarını görse de arada su samuru ve sansar kürkleri de vardı. En kaliteli olan deriler daha fazla para için Batı Limanı’na götürülmüştü. Orla çantasını yokladı. Başına kapüşonunu geçirerek pazardaki tezgâhların arasında dolanmış, hiç konuşmadan sadece bozuk paraları uzatarak kurutulmuş geyik eti, tuzlu biftek satın almıştı.

Yemeğe ihtiyacımız vardı, dedi sarmaşık nazikçe.

Orla homurdandı. Elias ona bir çuval yulaf getirdiğinde bahçenin ucundaki patateslerin daha köklerinden koparılmadan çürüdüğünü görmüştü. Patateslerin yanındaki tatlı mısırlar da kararmış, bal kabaklarının yaprakları pörsümüştü. Çatıda büzülüp tuzlu geyik etinden bir ısırık aldı ve pazarı izlemeye devam etti. Köylülerin dedikodularını, pazarda dolaşırken fareler gibi hızlı hızlı sesler çıkararak konuştuklarını duyabiliyordu.

“Bu hayra alamet değil,” dedi bir kadın. Saçları örümcek ağına benziyordu. “Aklıma Çiftlik Evi’nde olanlar geliyor.”

“O kadının insanları ölüme terk ettiği yerden mi bahsediyorsun?” dedi başka bir kadın. Konuşurken az önce satın aldığı posttaki güveleri temizliyordu. Bir güve saçına kondu.

“Söylediklerine göre, aslında oraya onlara yardım etmek için gitmiş,” dedi örümcek ağı saçlı kadın. “Bence ne yaptığını başından beri bilmiyordu.”

“Bence de,” dedi güveli kadın. “Kadınlar böyle işlere hiç karışmamalı.”

Orla kulaklarını kapayıp ağzındaki sert geyik etini çiğnedi. Kalın, iri yağmur damlaları düşmeye, gök gürlemeye başlamıştı.

Mevsim değişiyor, dedi dükkânın yanındaki üvez ağacı. Elias, yaptığı mumları Dawson ve Reed adlı bu küçük dükkânda satıyordu.

Orla çatının üzerinden köyün arkasındaki karanlık nehirde sıra sıra ilerleyen tekneleri görebiliyordu. Nakliyeciler doğudan geliyordu. Orla bu teknelerin nehirde bir aşağı bir yukarı ilerleyip hiç gitmemeleri gereken yerlere gittiğini düşününce ürperdi. Castor’ın gerçekte nereye gitmiş olabileceğini merak etti. Genç adamın bir deri bir kemik kalmış yüzünü düşününce midesi düğümlendi. Annesi de hastayken tek başına kaldığında öyle mi görünüyordu acaba?

Bir kez daha gök gürleyince pazardakiler şüpheyle gökyüzüne baktı. Orla’nın tüyleri diken diken olmuştu. Callahan Reed’i gördü. Uzun saçlı, sakallı adam bir müşteriye şamdan uzatan Elias’la konuşuyordu. Sonra Josephine Claw’ı gördü.

Şık şalına sarılarak bir hayalet gibi pazarın bir ucundan gelip geçenleri izliyordu. Tam o sırada Josephine'in dikkatini çeken bir şey oldu. Arkasına dönüp pazarın biraz ötesinde, Batı Limanı Caddesi'ndeki köprüye baktı.

Birileri geliyor, dedi duvardaki sarmaşık. Koyu renkli bir mont giymiş, koyu renkli atları var. Yolun olduğu tarafta. Büyük köprünün üzerinde.

Orla at arabasının uzaktan gelen tıkırtısını ve atların sesini duydu. Bir demir ustasının çekici gibi güçlü, yüksek sesler nehirde yankılanıyordu. Bu iyiye işaret değildi. Çoğu kişi daha ucuz olduğu için Dikenli Dere Köyü'ne teknelerle gelirdi. Batı Limanı'na mal taşıyan bir nakliyeciyi teknesine kolaylıkla binilebiliyordu. Vahşi hayvanların etrafta dolaştığı ve yürüyerek köye gelenlerin yolunu kestiği ormandaki engebeli ve dolambaçlı yollardan gelmeyi göze alacak pek fazla kişi olmazdı.

Bütün köy nefesini tutup yaklaşan at arabalarının tıkırtılarını, atların homurtularını, arabacıların bağrıışlarını dinledi.

Meydana vahşi bir hayvan dalmış gibiydi. Yoldaki adamlar dörtmala koşan atların toynaklarından kaçmak için kenara çekilirken başlarındaki şapkalar havalanmış, adamlardan birinin ayağı tekerleğin altında kalmış, başka bir adam arabanın içine bakmaya çalışırken arabacıdan kırbaç yiyince çığığı basmıştı. At arabası meydana yükselen çan kulesinin altında durdu. Atlar soluklanıp kafalarını salladı.

Batı Limanı'ndan geliyorlar, dedi meydanı çevreleyen akdikenler.

Orla'nın içinde kötü bir his vardı. Gökyüzünün alçaldığını, bütün köyün bulutların içinde kaybolacağını düşünüyordu. İlk bir rüzgâr üvez ağaçlarını sallayıp, çan kulesinde toplanan ekin kargalarının kanatlarını okşadı. Bir nakliyecisi, at arabasının yanında duruyordu. Adamın geniş, iri omuzları vardı. Çatık kaşları Orla'ya bir boğayı hatırlatıyordu. Nakliyecinin arkasında duran İdris, bir nalburun tezgâhına yaslanmıştı. Orla'yla göz göze gelince hızla yere baktı.

Şapelin arkasındaki çalılardaki yapraklar fısıldamaya başladı.

Görünmesen iyi olur, dediler. En iyisi saklanmak.

Orla çatıya uzanıp kenara gelerek oluğun üzerinden etrafı izlemeye devam etti. Neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bir adam at arabasına yaklaşıncı kalabalık dağıldı. Orla adamın kim olduğunu fark edince irkildi. Çiftlik Evi'nin sahibi, köyün korucusu, Inishowen Atlas köye geri dönmüştü. Şapelin önündeki basamakları çıktı.

Atlas, zayıf bir adamdı. Nakliyecilerin çoğundan genç olsa da gözlerinin çevresinde çizgiler, kahverengi saçlarında beyazlar vardı. Yün paltosunun altına şık bir takım elbise giymişti. Aslında bir nakliyecisi değildi ama onlara para ödüyordu, bu da nakliyecisi olmak kadar kötü bir şeydi. Arabacı neden onu Çiftlik Evi'ne götürmek yerine meydandaki pazara getirmişti ki? Kaşlarını hafifçe çatan Josephine Claw merdivenlerden abisini izliyordu.

Atlas, boğaya benzeyen adama bir şeyler fısıldadıktan sonra başını kaldırıp köylülerle konuşmaya başladı.

“Bu pazar kaldırılıyor,” dedi.

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

“Bir hastalık köye yaklaşıyor,” diye devam etti. “Söylenenleri yapmazsanız insanları titreterek öldüren bu hastalık size de bulaşır. Batı Limanı’nda, Coşkunsu’da görülen hastalık çok geçmeden Dikenli Dere’ye de ulaşacak. Bu pazar kaldırmakla başlayarak bazı önlemler almak zorundayız. Batı Limanı Valisi’nin emri böyle.”

Orla sırtına baştan aşağı yayılan bir soğukluk hissetti. Atlas’ın Castor’ın hastalığından haberi var mıydı? Köyde başkaları da onun gibi hasta olmuş muydu?

“Ama ben bu pazar sayesinde geçiniyorum!” diye bağırdı bir kadın tezgâhının arkasından.

“Parayı nereden bulacağız?” diye bağırdı kasap.

Orla damarlarında yayılan büyük bir öfke duyuyordu. Atlas, Dikenli Dere’ye sadece köylülerin işlerine karışmak ya da para kazanmanın yeni bir yolunu bulmak için gelirdi.

Atlas, kalabalığı sakinleştirmek için elini kaldırdı.

“Hastalığın uğradığı yerlerde söylentiler yayılıyor,” dedi. “Ben size bu konu hakkındaki bilimsel gerçekleri açıklamak için buradayım. Bu hastalık buraya bir büyü ya da günah yüzünden gelmiyor. Hayır. Başka bir yerden gelen bir salgın. Bu hastalık vahşi doğadan yayılıyor.”

Doğa derken kelimeyi ağzında tutmak istemediği bir şeyi tükürür gibi söylemişti. Sonra dudaklarını büzdü.

Köylüler ormana ve köyü çevreleyen yeşilliklere baktı. Bazıları fısıldıyor, bazıları başlarını sallayarak söylenenleri onaylıyordu.

“Bu salgından kurtulmamız gerekiyor,” dedi Atlas. “Bitkiler, zararlı otlar, bataklık, orman ve yabani otlarla dolu bahçeler... Bitkilerden ve yabani otlardan yayılan bu hastalık sinekleri besliyor, zehir saçıyor.”

Orla kaşlarını çattı. Bütün bu “bilimsel gerçekler” nereden çıkmıştı acaba? Doğada yaşayan hiç kimse bugüne kadar hastalanmamıştı. İnsanlar bozuk et yedikleri ya da kirli kuyulardan su içtikleri için hastalanırdı. Zehirli bir ot, bitkileri tanımayan birinin eline geçmiş ya da tahıl mahsulleri, çürüyen tohumlar yüzünden zarar görmüş olabilirdi. Ama bütün bitkilerin tehlikeli olduğunu söylemek hiç doğru değildi.

“Vali, hastalığın birkaç hafta içinde buraya ulaşacağını tahmin ediyor. Ailelerinizi ve çocuklarınızı koruyun,” diye devam etti Atlas. “Köyü temizlersek daha uzun ve sağlıklı bir hayat yaşayabiliriz. Bu hastalığa yenilmeyeceğiz. Şuradaki otlarla başlayın! Onları kesip yakın ki etrafa yayılmasınlar! Silas, başlayın!”

Boğaya benzeyen nakliyecisi, kemerinden küçük bir balta çıkararak şapelin duvarını kaplayan sarmaşıkların saplarını kesmeye başladı. Orla yok yere kesilen otların tiz çığlığını duydukça yüzünü buruşturuyordu.

Atlas pazara baktı. “Bu hastalığın köyümüzü mahvetmesine izin veremeyiz,” dedi. “Topraklarımızı hep birlikte temizlemeliyiz. Gerekli önlemleri almak zorundayız.”

Orla’nın kalbi küt küt atıyordu. Atlas bütün bitkileri yok etmekten bahsediyordu. Orla’nın bahçesinden, annesiyle yetiştirdiği bitkilerden bahsediyordu. Orla gözlerini Atlas’tan

ayırıp çatıdan indi. Bahçeye geri dönmesi gerekiyordu. Kalabalığın arasında hızla ilerleyerek pazardaki tezgâhların, odunlarla dolu sepetlerin ve köşelerde bekleyen nakliyecilerin yanından geçti.

“Hepsini koparın,” diyordu biri. Hanın dışındaki şifa otlarını işaret ediyordu. “Yakın onları.”

Fare suratlı bir nakliyecinin cebinden bir şişe çıkarıp otların üzerine döktü ve çakmağıyla onları ateşe verdi. Alevler gökyüzüne yükseldi. Sonra bir testere çıkarıp mum satılan dükkânın yanındaki üvez ağacını kesmeye hazırlandı. Orla, ağaç devrilirken, nakliyecinin onu ateşe doğru sürüklerken göğsünde keskin bir acı hissetti.

Her şeyi yakıp yıkıyorlar! diye bağırdı bitkiler. *Acımasız eller ve ateş!*

Tepeden aşağı doğru koşarken, ekili bahçelerden ve sebze tarhlarının yanından geçerken Orla'nın yüzüne çamurlar sıçırıyordu. Köylüler otları kesmeye başlamıştı. Keskin baltaların ve bıçakların sesini duydukça kalbi duracak gibi oluyordu.

Orla bahçesine geldiğinde her şey için çok geç kaldığını biliyordu.

Ardına kadar açılan bahçe kapısı böğürtlen çalılarından ve akdikenlerden temizlenmişti. Bahçede elinde tırpan olan bir nakliyecinin vardı.

Üzgünüz, dedi girişe sıkıca tutunan bitkiler. *Üzgünüz, Orla.*

6

Biberiye. Rosmarinus officinalis

Yapraklarıyla yapılan çay hafızayı güçlendirir.

Nakliyecisi, Orla'yı görünce gülümsedi. Adamın dişleri yoktu. Benzi soluktu. Başında yün bere vardı. Elindeki tırpanın ahşap sapı kullanılmaktan aşınıp düzleşmişti. Orla onu ilk gördüğünde o kadar öfkelenmişti ki konuşamadı.

“Devam et!” diye bağırdı. Adamın sesi sigaradan kalınlaşmıştı. Bir fidan gibi zayıf, başka bir adam bahçenin biraz ötesinde, elma ağaçlarının altında duruyordu. Captain yanında ağaçtan düşen elmaları yiyordu. “Neden bu kadar uzun sürüyor?”

“Başını kaldırmıyor, Bouchard!” dedi adam.

“Bitir şu işi Leblanc!” dedi dişsiz nakliyecisi. “Patron bekliyor.”

Orla'nın ayaklarının altındaki çimenler kıpırdadı. *Sakin ol*, dediler.

Orla sakın değildi. "Pis ellerini atımın üzerinden çek!" diye bağırdı Captain'a doğru koşarak. Ama bir şey kolunu tutunca tökezledi. Nakliyecı tırpanıyla onu yağmurluğundan yakalamıştı.

"Bırak beni," dedi. "Bahçemden defolun."

Bouchard, Orla'ya doğru birkaç adım attıktan sonra botlarıyla küçük bir düğün çiçeğini ezdi.

Yardım et bize! diye bağırdı çiçek cılız bir sesle.

Adamlar ve bıçakları, dedi pelin otu.

Arayıp duruyorlar, dedi papatyalar.

"İşimizi engelliyorsun küçük hanım," dedi Bouchard. Orla adamın nefesindeki kokmuş tuzlu balık kokusunu aldı.

"O benim atım," dedi.

Leblanc isimli adam bahçede dolanırken Captain'ı da arkasında sürüklüyordu. İkişı biberiyelerin arasında ilerlerken etrafa keskin bir ot kokusu yayılıyordu.

"Buna hakkınız yok!" diye bağırdı Orla. Leblanc annesinin buket yapmak için ektiği kadife çiçekleriyle sedef çiçeklerini ezerken parmaklarıyla kulağını tıkadı. Artık çığlık atan bitkilerin sapları ve kökleri titriyordu.

"Korucunun emri," dedi Bouchard. "Bahçe temizlendiğinde onu geri alabilirsin. Bir süre karantinada kalacak. Hafta sonuna kadar bahçeyi temizle yoksa biz temizleriz."

Bahçeyi temizlemek mi? Bu sözler o kadar saçmaydı ki Orla gülmeden edemedi. “Şaka mı bu?” dedi nakliyeciyeye. “Hiçbir şeyi temizlemeyeceğim.”

Bouchard tırpanını indirip hafifçe savurarak otların arasında gezdirdi.

Bütün bahçe titriyordu.

“Geri geleceğiz,” dedi. Dişsiz ağzını aralayıp hafifçe gülümsedi ve tırpanındaki yeşil lekeyi koluyla temizledi. “Leblanc! Hadi gidelim.”

Captain ayaklarını sıkıca yere bastırıyordu. Leblanc, çalı fasulyelerinin arasından bir çıta alıp atın arka ayaklarına vurdu. Orla gözlerini kısarken Captain hiç istemese de ilerlemek zorunda kaldı.

“Size onu alamazsınız dedim,” dedi Orla dişlerinin arasından. Devrilmiş bahçe kapısının önüne gelip kollarını birleştirerek bahçenin çıkışını kapadı.

“Çekil,” dedi Bouchard.

“Hayır,” dedi Orla, Leblanc Captain’ı ona doğru çekerken.

Eğil! diye uyardı su nanesi ama artık çok geç kalmıştı. Bouchard kolunu Orla’ya dolamıştı. Orla kurtulmaya çalıştı ama adam onu havaya kaldırdı. Orla çırpındı, adamın montuna asıldı ama kumaş o kadar kalındı ki bu hiçbir işe yaramadı.

“Terbiyeli, küçük kızlar zorluk çıkarmaz,” diye homurdandı adam. “Sana söylendiği gibi bahçeni temizleyecek-sin.”

Captain kulaklarını kaldırmış, Orla'ya bakıyordu. Bütün bunların olmasına neden izin verdiğini sorgular gibiydi. Orla göğsünün altından bir şeyin çekildiğini hissetti.

“Hayır!” diye inledi. Leblanc, Captain'ı kırık kapının üzerinden geçiriyordu. “Bırak beni!”

Bouchard onu sıkıca tutarken Orla çaresizce tekme atıyordu. Yanından geçen Captain'ın sıcak nefesini hissedebiliyordu. At, burnunu ona doğru uzattı ama Orla ona yaklaşmadı.

Bu haksızlık, diye fısıldadı biberiye. Hiç doğru değil.

“Hayvanı götür buradan,” dedi Bouchard.

Leblanc bir kez daha sopasını kaldırıp Captain'a yandan vurdu. At, Orla'ya son bir kez baktıktan sonra Leblanc'ın arkasında yavaşça ilerlemeye başladı.

Orla, Bouchard'ın elini ısırarak ondan kurtuldu. “Onu almanıza izin vermeyeceğim,” diye bağırdı kapıya koşarak. Ama tam o sırada büyük, sert bir şey yolunu kapadı. Orla zamanında duramayacak kadar hızlı hareket ettiği için bu şeye çarpıp gürültüyle yere düştü. Kıvrılıp karşısında yükselen dev cüsseye baktı. Pazardaki boğaya benzeyen adamdı. Fısıltıdan biraz daha yüksek, hırıltılı bir sesle konuştu.

“Bir sorun mu var?” dedi Bouchard'a. Adam konuşurken Orla yüzündeki toprağı temizleyip saçındaki çimenleri çıkarıyordu.

“Hayır, Efendi Silas,” dedi Bouchard çabucak. Şapkasını kaldırıp terli alnını sildi.

Orla ayağa kalktı. “Sakıncası yoksa atımı geri alacağım.” Dev adamın arkasına geçmeye çalıştı ama adam yavaşça elini uzatıp onu geri çekti. Orla başını kaldırınca Silas’ın gözlerinin akındaki sarı lekeleri gördü. Adamın üzerinde pis ter kokusu, pipo dumanı ve Orla’nın ne olduğunu anlayamadığı metalik bir şeyle karışık bir koku vardı.

“Hiç sanmıyorum ufaklık,” dedi yağmurdan gözlerini kısarak. İri yağmur damlaları, yüzünden akıyordu ama adam onları silmiyordu. “Benimle geliyorsun.”

Boru Cicegi. Datura stramonium

Çok zehirli olduğundan ve ölüme yol açabileceğinden dikkatle kullanılması gerekir.

Cerrahi işlemlerde sakinleştirici olarak kullanılır.

Çiftlik Evi, bahçenin üzerinde yükseliyordu. İçerideki ışıklar çoktan yanmıştı. Evin pencereleri Orla'nın üzerinde parlak, iri gözler gibi görünüyordu. Silas onu dolambaçlı patikada gül çalılarının arasında yürütürken Orla'nın süründüğü güller kıs kıs gülüyor, aralarında fısıldaşıp etrafa güzel kokular yayıyorlardı. Orla ayaklarını sürüyordu. Daha önce Çiftlik Evi'ne hiç girmemişti ve girmek de istemiyordu. Annesi yıllar önce hastaları tedavi etmek için buraya gelmişti. Zaten söylentiler de o zaman başlamıştı.

Küçük kız kaybetti, dedi güller kıs kıs gülerek.

Yapayalnız kaldı, dediler.

“Yürü hadi,” dedi Silas.

Tepeye çıkmışlardı. Orla bulundukları yerden aşağıda kalan nehrin çizdiği geniş kıvrımı görebiliyordu. Nehrin yüzeyi akşam güneşinin loş ışığında parlıyor, kıyı boyunca uzanan bir grup lamba ateş böcekleri gibi hareket ediyor, arka arkaya dizilmiş nakliyeciler iskeleyle Çiftlik Evi arasında gidip geliyordu. Orla homurdanan ve bağırان adamların sesini duyabiliyordu.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Silas’a.

“Yürümeye devam et,” dedi adam sakın, çatallı sesiyle. Sonra onu evin gölgesine itekledi. Bahçeden hışırtılar geliyordu. Orla birden endişeye kapıldı. *Köşeye sıkışan bir fare,* diye düşündü, *böyle hissediyor olmalı.*

Önlerine kocaman meşe bir kapı çıktı.

“İçeri gir,” diye homurdandı Silas kapıyı iterek.

Silas onu koridorda yürütürken Orla ahşap panellerle kaplı duvarları inceleyip dışarı çıkmanın bir yolunu arıyordu ama etrafta kaçacak bir yer yoktu. Çok sayıda kapalı kapının ve Orla’ya solmak üzereyken resmedilmiş çiçekler gibi görünen tabloların yanından geçtikten sonra bir çalışma odasına geldiler. İçeride bir şömine ve kitaplarla dolu bir masa vardı. Masanın arkasında Inishowen Atlas oturuyordu. Paltosu hâlâ üzerindeydi.

Orla tökezleyerek odaya girdiğinde adam kafasını kaldırıp ona bakmadı. Önündeki kâğıda hızlıca bir şeyler yazarken kalemindeki mavi mürekkep sıçrayıp bir yağmur damlası

gibi sayfaya düştü. Orla, annesinin Çiftlik Evi'ne geldiğinde bu odaya girip girmediğini merak etti. Çok bakımlı ve sağlam olan bu ev, otların çatlaklardan ve köşelerden kıvrılıp içeri girmenin bir yolunu bulabildiğı, rüzgârda sallanan küçük kulübelerine hiç benzemiyordu.

“Direnen biri olursa doğrudan size getirmemi istemiştiniz, efendim,” dedi Silas.

Atlas hâlâ başını kaldırmamıştı. Önündeki deftere yazmaya devam ediyordu.

Orla odada göz gezdirdi. İçerisi özenle bağlanmış kâğıtların yığıldığı cilalı ahşap dolaplarla doluydu. Orla, Atlas'ın arkasındaki hafifçe aralanmış kapıyı fark etti. İçeride camlara vuran bir ışıltı görünüyordu. Çok pahalı olduğu için Dikenli Dere'de pek cam bulunmazdı. Annesi camların Coşkunsu'da üretildiğini söylemişti. Oysa Orla, Atlas'ın arkasındaki odada en az yüz cam kavanoz ve vazo olduğunu görebiliyordu. Ahşap raflara dizilmiş camların hepsi ışıl ışıl parlıyordu. Annesinin söylediğine göre Atlas Ailesi, servetlerini mürekkeple kazanmıştı. Orla o odada koyu siyahtan parlak gül pembesine kadar onlarca renk görebiliyordu.

“At karantinaya alındı,” dedi Silas sessizliğı bozarak.

“Yok yere!” diye araya girdi Orla. “Captain benim atım. Onu almaya hakkınız yok.”

“At hasta,” dedi Atlas sakince kafasını kaldırmadan. Kalemmin çıkardığı hışırtilar duyuldu. “Hem sen de o atı çalmamış mıydın zaten?”

“O hasta değil,” dedi Orla. “Bir Şeye bastığı için toynağı mikrop kaptı. Ayrıca ben onu buldum, almadım. Çiftçiler onu vurup öldürecekti.”

Captain’ı kimseden izin almadan yanında götürdüğünden bahsetmemiŐti.

“Öyle mi, nereden biliyorsun?” dedi Atlas. Artık Orla’ya bakıyordu. Kalemi havada kalmıştı. Bir damla mürekkep kâğıda düştü. “Sen sadece bir çocuksun. Üstelik bilgisiz, eğitimsiz bir ocuk.”

“Hayır değilim!” dedi Orla. Atlas’ın önündeki hokkayı alıp odaya fırlatma düşüncesiyle ileri doğru atıldı ama Silas omuzlarından tutup ani bir hareketle onu geri çekti.

Atlas içini çekerek kalemini bıraktı.

“Vahşi doğada çok zaman geirmişsin,” diye başladı söze. “Sana bahçeni temizlemeni, bunu yaptığında atını geri alabileceğini, hayvanın hasta olup olmadığını anlamamız için karantinada kalması gerektiğı söylediler.”

Orla yumruklarını sıktı. “Atım hasta değil. Bitkilerim de.”

“Hepsi hasta,” dedi Atlas sandalyesinden kalkarak. “İnsanlar otları elleyip birbirlerine dokunuyorlar. Hastalık böyle yayılıyor ve ben de bunu durdurmaya kararlıyım.”

“Bahçemde hiçbir sorun yok,” diye yalan söyledi Orla. Sonra karakafes yapraklarındaki siyah lekeleri düşündü. Bitkilerinde bir sorun olsa bile bu Atlas’ı ilgilendirmiyordu.

“Ben bu köyün korucusuyum,” dedi Atlas. “Benim görevim Dikenli Dere’de yaşayanları dışarıdan gelecek tehlikelere karşı uyarıp sorunları çözmek.”

Orla yanaklarının kızardığını hissetti. Söyledikleri doğru değildi.

“İnsanlara mahsullerini kesmelerini, kışın açlıktan ölmelerini söyleyerek mi?”

“Kendi iyilikleri için!” dedi Atlas. Şakağındaki bir damar belirginleşmişti.

“Şimdiye kadar otların arasında yaşadım ben,” dedi Orla. “Hasta olan kimseyi görmedim.”

Atlas delici bakışlarla ona baktı. “Annen dışında,” dedi sert bir tavırla. “Tabii bir de kurtaramadığı insanlar. Bu evdeki iki adam onun yüzünden öldü. Bilimsel konuları bir çocukla tartışacak değilim,” dedi defterini hızla kapatarak. “Silas, götür onu buradan.”

“O doğa yüzünden hasta olmadı!” diye ısrar etti Orla. “Senin aptal adamların yüzünden hastalandı. Onu yardım etmeye zorladığın insanlar yüzünden.”

“En başta onları hasta eden kimdi peki?” dedi Atlas. “Yabani otlarla dolu ücra köşelerden köyümüze gelen, bitkilerle, ilaçlarla uğraşan kimdi?”

Orla, haklı olduğunu göstermek yerine bildiklerini kendine saklamanın daha iyi olabileceğini düşündü. Yine de bu haksızlık içini yakıp kavuruyordu. Elinden gelse Atlas’a ateş püskürürdü. Annesi hakkında her zaman yanlış şeyler düşünmüştü.

“Annem ne yaptığını iyi biliyordu,” dedi Orla öfkeyle. “Annem bitkileri, otları tanıyordu. Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi. Onu ormana terk etmeseydiniz her sevi

düzeltebilirdi. Hepsi defterinde yazıyor. Her şeyi yazmış. Gerçek bilim bu.”

Atlas'ın yüzündeki ifade bir anda değişmiş, bakışları bir şahinin bakışları gibi keskinleşmişti. *Yırtıcı bir hayvan gibi bakıyor*, diye düşündü Orla. Atlas, aradığı şeyi bulana kadar vazgeçmeyecek biri gibi görünüyordu.

“Öyle mi?” dedi ilgiyle. Orla başka sorular soracağını sandı ama Atlas şapkasını alıp başına koyduktan sonra “Bence annen neyle uğraştığını bilmiyordu. Yabani otlarla fazla haşır neşir olarak kendi sonunu getirdi. İşin doğrusu bu.”

Orla güçlükle yutkundu. Atlas, kalbine sivri, buz gibi bir şey saplamıştı sanki. Ama Atlas'ın bunu fark etmesini istemiyordu. Dilini ısırды ve karşısında vahşi bir kedi varmış gibi kendini toparlamaya çalıştı.

“Bu hastalığa bitkilerin neden olmadığını kanıtlayacağım,” dedi. “Captain'ın hasta olmadığını kanıtlayacağım. O zaman onu bana geri verip bahçemden uzak duracaksın.”

Orla, bir an Atlas'ın gözünde karanlık bir ifade gördü. Atlas gözlerini kırıp Silas'a döndü. Orla kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

“Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın,” dedi az önceki sakin tonuyla konuşmaya devam ederek. “Bahçeni temizleyeceksin. Bu eve bir daha ayak basmayacaksın. Hepsi bu.” Dolma kaleminin ucundaki mürekkebi bir parça beze sildikten sonra yeniden paltosunun düğmelerini iliklemeye koyuldu. “Adamların hazırdır herhalde,” diye mırıldandı Silas'a dönerek.

“Yükler teknelere taşındı,” dedi Silas.

Atlas içini çekip yakasını kaldırdı.

“Kızdan kurtul,” dedi. “Sonra da beni teknelerin yanına götür.”

Silas, Orla’yı iterek odadan çıkardı.

“O bahçeyi temizle,” dedi onu eşiğe doğru iteklerken.

“Tamam,” diye yalan söyledi Orla.

Kapı bir gümbürtüyle çarparak kapanınca Orla dışarıda yalnız kaldı. Yağmurdan korunmak için evin etrafındaki ağaçlara tüneyen ekin kargaları uykulu gözlerle onu izliyordu. Çiçek tarhlarındaki sedef çiçeklerinin gümüş paraları andıran tohum kabuklarını gördü.

Birden ürperdi. Onu hasta eden şey bitkiler ya da orman değil, Çiftlik Evi’ydi. Atlas “bilim” dediği şeyle herhangi bir şeyi ispatlayacağını sanıyorsa yanıliyordu. Annesi bilim ve hastalıklar konusunda Atlas’ın bildiklerinden çok daha fazlasını biliyordu.

Üst kattaki pencerenin açıldığını duydu. Dönüp bakınca ürkek bir tavırla bahçeye bakan kızı gördü. Ariana Claw’ın düzgün lüleli saçları altın bir iğneyle başının arkasına toplanmıştı. Üzerinde zarif, kürk pelerini vardı. Pelerinin karahindiba tüyleri gibi kabarık tüyleri, kız güçlü bir rüzgârla uçup havalanacakmış gibi bir his uyandırüyordu. Elinde üzerinden dumanlar yükselen cam bir kap tutuyordu. Öksürüp eliyle dumanı uzaklaştırdıktan sonra sıcak cam kabı pencerenin kenarına bıraktı ve elbisesinin cebinden çıkardığı kuru ekmek parçasını kargalara doğru fırlattı.

Orla cam kaba bakınca annesinin bir keresinde bitkilerden süzdüğü yağı ısıtmak için kullandığı kabı hatırladı. Ariana böyle bir kapla ne yapıyor olabilirdi ki? *Belki de parfüm yapmaya çalışıyordur*, diye düşündü Orla. *Belki de dayısı gibi mürekkep yapıyordur*. Her ne yapıyorsa umurunda olmadığına karar verdi. Annesi öldüğünden beri Ariana'yla fazla konuşmamıştı ve şimdi onunla yeniden konuşmaya hiç niyeti yoktu. Küçükken birkaç kez birlikte oyun oynamışlardı. Ariana'nın annesi onlara şapelin yanındaki küçük okulda matematik öğretmişti. Orla bir keresinde Ariana'yı alıp dereye götürmüş. Oyun oynamak için sığ suya girdiklerinde kerevitler ayaklarını ısırmaaya çalışmıştı. Ama bütün bunlar uzun zaman önceydi. Artık Orla Ariana'nın annesini sadece beyaz elbisesinin içinde pazarda dolanırken, Ariana'yı ise kulübenin yanındaki yolda ipek ayakkabılarıyla gezinirken görüyordu.

Uzun zaman oldu, dedi sedef çiçeği gümüş renkli tohum kabuklarını hışırdatarak.

Orla tam arkasını dönmek üzereyken Ariana onu fark etti. Parmaklarındaki ekmek kırıntılarını temizleyip Orla'ya baktı. İyice açtığı iri gözleri Orla'ya bataklıkların üzerinde uçan baykuşları hatırlattı.

“Vazgeçmeyeceğini sen de biliyorsun,” dedi öylece.

“Ne?” diye fısıldadı Orla.

“Dayım vazgeçmeyecek,” dedi Ariana. “İşi için gerekirse ormandaki bütün ağaçları keser. Uzak dursan iyi edersin. Buraya gelmen çok ahmakça.”

Orla gözlerini kıstı. “Sen ne anlarsın ki bu işlerden?” dedi. “Bir gülün dikeninin elbiseni yırtmasından, tereyağı bıçağını yere düşürmekten başka endişelenecek bir şeyin var sanki.”

Ariana buklelerinden birini parmaklarının arasında çevirip Orla’ya hafifçe gülümsedi.

“Anlıyorum,” dedi. “Demek her şeyin kontrolün altında olduğunu düşünüyorsun.”

Orla cevap vermeye fırsat bulamadan odanın içinde bir yerden bir ses geldi.

“Pencereden uzak dur tatlım. Hemen içeri gir. Üşütürsün yoksa.”

Ariana içini çekip pencereyi hafifçe çarparak kapadı.

Orla bir an duraksadı. Josephine Claw, Orla ve Ariana’ya çarpım tablosunu öğretmişti. O zamanlar nazik olan sesi şimdi kaybolan yavrularına seslenen bir kuş gibi yüksek ve endişeli geliyordu kulağa.

Orla içinde bir ürperti duyup Çiftlik Evi’ni arkasında bırakmanın rahatlığıyla yola koyuldu. Etrafını saran yakı otları pembe çiçeklerini sallayarak fısıldıyordu. Orla arkasına dönüp bir süre duraksadı ve çiçek tarhlarından kıvrılarak yükselen gül kokularının geldiği Çiftlik Evi’nin dev karaltısına baktı. Atlas, hastalığa bitkilerin neden olduğundan bu kadar eminse, neden kendi bahçesindeki otları kesmemiştir?

Yakı Otu, *Chamaenerion angustifolium*

Mera gülü olarak da bilinen bu ot, yanıkları ve cilt kızılarını iyileştirmek için kullanılır.

Defter, Orla'nın ellerinden biraz daha büyüktü. Yumuşak deriyle ciltlenmişti. Sayfaların araları, kurumuş yapraklar ve parşömen kâğıtlarıyla doluydu. Orla kâğıdın kokusunu içine çekip parmağını annesinin kapağın üzerine altın sarısıyla işlediği kelimelerin üzerinde gezdirdi. Deftere *Bitkiler ve Bitkilerin Tıbbi Kullanımı* adını vermişti. Her sayfada bir bitkinin özenle çizilmiş resmi vardı. Annesi her bitkinin altına düzgün el yazısıyla bitkinin adını ve hangi hastalıklar için kullanıldığını yazmıştı. Orla annesinin bunları yazarken mürekkebin daha iyi akması için kaleminin ucunu hafifçe yaladığını hatırladı.

Sayfaları dikkatle çevirdi ve damarlarını daha iyi görebilmek için kurumuş yaprakları kaldırıp ışığa tuttu. Annesinin defterine bakmayalı uzun zaman olmuştu. Annesinin öğrettiği bütün tedavileri biliyordu. Peki ama bunları bilmek ne işine yaramıştı ki?

Orla defterin sonuna gelince durdu. Bu sayfalarda annesinin yazısı değişmişti. Bir örümcek, kalemi ve mürekkebi alıp sayfada dolaşmıştı sanki. Orla güçlkle yutkundu. Bunlar annesinin ölmeden birkaç gün önce aldığı notlardı.

Hızla defterin başına dönüp annesinin iki sayfaya yayılan haritasını açtı. Sınır Ormanı'nın içlerinden başlayan harita, nehri takip ederek Dikenli Dere Köyü'ne geliyor, buradan Batı Limanı'na uzanıyordu. Kuzeyde dağlar, güneyde sonu gelmeyen sisli uzun kırlar vardı. Nehir tam ortadaydı. Orla titreyen mum ışığının altında Dikenli Dere'yi buldu ve köyün ortasından geçen bulanık nehre baktı. Parmağıyla bir iki santimetre uzunluğundaki suyun izini takip ederek derenin nehirle birleştiği, üzerinde Mürekkepli Nehir yazılan noktaya geldi. Nehir buradan Batı Limanı'na doğru akıyordu. Ama Orla parmağıyla nehrin aşağı yöndeki akıntısını takip etmedi. Bunu yapmak yerine yukarıdaki, yani ters yöndeki akıntının izini sürüp kuzeye doğru ilerledi.

Annesinin düzgün yazısıyla nehrin kıyısına yazdığı isimleri fısıldayarak okudu. Kuru Ağaçlı Yalı, Uğultulu Savak, Coşkunsu, Kızılağaç Korusu. Mürekkepli Nehir. Annesi ormanda, nehir kıyısında, çayırlarda bulunabilecek bitkileri de çizmişti. Haritada gösterilen yerlerde aslandışı, yara otu, sinekkapan, gilaburu, bataklık süseni ve akasma gibi

yüzlerce çiçeğin mürekkeple çizilmiş minik resimleri vardı. Çiçeklerin isimleri çizimlerin altına dikkatle yazılmıştı.

“Burada bir sorun var,” diye mırıldandı Orla. Kitabı muma yaklaştırarak annesinin hazırladığı ilaçlarla birlikte sık sık ziyaret ettiği Coşkunsu Köyü’nü inceledi.

Akıllı kız, dedi pencere çerçevesine tırmanan sarmaşık.

Orla, haritanın bir köşesinde, Coşkunsu’yun yakınlarında ipe atılmış bir düğüm gibi bitkilerin etrafına çizilmiş bir çizgi olduğunu fark etti.

Annesi çizginin yanına sadece bir örümceğin yazabileceği kadar küçük harflerle bir kelime yazmıştı: *Burada*.

Orla hiç vakit kaybetmeden çantasını topladı. Bu eski püskü çantayı defalarca dikmek zorunda kalmıştı. Çantanın iki tarafında deri omuz askıları, üzerinde ağzını kapatan bir toka vardı. Bir somun kara çavdar ekmeğini sarıp çantanın dibine yerleştirdi. Ekmeğin yanına bir avuç fındık ve yolda olacağı üç gün boyunca ona yetecek üç elma koydu. Evdeki en küçük baltayla birlikte yanına bir tomar ip, yün bir battaniye aldı. Kovan otlarının ucundaki tohumlardan bir avuç dolusu alıp bir çakmak kutusuna tıktırdı. Bıçağını yağmurluğunun cebine koydu.

Captain’ın yularının yanında duran bir parça balmumunu alarak yağmurdan daha iyi korumak için çizmelerine sürdü. Yulara özlemle baktı. Koşup Çiftlik Evi’ne gitmeyi, atının toynağındaki yarayı kontrol edip ona afiyetle yiyeceği bir deste saman vermeyi istedi. *Sadece birkaç günlük bir yolculuk*, diye düşündü. *Geri dönüp onu alacağım.*

Son olarak yağmurdan korumak için annesinin defterini bir parça muşambayla sarıp çantasının en üstüne koydu. Daha önce defteri açıp içindekilere bakmak istememişti ama şimdi onu geride bırakmaya içi el vermiyordu. Kulübenin duvarlarından bir serinlik geliyordu. Captain'ın bahçede otladığını hayal etti. Bitkiler için endişeleniyor, nakliyecilerin baltaları ve tırpanlarıyla gelmesinden korkuyordu. Sonra bir zamanlar orada olan ama artık yanında olmayan annesini düşündü.

Bitkiler de endişeliydi. Yapraklarıyla kulübenin duvarlarını dövüyorlardı. Köydekilerin hafızası tazeydi. Atlas gibi birçok kişi hâlâ annesinin çıktığı yolculuklardan dönerken hastalığı köye getirdiğini düşünüyordu. Orla'nın yokluğunda bahçeyi başıboş görüp intikam fırsatını değerlendirebilirlerdi.

Onu koru, dedi sarmaşık. Onu iyi koru.

“Benim ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun?” dedi Orla suyu ateşin üzerine dökerken. Yağmurluğunu giyerken tıslayıp sönen odundan etrafa duman yayılıyordu.

Dışarıdaki bir sedef çiçeğinin yeşil yaprakları sallandı. Gümüş tohum kabuklarının arasında soluk renkli güveler dans ediyordu.

Eve çabuk dön, dedi.

O yaz, bahçenin etrafında iç içe geçerek uzayan çalılarının arasında boşluklar oluşmuştu. Kararlı bir nakliyecisi otların içinden geçip içeri girebilirdi. Orla çalılarının önündeki ölü dalları toplayıp bıçağıyla uçlarını sivrillettikten sonra her dalı

boşluk gördüğü yerdeki toprağa sapladı. Sonra böğürtlen çahlarından kopardığı otları bu dalların arasına ördü.

Devam et, devam et, dedi çakal eriği.

Çok güzel gizlendi, dedi gündüzsefası.

“Gizlense iyi olur,” dedi Orla yaptıklarının yeterli olmasını umarak.

Bir de nakliyecilerin Captain’ı almak için geldiklerinde kırdığı bahçe kapısı vardı. Orla güçlkle yerden kaldırdığı kapıyı girişin iki yanında duran akdikenlerin arasına yerleştirdi. Ter içinde kalarak sivrilttiği iki kazığı açılmasını önlemek için kapının arkasındaki toprağa sapladı.

Ağaçlar gibi sapasağlam oldu, dedi akdikenler.

Orla baltasını yağmurluğunun koluna temizleyip alnını sildi. Hava kararırken uzaktan nakliyecilerin iskelede çıkardığı takırtıları duydu. Sadece dereyi takip etmesi gerekiyordu. Oraya gittiğinde nakliyecilerin hana girmesini bekleyecekti. Nehrin kuzeyine gidecekse bir nakliyeci teknesine ihtiyacı vardı. Gecenin karanlığında bir tekne çalmak çok zor olamazdı.

“Artık gitme zamanı geldi, öyle değil mi?” diye fısıldadı.

Bahçedeki sesler, gece rüzgârı gibi etrafında dönüyordu.

Akıntıya karşı, yukarıya, dedi bitkiler.

Dolambaçlı ormana git, dediler bir ağızdan.

Bataklıkların, ormanların ve tarlaların içinden geç.

Sonra da eve, diye fısıldadılar. Hemen eve dön.

Sırt çantasını alıp yağmurluğunu iliklerken Orla'nın boğazı düğümlendi. Otlar onu evden ayrılması için cesaretlendirse de kapüşonunu başına geçirip kulübenin kapısını sıkıca kapatırken kalbinin ağırlaştığını hissediyordu. Dudağını ısırıp derin bir nefes aldı. Hastalığa bitkilerin neden olmadığını ispatlayabilirdi. Bitkileri neyin öldürdüğünü öğrenirse Atlas onu rahat bırakacak; Captain'ı ona geri vermek, annesi hakkında yanıldığını kabul etmek zorunda kalacaktı.

Coşkunsu, annesi, Castor ve nehir arasında bir bağlantı vardı. Cevap oralarda bir yerdeydi.

Artık gitmen gerekiyor, dedi ada çayı.

Orla başını hızla salladı. Kulübeye son bir kez baktıktan sonra eğilip bahçedeki uzun çimenlerin ve karaçalıların arasından geçerek nehrin kıyısındaki gizli patikaya geldi. Ayağa kalktığı anda dikenli dallar gitmesine engel olmak istermiş gibi üzerine takılmıştı.

“Ben yokken idare edersin, değil mi?” diye sordu bahçeye. Dikenleri montundan çıkardı.

Artık arkasında kalan bahçedeki yaprakları birbirine karışmış kekik dalı seslendi. *Acele et.*

Orla nehir boyunca ilerlerken otların kokusu da arkasından geliyordu. Çiftlik Evi'nin arazisine vardığında duvara tırmanıp gölgede gizlendi. Bütün tekneler sıraya girmiş, suda dalgalanıp iskeleye çarpıyorlardı. Orla'nın kalbi hızlanmıştı. En küçük seslere bile kulak kabartıyor; suyun iskeleye çarpışını, teknelerin gıcırıltılarını ve rüzgârda sallanan brandalarını, karanlıkta ilerleyen ayak seslerini işitiyordu.

Duvarın kenarına yaklaşınca elinde bir lambayla teknelerden uzaklaşan birinin gölgesini gördü. Silas. Elindeki lambayı kaldırıncı Leblanc ve Bouchard göründü. Yanlarında Elias Dawson vardı. Bir tahıl çuvalı getirmişti. Elias, çuvalı nakliyecinin yanına, yere koyunca Orla'nın gözleri genişledi.

“Atlas'ın emri,” dedi Silas. “Hepsi yakılacak. Bunu yaparak köyü korumuş olacaksınız, Bay Dawson.”

Orla söylenmeye başladı. “Hayır, bu doğru değil!” diye fısıldadı yolun kenarındaki yakı otuna. “Tam bir aptal. O çuvalda bizim ve Captain'ın kışlık yulafları var.”

Elias başını iki yana sallayarak karanlıkta gözden kayboldu.

“Bütün köy Atlas'ın yalanlarına inanıyor,” diye mırıldandı Orla. “Mahsulleri yok yere yakacaklarsa aç kalmayı hak ediyorlar demektir.”

Fakat bir süre sonra nakliyecilerin mahsulleri yakmaya hiç niyetli olmadıkları anlaşıldı. Elias gözden kaybolunca Silas çuvalı tek eliyle kaldırıp iskeleye götürdü. Bouchard ve Leblanc da karanlıkta duran başka çuvalları alıp onu takip etti. Orla yakı otlarının ve sazların arasında ilerleyip iskeleye iyice yaklaştı. Nakliyeciler çuvalları küçük bir tekneye yüklüyorlardı. Açık renkli ahşap teknenin kış tarafı brandayla örtülüydü. Bu haliyle tekne çadır gibi görünüyordu. Orla, lambanın ışığıyla aydınlanan teknenin burnundaki yazıyı okudu: MÜREKKEPLİ NEHİR TİCARET A.Ş.

Sırlar, sırlar, diye fısıldadı sazlar.

“Kasaları getir,” dedi Silas. “Acele et.”

Orla gölgede ilerleyerek iskelenin altına gizlendi. İskelenin ahşap döşemelerinin arasından bakınca titreyen lambaları gördü. Bir dakika sonra Bouchard ve Leblanc'ın ahşap zeminde sürtünerek ilerleyen ayak seslerini duydu.

“Dikkatli ol!” dedi Silas. “Sana dikkat et dedim!”

Ama çok geçti. Orla, iskeleyle çarpan kasayı ve ardından gelen şangırtıları duydu.

“Seni aptal!” diye bağırdı Silas.

Orla başını kaldırıp tahtaların arasındaki boşluklardan baktı. Koyu renkli bir sıvının üzerinde parlayan cam kavanoz parçaları iskeleyle yayılmıştı. Mürekkep. Atlas'ın mürekkebi. Mürekkep tahtaların arasından suya damlamaya başlayınca Orla hızla geri çekildi. Leblanc kırık şişelerden birini almak için yere eğildi.

“Dokunma ona!” dedi Silas şişeye tekme atarak. Yuvarlanan şişe patırtılar çıkararak nehre düştü. “Korucu görmeden temizle şu pisliği,” dedikten sonra köye doğru yürümeye başladı. “Hiçbir şeye dokunma sakın, anlaşıldı mı?”

Bouchard söylenerek cam kırıklarının üzerinden geçti. “Kırılacak şeyleri taşımaktan nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Bouchard ve Leblanc iskelenin kenarına oturup ayaklarını Orla'nın önünde aşağı sarkıtarak pipolarını yaktı.

“Hiç değilse nehrin yukarı tarafına göndermiyorlar bizi,” dedi Leblanc sesinde karanlık bir tonla. “Kısa bir süreliğine Batı Limanı'na gitmeye, bir de üstüne paranın yarısını işin öncesinde almaya hiç itirazım yok.”

Orla annesinin haritasını zihninde canlandırdı. Nakliyeciler malları güneyden deniz kıyısına götürüyorlardı. Yolun bir noktasında nehir ikiye ayrılacak, yollardan biri yukarı yöne yani Coşkunsu'ya gidecekti. Bu kaçırılmayacak bir fırsattı.

Leblanc öksürüp elindeki tütünü suya fırlattı. İki adam ayağa kalkıp iskeledeki diğer şişeleri nehre attı.

“Yola çıkmadan önce hastalanırsan senin hakkını da alırım,” diyerek kahkaha attı Bouchard. Çizmeleriyle iskelede patırtılar çıkararak ilerliyordu.

Orla adamların gittiğinden emin olunca önce çantasını yukarı atıp iskeleye tırmandı. Direğe bağlanmış tekne, suyun üzerinde sallanırken ay ışığının altında bir canavarı andırıyordu. Orla ürperdi. Kendi isteğiyle bir balinanın midesine girmiş gibi hissediyordu. Nakliyecilerin bu kadar yakınında bir yere saklanmayı hiç istemese de başka seçeneği yoktu.

İskelenin üzerinde cam kırıklarına basmadan ilerleyip tekneye bindikten sonra brandanın altına saklandı. Kandil yağlarının, rulo yapılmış tentelerin, balık ağlarının, mürekkep şişeleriyle dolu kutuların ve köylülerin getirdiği tahıl çuvallarının arasına oturdu. Köylülerin ne kadar ahmak olduğunu düşünüp başını iki yana salladıktan sonra emekleyerek teknenin kıçına doğru ilerlemeye başladı. Sıkıca bağlanmış tütün paketleriyle işlenmiş derilerden ve üst üste yığılmış hayvan postlarından oluşan ruloların arasından geçip teknenin en arkasına geldiğinde aradığı gibi küçük, boş bir yer buldu. Derin bir nefes alıp çantasını yanına çekti ve yolculuğa hazırlandı.

Boşluğa uzanınca karanlığın içinde bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Bir el, hızla bileğini kavradı. Başka bir el ağzını sıkıca kapadı. Orla, karşı koymaya fırsat bile bulamadan karanlığa çekildi.

9

Kokulu menekse. Viola odorata

Yaz mevsiminde bitkiyi bir bütün olarak koparın. suda bekletip kaynatın ve on dakika demleyin. Bu bitki uykusuzluğa, okürüğe ve soğuk algınlığına iyi gelir.

“**S**esini çıkarma sakın!” dedi bir ses.

Orla ağzını kapatan eli tutup tırnaklarını batırdı. Küçük bir çığlğın ardından serbest kaldı.

“İdris?”

“Sessiz ol!”

Orla gözlerini kısıp karanlığa baktı. Gözleri ışığa alıştıkça nakliyecı montu giyen bu karaltıyı daha iyi görebiliyordu. Bütün vücudu öfkeyle doldu. Burası onun saklanacağı yerdı, İdris'in değıl.

“Git buradan,” dedi. “Burada ikimize yer yok.”

“Önce ben geldim,” dedi İdris öfkeli bir fısıltıyla. Nehir dalgalanınca tekne bağlı olduğu ahşap direğe hızla çarptı. Orla elleriyle ve dizleriyle yerden destek aldı.

“Yine de burada kalamazsın,” dedi.

“Ne yapacaksın, beni sürükleyerek dışarı mı çıkaracaksın?”

Orla çantasını çekip oflayarak yerine oturdu.

“Castor’ın aptallık ettiğini söyledin,” dedi İdris. “Şimdi de kalkmış Batı Limanı’na giden bir nakliyeciyi teknesine biniyorsun. Şehre kaçmayı mı planlıyorsun? Onlara Atlas’ın mahsulleri çalıp sattığını mı söyleyeceksin? Sana kimse inanmaz. Bu kimsenin umurunda olmaz.”

“Şehir benim umurumda bile değil,” dedi Orla. “Batı Limanı’na gitmiyorum.”

“Mürekkepli Nehir’e gidiyorsun yani?”

Orla gözlerini kıstı.

“Sesini alçalt,” dedi. “Dikkat etmezsen ikimizi de bu tek-neden nehre atarlar.”

Ahşap tekneye çarpmaya devam eden su, Orla’ya İdris’in evinin yanındaki nehri ve küçük kulübede hasta yatan Castor’ı hatırlatmıştı. İdris’in neden tekneye saklandığı belliydi. O da nehrin kuzeyine gidiyordu.

“Bu işi bana bırak,” diye fısıldadı. “Ne yaptığımı biliyorum. Senden ve nakliyeciyi abinden çok daha fazlasını biliyorum.”

“Neden kötü bir şey söylüyormuş gibi ‘nakliyecî’ diyor-sun? Onlar işlerini yapan adamlar sadece. Hayvan postlarını bir yerden başka bir yere taşıyorlar.”

Orla cevap vermedi. İdris dört sene önce orada olmasa da Orla’nın annesinin başına gelenleri biliyor olmalıydı.

“Her neyse,” diye devam etti. “Castor olmasa araştırmaya nereden başlayacağın hakkında bir fikrin olmayacaktı.”

“Ben Castor sayesinde burada değilim. Ateşli bir hasta-nın sayıklamalarından çok daha iyi kaynaklarım var. Hâlâ şansın varken abinin yanına dönsen iyi edersin.”

Bir sessizlik oldu.

“Onu bırakmak istemiyorum zaten,” diye mırıldandı en sonunda İdris. “Ama bir türlü iyileşmiyor. Cevap bulmanın tek yolu cevapları aramak. Sen de bunu yapacaksın sanırım. Neden sessiz olup—”

Güvertede bir ses duyuldu. Orla ve İdris içgüdüsel ola-rak hızla gölgeye çekildi. Orla nefesini tutuyordu. İki kaçak yolcunun nakliyecilerden gizlenmesi çok daha zor olacaktı. Orla çantasına sarılınca annesinin defterinin güzelce sarıp sakladığı yerde olduğunu hissetti.

İkimiz de aynı yere gidiyor olabiliriz ama bu aynı yoldan gideceğimiz anlamına gelmiyor, diye düşündü. Arkadaş olacak değiliz. Yakında ondan kurtulurum.

Çok yakından gelen suyun sesi Orla’yı huzursuz ediyordu. Sögütlerin uçları kuşların kanatları gibi hışırdıyor, nehrin kenarındaki sazlar fısıldıyordu.

Şişşt, diyorlardı. Sessiz ol, akıllı kız.

Orla dilini ısırđı.

Nehrin kuzeyinde bir cevap bulacağın, dedi kendi kendine. *Uzun sürmeyecek*. Rüzgâr, sazlıkların arasında sessiz sakın esiyordu.

Orla birdenbire ayak seslerini duydu. İskelenin üzerinde iki, hayır dört çift ayak sesi duyuluyordu.

“Bu sonuncusu,” dedi Bouchard kaba bir sesle. “Kürekleri hazırla!”

“Korucu başka bir yük getirmeden tekneyi çözelim,” dedi Leblanc.

Halatlar arka arkaya çözüldü. Orla nakliyecilerin gece vakti yola çıkacağını düşünmemişti. Fırsatını bulup tekneye atlaması iyi olmuştu.

Karadan gelen cılız bir çığlık duyuldu.

“Al işte, iti an çomağı hazırla,” diye homurdandı Leblanc.

“Kahretsin,” dedi Bouchard. “Çok geç kaldık. Onu getiriyor.”

Orla brandanın kenarındaki minik bir aralıktan dışarı baktı. Birkaç çizme, iskeleye doğru geliyordu.

“Yürü,” dedi Silas fısıldayarak. “Yoksa seni suya atıp balıklara yem ederim.”

Cılız, acı bir hıçkırık duyuldu. Nakliyeciler ve yeni yük güverteye çıkarken tekne sallandı.

Kürekler tıkırtılarla hazır edildikten bir süre sonra Orla teknenin suda ilerlediğini hissetti. Karanlıkta hem uçuyor hem de suda gidiyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılmıştı

Brandadaki küçük aralıktan köyün uzaklaşarak bulanıklaştığını gördü. Captain'ın yaralı toynağıyla Çiftlik Evi'nde olduğunu düşününce içi sızladı. Onu terk edip gidiyormuş gibi hissediyordu.

Sadece birkaç gün, dedi kendi kendine. Sonra ona ve bahçeye kavuşacaksın.

Nehirde ilerleyip mersinlerle ve dallarını kederle suya doğru eğen söğütlerle dolu bataklıklardan geçiyorlardı. Tekne yoluna devam ederken dalların arasından çevresini izleyen bir kunduz, etrafa sular saçıp gözden kayboldu. Sonra her yer karanlığa ve sessizliğe büründü. Bu görüntü karşısında ürperen Orla içinde bir boşluk hissetti. Ya geri döndüğünde bahçesi yerinde olmazsa? Ya bütün bitkiler tamamen kararıp kurursa? Brandayı bırakıp teknenin güvertesindeki postların arasına kıvrıldı. Kalbi bir iple bahçesine bağlıydı sanki. Hiç durmadan çekilen bu ip o kadar gerilmişti ki bir noktada kopacağı belliydi. Orla annesinin defterine sıkıca sarılıp doğru şeyi yaptığını söyledi kendine. Yüzünü gizlemek için montunun yakasını kaldıran İdris sessizce yanında oturuyordu.

Nehrin kıyısında etrafı izleyen söğütlerin dalları yaşlılıktan ve bilgelikten kıvrılıp bükülmüştü. Ağaçlar, gizlendikleri teknenin içinde akıntıyla sürüklenen tohumlar gibi hiç bilmedikleri bir dünyaya yol alan çocukları görüp derin bir iç çektiler. Birileri olanlara bir cevap aradığı için rahatlamışlardı.

İskelede kalan Inishowen Atlas, henüz Çiftlik Evi'ne dönmemişti. Elinde lambayla dere boyunca ilerleyen dar yolda bir süre yürüdükten sonra etrafı akdikenlerle çevrili uzun bahçe kapısının önüne geldi. Tek eliyle ittiği kapı yerinden kıpırdamamıştı.

Lambayı kaldırıp bahçedeki kulübeye baktı. İçeride ışık yoktu. Kapıyı bir kez daha itti. Bitkilerin fısıltılarını ve mırıltılarını duymuyordu. Yolda bekleyen adamlarını çağırırken bahçedeki seslerin yükselip feryada döndüğünü duymadı. Adamlar, bahçe kapısını zorla açıp çalıları sökerken otların Orla'ya seslendiğini duymadı. Umursamazca devrilen kapının üzerinden geçerken, akdikenleri ve yolunun üzerindeki diğer otları ezerek küçük kulübenin kapısına doğru yürürken hiçbir şey duymuyordu.

10

Pelin Otu. *Artemisia absinthium*

Hayvanlardaki parazitleri, özellikle kurtları döker.

Mürekkibe karıştırılarak farelerin mektupları ve defterleri yemesini engeller.

Gök gürültülü sağanağın altında ıslanıp üşüyerek şarkılar söyleyen nakliyecilerin alçak sesleri bir davulun tekdüze ritmini andırıyordu.

*Heyamola, haydi beyler,
Taşıyın yükleri,
Heyamola, avlanın kışın kurtlar gibi,
Karanlıkta geçin ormanları,*

Orla brandanın altından bakınca bulanık kolları, bacakları, kır saçları ve mavi montları gördü. Uzun küreklerini

suya daldıran nakliyecilerin kollarından akan yağmur nehre boşalıyordu.

Orla üşümüştü. Canı yanıyor, midesi gurulduyordu. İdris uyurken bir parça ekmek ve elma yemişti. *Bu çocuk nasıl uyuyabiliyordu ki böyle?* Gün aydınlanırken her yerine kramplar giren Orla berbat durumdaydı. Patırtılar çıkarak brandanın üzerine yağan yağmur, aralıklardan sızıp saçlarını ıslatmıştı. Nakliyeciler de söylenip homurdanarak çizmelerindeki suları boşaltıyorlardı.

“Kaç kişi olduklarını görebildin mi?” diye sordu İdris uyandığında. Hava aydınlanmış olsa da saklandıkları yer karanlıktı ama İdris’in gözleri cam gibi parlıyordu.

Orla omuz silkip tutulan boynunu esneterek rahatlatmaya çalıştı. “Ne önemi var?” dedi. “Batı Limanı’na mal götüren nakliyeciler işte. Beni ilgilendirmiyor.”

“Batı Limanı’na giden bir teknedesin,” dedi İdris. “Tekne Mürekkepli Nehir’e ulaşınca sağa, yani denize doğru dönecek. Sense sola dönüp yukarı gitmek istiyorsun ama belli ki bunu yapmak için tekneden ne zaman ineceğini bile düşünmemişsin.”

Tekne rüzgârda sallanırken Orla midesinde bir rahatsızlık hissetti. İdris’in ona hangi yöne gideceğini söylemesine ihtiyacı yoktu. Tuzağa düşmüş bir porsuk gibi nakliyecilerin her an brandayı açacağı korkusuyla bütün geceyi gözleri açık geçirmişti. Her harekete, lambadan yayılan ışığın her titreyişine dikkat etmişti. Hatta nehirdeki yol ayrımını geçip Batı Limanı’na doğru yol aldıklarından, kıyıya çıkıp nehrin kuzeyine gitme fırsatını kaçırdığından korkmuştu. Şimdi kıyıya yakın olmayı dileyip nehrin akışında bir değişiklik

olduğuna dair bir işaret görmeye, çaresizce ağaçların fısıltısını duymaya çalışıyordu.

“Endişelenmeyi bırak,” dedi İdris. “Henüz gelmedik. Ama gece olmadan oraya varacağız.”

“Nereye?”

“Kuru Ağaçlı Yalı’ya,” dedi yüzünde ciddi bir ifadeyle. “Nehirdeki yol ayırımına. Nehrin Mürekkepli Nehir’le birleştiği yerde su sığlaşıyor. Castor, nakliyecilerin orada durup ormanda kamp yaptığını söylemişti. Yola yürüyerek devam edeceksek onları atlatmanın tek yolu bu.”

Orla elmasının ortasını yerken meyvenin suyunu çıkar-maya çalışıyordu.

“Biz deyip durma,” dedi. “Ben buraya daha önce de geldim. Senin yardımına ihtiyacım yok.” Aslında doğruyu söylüyordu. Annesiyle Coşkunsu’ya gittiklerini,  i ekli kırlarda annesinin elini tutarak yürüdüğünü, güneşin sıra sıra dizilmiş cam kavanozlarda parladığını hatırlıyordu. “Bir planım var.”

Bu tekneden ve nakliyecilerden uzaklaşması gerektiğinden başka bir şey bilmiyordu.

“Ne yapacaksın? Yolu ağaçlara mı soracaksın?”

Orla gözlerini kısıp ona baktı. *Gerçekten* de bunu yapmayı planlıyordu.

İdris cebinden çıkardığı meyan kökü çubuğunu  iğne-meye başladı. Orla’ya ikram etmemişti.

“İnsanlara yardım etmeyi sevmiyorsun,” dedi İdris. “Oraya gittiğimizde de bir şeyin değişeceğini sanmıyorum. Yine

de insanlardan tavsiye almaktan bir zarar gelmez. Ben ne yaptığımı biliyorum.”

Orla dudaklarını büzdü. “Benim kendi planım var,” dedi yeniden. Bu defa sesinde daha kararlı bir ton vardı.

İdris omuz silkip meyan kökünden bir ısırık daha aldı. Sonra montunun cebinden bir iğne ve iplik çıkardı. Yavaşça nakliyecilerin marşını mırıldanarak montunun kolundaki yırtığı dikmeye başladı. İğneyi ustaca kumaşa batırırken kaşlarını çatmıştı. Orla, İdris’in abisini düşünmemeye çalıştığını anlayabiliyordu. Aslında o da Castor’ı düşünmemeye çalışıyordu. Önceki gün İdris’e biraz sert davranmış olabilirdi ama bu onun için üzülmediği anlamına gelmiyordu.

Orla ışığa doğru eğilip annesinin defterini çıkardı.

İdris başını yaptığı işten kaldırıp ona baktı. “Harita mı o?” diye sordu hafifçe uzanarak.

Orla defteri hızla uzaklaştırdı. “Özel bir şey,” diyerek dizlerinin arasına koydu. Hayvan postlarına iyice yaklaşp annesinin haritasını loş ışıktaki incelemeye başladı. Derenin ve nehrin birleştiği yeri buldu. İdris’in söylediği gibi kenarında Kuru Ağaçlı Yalı yazıyordu. Nehir oradan annesinin “burada” yazdığı Coşkunsu’ya ve ormana doğru ilerliyordu. Orla yutkundu. Haritada her şey küçük ve net görünse de o bölge gerçekte çok büyük ve ıssızdı. İdris’e aksini söylemişti ama aslında Orla’nın herhangi bir planı yoktu.

Orla hava kararmak üzereyken kafasına vuran küçük ama sert bir şeyle uyandı.

“Ahh!”

Sızlanıp battaniyesinden sıyrılınca yanında kuru bir erik gördü.

“Uyan,” diye fısıldadı İdris ağzındaki eriğin çekirdeğini tükürerek. Elindeki iğne ipliği bırakmış, bağcıklarını sıkıca bağlıyordu.

Orla temizlediği eriği endişeyle çiğnemeye başladı. Nehirden gelen sesler değişmiş, nakliyecilerin küreklerinin ritmi yavaşlamıştı.

“Oraya varmak üzereyiz,” diye fısıldadı İdris.

Bir dakika sonra nakliyeciler taşlı bir kıyıya yanaşan tekneyi nehirden çekerek çıkardı. Orla teknenin tabanının yerde sürünürken çıkardığı tıkırtıları, kıyıya çekilen küreklerin yere sürtüşünü, nakliyecilerin çizmelerinin uzaklaşarak azalan seslerini duydu. Nakliyecilerin bırakıp gittiği teknede yalnız kalmışlardı. Teknenin diğer ucu hafifçe sallanmaya devam ediyordu. Orla brandayı yavaşça sıyırdı. Ağaçların arasında titreşen ışığı görebiliyor, çam dallarıyla yakılan ateşten yükselen yapışkan kokuyu alabiliyordu. Nakliyeciler ateşle uğraşırken aklına bir fikir geldi. Tehlikeli olsa da bu plan nehir boyunca on beş kilometre mesafeyi yürümekten çok daha mantıklıydı.

“Bir fikrim var,” dedi İdris’e. “Ama riskli.” Güçlkle yutkundu. Kelimeler boğazına takılıyor gibiydi. “Yardıma ihtiyacım olacak.”

“Riskli mi?” dedi İdris, belli belirsiz bir gülümsemeye. “Kulağa nakliyecilerin yapacağı türde bir plan gibi geliyor.”

Kediotu. Valeriana officinalis

Köklerini sonbaharda toplayıp karanlıkta kurutun.

Uykusuzluğa iyi gelir. Söylentilere göre, vahşi kedileri de sakinleştirir.

Orla ve İdris brandanın altından çıkıp sessizce teknenin kenarından aşağı indi. Orla bileklerine kadar suya girince buz gibi oldu. Güneş tamamen batmıştı. Nakliyecilerin yaktığı ateş turuncu ışığını suya aksettirecek kadar yakındaydı. Biraz daha arkadaki söğüt ağaçları, sağa sola kıvrılan dallarıyla ormanı gölgelendiriyordu. Karanlık Orla ve İdris'in işini kolaylaştırıyordu.

Sığ sulardan çıkıp görünmeden kıyıya doğru ilerlediler.

Kim bunlar? diye fısıldadı söğütler. Tek başlarına mı gelmişler?

Çakıl taşları ayaklarının altında gıcırdadıkça Orla endişeyle yüzünü buruşturuyordu ama adamlar ateşin başında et pişirmekle meşgul oldukları için iki çocuğun kıyıya çıkıp ağaçlara doğru ilerlediğini görmemişlerdi. Dişleri eksik, tıknaz bir adam olan Bouchard ince dalları kırıp kırıp ateşe atıyordu. Cüssesi diğerlerinden iki kat daha büyük olan Silas, bilediği bıçağını ateşe tutup arada bir yaptığı işi kontrol ediyordu. Adamların arasında sadece Leblanc oturmuyordu. Elinde içeceğiyle ateşin etrafında dolanıyor, sırtını asla ormana dönmüyordu.

Orla teknenin üç küreğinin bir kütüğün üzerinde olduğunu gördü. Kampa koşup adamların burnunun dibindeki kürekleri almaktan daha iyi bir plan düşünmeliydi.

Dallar kırılıp koparılıyor, dedi söğütler öfkeyle.

Vaşaklar dolanıyor, baykuşlar avlanıyor, dedi kovan otları.

Karanlıkta yabancılar var, dedi söğütler.

“Derdin ne Leblanc?” dedi Silas. “Ormandan mı korkuyorsun?”

Leblanc içeceğinden bir yudum aldıktan sonra ateşe tükürdü. “Sen nehrin yukarısına hiç gitmedin,” dedi alçak sesle. “Nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun. Yakında olduğumuzu bilmek bile içimi ürpertiyor.”

“Oraya gitmeyeceğiz ki,” dedi Bouchard sakince. “Ayrıca çok yakında da değiliz. Orası buradan neredeyse elli kilometre uzakta ve biz o yöne gitmiyoruz.”

“Lanet olası bir yer orası,” diye devam etti Leblanc. “Kayalardan ve çürüyen ağaçlardan başka bir şey yok. Arada bir birkaç parça altın çıkıyor sadece. Atlas eğer orada—”

“Kes artık, Leblanc,” diye kükredi Silas. Orla gözlerini kıstı. Üç nakliyeciyi saymıştı ama ateşin arkasında alevlerden ve dumandan gözükmeyen bir gölge daha vardı.

“Her neyse,” dedi Bouchard. “Zaten Atlas bunu düşünmüyor. Artık çok daha *bilimsel* kaygıları var.”

“Kitaplardan mı bahsediyorsun?” dedi Silas.

Bouchard ve Silas gülüyor ama Leblanc sadece başını sallıyordu.

“Paranın yarısını önceden ödememiş olsaydı tek sözüne bile güvenmezdim,” dedi.

“Ama ödedi,” dedi Silas. “Bu da iyi bir şey. Senin ona güvenip güvenmemenin de bir önemi yok zaten.”

Nehirden esen serin rüzgâr ağaçların yapraklarını titretti. Orla söğüt dallarına baktı. Hiç fark ettirmeden düşebileceklerini biliyordu. Yanında duran İdris montunu sıkıca kapadı.

“Bana bir planın olduğunu söyle lütfen,” dedi. “Bütün gece burada çakılıp kalmak istemiyorum.”

Gergin bir şekilde ateşin etrafında oturan adamları görünce Orla’nın aklına bir şey geldi. Buradaki ağaçlar farklıydı. Bir türlü huzur bulamıyormuş gibi görünen ormandan soluklar, hışırtılar, öfkeli nefesler yükseliyordu sanki. Orla bunun bir işaret olduğunu düşündü. Burası tekinsiz bir yerdi ve Orla bunu değerlendirebilirdi. Nakliyeciler, Dikenli Dere’de güzel montlarıyla orman hayvanları gibi rahat rahat

dolaşabiliyorlardı ama burada huzursuzlardı. Kuru Ağaçlı Yalı'da dinlenmekten hoşlanmıyorlardı.

“Baban hiç geyik avlamış mıydı? Yani sizinle köyde yaşıırken?” diye sordu Orla fısıldayarak.

İdris başını sallayarak onayladı. “Abimle ben onunla ava giderdik. Aslında balık tutmayı tercih ederdi ama diğer herkes gibi geyik avlamayı da biliyordu. Bir keresinde—”

“Hayat hikâyesi merak etmiyorum,” diye araya girdi Orla. “Yaralı bir geyiğin nasıl ses çıkardığını biliyor musun?”

İdris bir kez daha başını salladı.

“Beni takip et.”

Orla, nakliyecilerin kurduğu kampın etrafından dolanarak ormana giden yola ilerledi. Artık kamp ateşi tekneyle adamların arasında kalmıştı.

“İşaret verdiğimde,” dedi “bacağı kırılmış bir geyik gibi ses çıkaracaksın.”

“Ne?” diye fısıldadı İdris gözlerini açarak.

“Sadece söyleyeceklerimi dinle, tamam mı?” dedi Orla. “Ormanda bir yerlerde kurtlar ya da vahşi hayvanlar olduğunu düşünüp koşacaklar. Geyiği yaralayan hayvanı arayacaklar ve onu bulana kadar da uyumayacaklar. Koşarak buraya gelecekler.”

“Koşarak benim yanıma gelecekler yani!” dedi İdris.

Orla onu duymazlıktan geldi.

“Bu sırada ben de kürekleri almak için aşağıda hazır olacağım,” dedikten sonra geldikleri yönü işaret etti. “Nak-

liyeciler harekete geçince bir ya da iki kez daha bağır. Sonra da şu yoldan aşağı koş.”

İdris duyduklarına inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı.

“Tekneye dönmeyi tercih ederim,” dedi.

“Olmaz,” dedi Orla. “Sen benden daha hızlı koşuyorsun.”

İdris derin bir iç çekti ama oradan uzaklaşmayınca Orla planı kabul ettiğini anladı.

“Tamam,” dedi Orla. “Bir baykuş gibi ötünce başla.”

Orla kamptan uzaklaşıp İdris’i karanlıkta tek başına bıraktı. Hava birden soğumuş gibiydi. Söğüt ağaçları onu izliyor, her hareketini tartıyordu sanki.

Orla yere eğildikten sonra ellerini birleştirip karanlıkta bir baykuş gibi uludu. Nakliyeciler baykuşun sesini duymuş ama gözlerini bile kırpmamıştı. Artık ateşin yanında gerilip yayılarak uyumaya hazırlanıyorlardı. Mükemmel bir zamandı.

Peki İdris neredeydi? Orla ağaçlardaki rüzgârdan, ateşin çıtırtısından ve kendi kalp atışlarından başka bir şey duymıyordu. Dudağını ısırıp bir nakliyecinin oğluna güvenmekle hata edip etmediğini düşündü.

Daha fazla dayanamayıp ellerini birleştirdi ve daha tiz bir sesle bir kez daha ormana doğru bir baykuş gibi bağırdı. *Ağuuuu!* İdris karşılık vermedi. Orla çaresizce ateşe bakıyordu. İdris kürekler olmadan tekneyi çalmış, onu nakliyecilerle bu sahilde yalnız mı bırakmıştı yoksa?

Tam o sırada ormandan kan donduran, korkunç bir çığlık yükseldi. Orla donup kalmıştı. Bu, yaralı bir geyiğin sesi değil, vahşi bir hayvanın çığlığıydı. O kadar korkunç bir sesteki Orla bir an yerinden kıınıldayamadı. Etrafta bir yerlerde gerçek bir vahşi hayvan vardı. Ya bu hayvan İdris'i yakaladıysa? Ya gelip onun da peşine düşerse?

Ateşin başındakilerin hareketliliğini fark edince kendine geldi. Nakliyeciler ayaklanmış, bıçaklarını ve silahlarını çıkarmışlardı. Bouchard battaniyelerin arasından çıkardığı tüfeğı doldurdu. Dört adam ürkmüş geyikler gibi donup seslere dikkat kesilmişlerdi. Silas işaret verince diğer adamlar ağaçlara doğru ilerlemeye başladı. Bouchard tüfeğini kaldırmış, önde ilerliyordu.

Kaç İdris, diye düşündü Orla. Şimdi koş.

O anda yapması gerekeni hatırladı. Ateşe koşup iki küreğı aldı. Boyu kadar uzun kürekler, omzuna alınca garip bir şekilde sallandı.

Tekneye doğru yürürken ateşin arkasındaki karaltı hareket etti. Bir sonbahar yaprağı kadar zayıf olan bu karaltının üzerinde örümcek ağı gibi soluk renkli bir elbise vardı.

Ariana Claw.

Orla donup kaldı. Bu kızın ormanın derinliklerinde nakliyecilerle ne işi vardı?

Ariana'nın gözleri genişledi. Ağzını açtı. Orla bir an korkuyla çığlık atacağını sandı ama Ariana nakliyecilerin ağaçların arasında dolandığı ormana baktıktan sonra titrek bir nefes alıp Orla'ya baktı.

Orla yutkunup omzundaki kürekleri düzeltti. Ariana'yı gördüğüne çok şaşırmış olsa da tekneye dönmesi gerekiyordu. Ateşten uzaklaşıp güçlkle suya doğru ilerlemeye başladı. Arkasına dönünce Ariana'nın ayakta, ateşin ışığında parladığını gördü. Bir süre sonra Ariana elinde üçüncü bir kürekle ona doğru koşmaya başladı. Orla şaşkına dönmüştü.

"Olmaz," dedi. Kıyıya ulaşınca kürekleri bırakıp tekneyi suya itti. Tekne taşlı kıyıda ilerleyince bağlı olduğu ip gerildi. Orla dönüp ağaçlara baktı. İdris nerede kalmıştı?

"Beni Batı Limanı'na götürüyorlar," dedi Ariana bir solukta. Yüzü solgundu. Nefes nefese kalmıştı. Üzerinde ipek elbisesiyle bileklerine kadar gelen suyun içinde duruyordu. "Batı Limanı'na gitmek istemiyorum! Nereye gidiyorsanız sizinle geleceğim."

"Şaka yapıyorsun herhalde!" Orla tekneyi kıyıya bağlayan iplere baktı. İdris ortalarda yoktu. Belki de Orla, onu geride bırakmak için çok geç kalmamıştı. İdris'i ve Ariana'yı bırakıp nehrin kuzeyine yalnız gidebilirdi.

Orla teknenin burnuna tırmanıp ipleri çekmeye başladı. Ariana, sığ suda etrafa sular sıçratarak ona doğru ilerliyordu.

"Binmeme yardım et," dedi elindeki küreği tekneye atarak.

"Hayır," dedi Orla kararlılıkla. İpi öyle sert çekiyordu ki elleri yanmaya başlamıştı. Söylenerek cebinden annesinin bıçağını çıkardı ve ipi kesmeye başladı. Bunu yaparken bir gözünü ormandan ayırmıyordu. Rüzgâr söğüt ağaçlarına vururken ağacın dalları sert bir şekilde birbirlerine çarpıyordu. Orla, artık nakliyecilerin bağrıışlarını duyabiliyordu.

Adamlar gittikçe yaklaşıyordu. Artık İdris'i bekleyemezdi. Nakliyeciler onu yakaladığında olabilecekleri düşününce korkudan tüyleri diken diken oluyordu.

Kalın ve kıvrılmış halatı kesmekte zorlanıyordu. Elindeki bıçak bu tür kalın ipleri kesmek için değil, bitkileri budamak içindi.

“Çek onu,” dedi Ariana.

“Ne?”

“İpi şuradan çek, aşağıdan.” İpin kısa ucunu işaret ediyordu.

Orla ucunu çektiği ipin düğümünü tek seferde çözdü. Tekne kurtulup kıyıdan uzaklaşmaya başladı.

“Çabuk!” dedi Ariana hafifçe tekneye tutunarak.

Orla, Ariana'nın eline kürekle vurdu.

“Ahh! Hayır,” dedi Ariana. “Bana yardım et—”

Bum.

Orla bir an iri bir söğüt ağacının dalının kırılıp düştüğünü sandı. Sonra şaşkınlıkla kalakaldı.

Bum. Ağaçların arasından silah sesi geliyordu.

İdris.

Orla ormana baktı. Nakliyeciler karanlıkta etrafa ateş ediyordu.

“Şurada bir tepe var!” diye bağırdı biri.

“Ortaya çık pis hayvan!” diye bağırdı diğeri.

Orla, bir dakika sonra karanlıktan çıkan Bouchard'ın tüfeğini ormana doğrulttuğunu gördü.

Midesi düğümlendi. Nakliyeciler İdris'e ateş ediyordu ve bu onun suçuydu.

Orla tekneyi durdurmak için ayağını güverteye sıkıca basıp destek alarak kollarını uzattı ve kıyıdaki yapraklı dallara asıldı.

Orla'nın asılıp kırdığı söğüt dalları öfkeyle inledi. *Bırak bizi!*

Ama Orla tutunmaya devam etti. "Özür dilerim. Gerçekten üzgü—"

Sivri bir dala tutunurken montunun kolundan yırtılma sesi geldi.

"Ahh hayır!" dedi söğüde. "Özür dilemiştim."

"İşte orada!" diye bağırdı bir nakliyecisi. "Gidiyor! Öldürün o hayvanı!"

İdris ormandan fırladı ve yerdeki söğüt ağacı gövdele-
rinin üzerinden atlayıp çakıl taşlı kıyıya geldi. Büyük bir
sıçrayışla kıyı ve tekne arasındaki suyu aşp gürültüyle gü-
verteye atladı. Daha soluklanmaya fırsat bulamadan Orla
ona bir kürek attı ama İdris küreği almadı. O sırada dizine
kadar suya batmış halde teknenin ucuna asılan Ariana'ya
şaşkınlıkla bakıyordu. Hızla eğilip tekneye aldığı Ariana,
Orla'nın ayaklarının dibine düştü.

Orla başını sağa sola sallayıp küreğini suya daldırarak
tekneyi kıyidan uzaklaştırmaya başladı. Bir süre sonra nak-

liyecilerin silahlarının menzilinin dışına çıktılar. “Neden onu tekneye aldın?”

İdris yutkunup alnındaki teri sildi. “Onu o adamlarla bırakamazdım,” dedi. Solukları hâlâ hızlıydı. “Onu orada bırakmak senin için pek sorun değildi tabii. Hatta beni de bırakacaktın.”

Orla arkasına dönüp kıyıya baktı. Kalbi hızlı atıyordu. Nakliyeciler gelmişti. Ateşin ışığındaki üç gölge onları izliyordu. O anda o adamlardan uzakta olmaktan daha önemli bir şey yoktu. İdris dikkatle Orla’yı süzdü.

“Montunun kolu yırtılmış,” dedi.

“Biliyorum,” diye atıldı Orla. “O ses de neydi öyle? Yaralı bir geyiğin sesine benzemiyordu!”

“Yaralı bir geyik nakliyecileri korkutmazdı,” dedi İdris. O sırada eline aldığı küreği bütün gücüyle çeken Ariana’ya baktı. “Vaşak sesi çıkardım. Onlar da inandılar.”

kaplayan ağaçlar rüzgârda sallanıyor, ağaçların gövdelerinin arasındaki bitkiler gölgelerde saklanıyordu. Orla'ya seslenmiyor, onunla konuşmuyorlardı.

“Gözünü sudan ayırma,” diye fısıldadı İdris. Orla'nın dikkatinin dağıldığını fark etmişti.

Nehir derin ve karanlıktı. Tekne, mürekkebi andıran suda sessizce ilerliyordu. Orla teknenin bu kadar hafif oluşuna, akıntıda kolayca ilerleyişine şaşırmişti.

“Suda ağaç yok,” dedi. Nehre dallarını uzatan söğütleri düşünmeden edemiyordu. “Kaya da yok.”

“Nehirler canlıdır,” dedi İdris. “Gördüklerin her an değişebilir. İzlemeye devam et.”

“Bence durmalıyız,” dedi arkadan gelen cılız bir ses. Ariana tekneyi çaldıklarından beri ilk kez konuşuyordu.

“Durmak mı?” dedi Orla. “Artık kürek bile çekmiyorsun. Bizimle gelip bir de yardım etmeyeceğini söyleyemezsin.”

“Önümüzü görmeden yola devam etmememiz gerektiğini düşünüyorum sadece,” dedi Ariana sakince.

“Geri dönmek istiyorsun, değil mi?” dedi Orla. “Dikenli Dere'ye gitmek istiyorsun. Önümüzdeki köyde bir yol var. Seni orada bırakabiliriz.”

“Aslında—” diye başladı Ariana.

“Sözümü kesme,” dedi Orla. “Bu gece yola devam edersek sabah Batı Limanı Caddesi'ni geçeriz, öyle değil mi İdris?” diye devam etti. Ariana'nın fikrini duymak istemiyordu. O, nehirde yol almak hakkında ne bilebilirdi ki zaten?

12

Yara Eri. Prunella vulgaris

Bu ete gül yağı eklenerek yapılan kompres baş ağrısını dindirir. Sıcak suda demlenirse kasıkları temizler, morarmaları engeller.

Yıldızlar parlıyordu. İdris önlerindeki yolu görebilmek için teknenin burnuna bir lamba yerleştirdi. Artık Batı Limanı'na gitmiyorlardı. Suyun altındaki büyük bir balık gibi sallanan ışıkla nakliyecilerin Mürekkepli Nehir dedikleri bir kanaldan geçiyorlardı. Artık kuzeydoğu yönünde, akıntıya karşı yol alıyorlardı.

İdris ve Ariana kürek çekerken nöbet tutma sırasını alan Orla, etrafta teknenin tabanına vuracak bir kaya, devrilen bir ağaç olup olmadığını kontrol ediyordu. Bunu yaparken elinde olmadan arkasına dönüp nakliyecilerin kampına bakıyor, adamların teknelerini almak için her an karanlıktan çıkıp gelebileceklerinden korkuyordu. Nehrin kıyısını

kaplayan ağaclar rüzgârda sallanıyor, ağaçların gövdelerinin arasındaki bitkiler gölgelerde saklanıyordu. Orla'ya seslenmiyor, onunla konuşmuyorlardı.

“Gözünü sudan ayırma,” diye fısıldadı İdris. Orla'nın dikkatinin dağıldığını fark etmişti.

Nehir derin ve karanlıktı. Tekne, mürekkebi andıran suda sessizce ilerliyordu. Orla teknenin bu kadar hafif oluşuna, akıntıda kolayca ilerleyişine şaşırmıştı.

“Suda ağaç yok,” dedi. Nehre dallarını uzatan söğütleri düşünmeden edemiyordu. “Kaya da yok.”

“Nehirler canlıdır,” dedi İdris. “Gördüklerin her an değişebilir. İzlemeye devam et.”

“Bence durmalıyız,” dedi arkadan gelen cılız bir ses. Ariana tekneyi çaldıklarından beri ilk kez konuşuyordu.

“Durmak mı?” dedi Orla. “Artık kürek bile çekmiyorsun. Bizimle gelip bir de yardım etmeyeceğini söyleyemezsin.”

“Önümüzü görmeden yola devam etmememiz gerektiğini düşünüyorum sadece,” dedi Ariana sakince.

“Geri dönmek istiyorsun, değil mi?” dedi Orla. “Dikenli Dere'ye gitmek istiyorsun. Önümüzdeki köyde bir yol var. Seni orada bırakabiliriz.”

“Ashnda—” diye başladı Ariana.

“Sözümü kesme,” dedi Orla. “Bu gece yola devam edersek sabah Batı Limanı Caddesi'ni geçeriz, öyle değil mi İdris?” diye devam etti. Ariana'nın fikrini duymak istemiyordu. O, nehirde yol almak hakkında ne bilebilirdi ki zaten?

İdris yüzünü buruşturdu. “Aslında Ariana’ya katılıyorum. Demir atmamız gerekiyor.”

“Daha uzaklaşmadık ki!” dedi Orla. “Bizi yakalarlar!”

“O ağaçlarla, çalılarla dolu kıyıdan çıkmayı başarsalar bile,” dedi İdris, “biz nehrin ortasındayız. Buraya kadar yüzecek değiller.”

“Onlar nakliyeciler. Bunu yapıp yapmayacaklarını bilemezsin.”

“Biliyorum. Onların korkak olduğunu biliyorum. Yüzerek hayatlarını tehlikeye atmazlar. Bizi ihbar etmek için Dikenli Dere’ye gidecekler. Gece vakti nehirde ilerlemek yerine burada kalırsak daha güvende oluruz.”

“Nakliyeciler neden plan yapsın ki?” diye mırıldandı Orla yırtık montundaki bir ipi çekerek.

“Akıntıyla denize sürüklenmek istemedikleri ya da suda başıboş gezen bir ağaç kütüğüne takılıp teknelerini parçalamak istemedikleri için,” dedi İdris.

Ariana lambadan yayılan loş ışığın altında tekneyi yokladı. Bir halat makarası, balık ağıları, kıvrık bir hayvan boy-nuzuna benzeyen paslı bir çıpa buldu. İdris’le birlikte suya bıraktıkları çıpa uğursuz bir gürültüyle gözden kaybolunca tekne hareketsiz kaldı.

Kıyadaki ağaçlar sessizce etrafı izlemeye devam ediyor, gövdelerinin ardında ne tür yaratıklar –ya da adamlar– dolaştığını ele vermiyorlardı.

“Işığı söndürmemiz gerekiyor,” dedi Orla. Geceyi diğerlerinden uzakta geçirebileceği en iyi yerin neresi olabileceğini düşünüyordu.

“Arkamızdan gelen kimse yok,” dedi Ariana. “İdris haklı.”

“Teknede ne var ne yok bir bakacağım,” dedi Orla asık suratla. O sırada İdris’in ve Ariana’nın yanında olmadığını fark etti.

Küreklerin arasından teknenin arkasına doğru ilerledi. Atlas’ın brandanın altındaki cam şişeleri lambanın ışığında ürkütücü bir şekilde ısıldıyordu. Şişelerin yanında kurutulmuş ringa balıkları ve rulo yapılmış tütün yaprakları vardı. İdris ve Ariana arkada bir yere büzülmüştü. İdris brandayı kapatınca tekne, lambanın ışığında aydınlanan küçük bir mağaraya döndü. Orla içini çekti. Ariana ve İdris, çizmelerine takılan pıtrak otu kıymıkları gibi, gittiği her yere peşinden geliyordu sanki.

Ariana, üst üste yığılmış postların altından çektiği yün battaniyeyi bir şal gibi üzerine aldı. Battaniyenin arasından düşen şeyi görünce şaşkınlıkla ağzını açtı. Düşen deri cüzdanı alıp havaya kaldırdı.

“Bu dayımın nakliyecilere verdiği para,” dedi küçük çantayı açarak. Orla ışığın altında parlayan gümüş paraları gördü. “Bu parayı onlara mürekkep şişelerini ve beni Batı Limanı’na götürmeleri için verdi.”

“Bu parayı almaya gelecekler,” dedi Orla korkuyla. Geceyi nehirde geçirme fikri onu hâlâ tedirgin ediyordu. Karanlık bir nehir yaratığının onu yutup midesine indireceğini düşünüyordu. Burada, boyalı ahşap kokusu ve çamurlu nehirde

olmak yerine, etrafında ona fısıldayan bitkilerle birlikte bahçesinde, Sınır Ormanı'nda olmak istiyordu.

Sessizliği bozan İdris oldu.

“Seni neden Batı Limanı'na götürüyorlar?”

Ariana bir süre duraksayıp montunun kollarını çekiştirdi.

“Dayım... Dikenli Dere'nin genç bir kız için uygun bir yer olmadığını düşünüyor,” dedi. “Batı Limanı'nın daha iyi bir yer olduğunu düşünüyor olmalı.”

Orla gözlerini yuvarladı. Annesi ona Batı Limanı'ndaki okulların kızlara dans etmek ve dikiş dikmek dışında bir şey öğretmediğini söylemişti. Bu tür aktiviteler Ariana'ya çok uygundu.

“Ama ben Batı Limanı'na gitmeyeceğim,” dedi Ariana. “Dikenli Dere'ye de gitmeyeceğim. Sizinle geleceğim.”

“Ne?” dedi İdris gözlerini açarak.

Orla çok şaşırmıştı. “Bu mümkün değil,” dedi. “Yola vardığımızda annenin yanına geri döneceksin.”

“Hayır,” dedi Ariana kararlılıkla.

“Biz bu yola eğlenmek için çıkmadık, Ariana,” dedi Orla. “Sırf canın bir maceraya atılmak istiyor diye bizimle gelemezsin.” Orla, annesi öldükten sonra Ariana'nın bahçeye gelip içeri bakarak ona nasıl gül parfümü yapılacağını sorduğunu hatırladı.

“Biliyorum,” dedi Ariana. “Ama Batı Limanı'nda da hastalık olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Batı Limanı da Dikenli Dere de güvenli değil. Ayrıca o yolda tek

başıma yürüyüp karşıma binebileceğim bir araba çıkmasını bekleyemem. Ben de sizinle geliyorum.”

Orla dudağını ısırdı. “Hiç sanmıyorum,” dedi kararlı tavırla. “Ben yalnız gidiyorum.”

“İdris’le birlikte,” diye hatırlattı Ariana.

“Bu sadece bir rastlantı!” dedi Orla ters ters İdris’e bakarak. “Aynı yöne giden bir teknedeyiz sadece.”

“İkiniz de hastalığın kaynağını bulmak için nehrin kuzeyine gitmiyor musunuz? Hastalığı durdurmanın yolunu bulmak için?”

Orla bir an duraksadı. “Sen bunu nereden biliyorsun?” dedi. “Bizi dinliyordun değil mi? Bir dakika... Yoksa bizim burada olduğumuzu biliyor muydun sen?”

“Sesiniz duyuluyordu,” dedi Ariana. “Nakliyeciler sesli konuştukları için sizi duyamıyordu ama ben iki huysuz tilki gibi tartıştığınızı duydum. Neden burada olduğunuz belli.”

“Sen sinsinin birisin, Ariana Claw,” dedi Orla.

Ariana öfkeyle ona baktı.

“Sizi gizlice dinlemedim,” dedi. “Sadece duydum. Castor nehre yaptığı yolculuktan sonra hastalandı. Bunu görmezden gelemezsiniz. Başkalarının da defterine bakmasına izin verirsen sana yardım edebilirler belki.”

“Casus,” dedi Orla öfkeyle.

Ariana ellerini yavaşça önünde birleştirdi. “Başkasının işine burnumu sokmaya çalışmıyorum, Orla. İnsanları önemsiyorum. Böyle küçük bir köyde yaşayan insanların birbirini nasıl görmezden gelebildiğini de hiç anlamıyorum. İdris ve

Castor'ın ne kadar uzun süredir o kulübede tek başlarına yaşadıklarını biliyor musun? Dört yıldır. Sen annen gittikten sonra kaç yıl yalnız kaldın? Dört. Ama bunca zamandır birbirinizle konuşmadınız. Bunu hiç anlamıyorum.”

İdris başını eğdi ama Orla utanmışa benzemiyordu. Ariana kim oluyordu da onu eleştiriyordu? Ariana'nın Çiftlik Evi'nde rahatı yerindeydi. Tek başına hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Küçükken birkaç kez birlikte oynadılar diye ona borçlu değildi.

“Bunca zamandır etrafta sinsice dolaşıp bizi gözetledin,” dedi Orla öfkeyle.

“Bu doğru değil,” dedi Ariana, eteğinin yıpranmış uçlarıyla oynarken. “Babam öldükten sonra Atlas...” bir süre duraksadı ama cümlesine devam etmedi. “Her neyse. Yaşadıklarınızı anlıyorum. Size yardım etmek isterdim ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Evden beş dakika ayrılısam annem bana bir şey olmasın diye arkamdan geliyor. Hastalığın nereden geldiğini araştırmak için Sınır Ormanı'nda dolaşamazdım. Ama artık onlardan uzaktayım. Yardım etmek istiyorum. Yardım edebilirim. Bir süredir araştırma yapıyordum ve—”

“Eteklerin dikilmesi, dantellerin katlanması için yardıma ihtiyacımız olacağına eminim!” diye araya girdi Orla.

“Kabalık ediyorsun,” dedi İdris sert bir tavırla. “Ayrıca bir tekne de dikiş diken birinin olması tahmin ettiğinden daha fazla işe yarar.” Teknenin brandasına hafifçe vurunca Orla örtüyü bir arada tutan dikişleri gördü.

“Onun gibi biri neden bize yardım etmek istesin ki? Bize yardım etmek istemiyor. Oyun oynuyormuşuz gibi peşimi-

ze takılmak istiyor sadece!” dedi Orla. “Bu bir oyun değil. Hastalığın nedenini bulamazsak bahçemi de atımı da geri alamam.” Annesinden bahsetmek istemedi ama annesi da-ima bir sarmaşık gibi zihnine tutunuyordu.

İdris gerilmişti. “Atın mı?” dedi öfkeyle. “Bahçen mi? Bu hastalığı durdurmanın bir yolunu bulamazsak abim ölecek benim!”

Orla yanaklarının kızardığını hissetti ama üzgün olduğunu söyleyemedi.

İdris, sözlerini umursadığını gösterecek bir şey söylemesini ister gibi ona bakıyordu ama Orla hiçbir şey söylemiyordu. Bunların hiçbirini istememişti. İdris, Castor ya da Ariana’yı düşünmeden tek başına yola devam etmek istiyordu.

“Harika bir takım olacağınızdan eminim,” dedi Orla. “Ben uyuyacağım.” Ariana’nın arkasındaki yığından bir battaniye alıp Atlas’ın teknenin en arkasında duran mürekkep dolu kasaların üzerine çıktı. Battaniyeyi soğuk güverteye serdikten sonra kendi çantasından çıkardığı battaniyesinin içine kıvrıldı. Ariana’nın durmadan ona çarpan dirseklerinden, İdris’in kıpır kıpır bacaklarından kurtulduğu için memnundu. İkisi o anda Orla’dan uzakta titreyen lambanın ışığı altında fısıldaşıyorlardı.

Orla utançla ve öfkeyle karışık bir duyguyla yanıyordu. Teknede yalnız olsa şimdiye kadar nehri çoktan yarılamış olacaktı.

Ariana’nın İdris’e abisi hakkında sorular sorduğunu duyabiliyordu. Sesinde sakın ve nazık bir ton vardı.

“Bir keresinde bana bir tekne yapmıştı,” dedi İdris. “Daha önce sana onun tekne yaptığını söylemiş miydim? Bana yaptığı tekne tabak gibi yuvarlaktı. Kenarlarını geyik derisiyle sarmasına yardım etmiştim. Sonra birlikte kerevit avlamaya çıkmıştık. Bir küreğim olmadan akıntıda ilerlerken beni görmeliydin! Castor kahkaha atıyordu ama yüzerek arkamdan geliyordu.”

Orla battaniyeyi kafasına çekti. İdris’in konuşmasını hâlâ duyabiliyordu. “Sonra kerevitler tükenmeye başladı. Altına ihtiyacımız vardı. Çıktığı yolculuktan hasta olarak döneceğini düşünmemiştim. Elias ve Agnes ben yokken onunla ilgileneceklerini söyledi ama babam çalışmak için...”

Orla parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Her şey onu rahatsız ediyordu. Sınır Ormanı’nda olmamak, annesiyle birlikte yaban mersinleriyle ilgilenmemek... Captain’ın ipini tutamamak... İdris’in anılarını duymak istemiyordu. Onu dinledikçe aklına bir yığın şey geliyordu.

Ariana da konuşuyordu.

“Yardım edebilirim,” dedi. “Gerçekten. Köydeyken dereyi inceliyordum. Bir şeyler yolunda değil ve ben de sorunun ne olduğunu bulmak istiyorum.”

Orla homurdandı. Ariana da köylüler gibi hastalığa yabancı otların neden olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Orla gözlerini kapatıp bitkileri duymaya çalıştı. Teknenin altında bir yerde su yosunları akıntıyla kıvrılıp bükülüyordu. Orla yosunların mırıldandığını duyuyordu ama kelimeler boğuluyordu. Otlar sanki onunla değil de başka birileriyle konuşuyordu.

Kendi bahçesindeki ve derenin kıyısındaki bitkileri düşündü. Onunla konuşmayı daha önce hiç bırakmamışlardı. Orla annesinin defterini dizlerine koyup parmaklarını sayfaların arasındaki kuru yapraklarda ve saplarda gezdirdi. Evdeki bitkiler onu hiç bırakmamıştı. Burada sazların tekneye sürtünürken mırıldanıp uğuldadığını duyuyordu ama bitkiler ona hiç güvenmiyordu.

13

Su düğün çiçeği. Ranunculus aquatilis

Çiçeğin su suyu öldürücü kabarmasına neden olabilir.

Orla irkilerek uyandı. Brandanın altı karanlıktı ama ahşap plakalardan gelen gıcırtiları duyabiliyordu. Tekneye bir şey sürtünüyordu. Orla bu şeyin tekneyi ortadan ikiye ayırabilecek dev bir yaratık olduğunu hayal etti. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. *Tak*, diye bir ses geldi. *Tak, tak.*

Orla battaniyeyi üzerinden atıp teknenin kenarına baktı.

Tak.

Ses aşağıdan geliyordu.

Tak. Tak.

“Suda bir şey var,” dedi. Sudan bir tıkırtı geliyordu. İdris de uyanıp gaz lambasını eline almıştı. Orla brandayı kaldırıp

nehre baktı. Ay ve yıldızlar bulutların arkasında kalmıştı. Ağaçlar ya da nehrin kıyısı görünmüyordu.

“Kahrolası lamba!” dedi İdris.

“Burada,” dedi Ariana karanlıkta. Orla onun güverteye çıktığını, yulafların ve hayvan postlarının üzerinde gezdiğini duydu.

Tak, diye bir ses geldi yeniden. *Tak tak*.

Su yosunları teknenin altında fısıldaşıyordu. Huzursuz oldukları anlaşıyordu ama Orla söylediklerini duyamıyordu.

Ariana lambayı yaktıktan sonra teknenin kenarına uzanıp ışığı suya tuttu.

Turuncu ışık, akıntıda s z len su yosunlarıyla dalgalanan nehrin yüzeyini aydınlattı.

Nehirde sert bir şey vardı ve bu şey teknenin kenarına çarpıyordu.

Orla, koyu renkli kıvrıcık saçları ve bir nakliyecinin montunun kollarını gördüğü sırada İdris Ariana’nın elinden hızla aldığı lambayı etrafı aydınlatmak için havaya kaldırdı.

Karşılarındaki yosunların arasında bir adam vardı. Uzun saçları akıntıda dalgalanıyor, beyaz gömleği, batan bir geminin yelkeni gibi şişiyordu. Kıpırdamıyordu. Suda sırtüstü uzanırken gözleri kapalıydı.

“ lm ş m ?” diye fısıldadı Orla.

“Bir şey yapmazsak dibe batar,” dedi İdris. “ zerindeki mont çok ağır.”

Orla adamın montunun tamamen ıslandığını görebiliyordu. Ne kadar süredir sudaydı acaba? Yukarı baktı. Gök-

yüzü masmaviydi. Güneş batmak üzereydi. Nehir kıyısında bıraktıkları nakliyecilerden biri onları her an görebilirdi.

“Olmaz,” dedi. “Onu tekneye mi alacağız? Alabora oluruz. Bırakalım. Ölmüş işte.”

“Onu orada öylece bırakamayız,” dedi Ariana.

“Kıyıya kürek çekelim,” dedi İdris. Küpeştenin altındaki kancayı alıp bir ipe taktı. Teknenin kenarından suya doğru uzanarak ipi yavaşça ilerletip kancayı nakliyecinin montuna geçirdi. Sonra teknenin burnuna gidip çıpayı yukarı çekmeye başladı. Ariana da kürek çekmeye koyulmuştu. Çıpa sudan çıkar çıkmaz akıntı tekneyi sürükleyip kıyıdan uzaklaştırdı.

“Orla yardım et!” diye bağırdı Ariana.

Orla ona baktı. “O bir nakliyeciyi,” dedi.

İdris Orla’nın elindeki küreği alıp tekneyi kıyıya yaklaştırtırken sudaki adam arkalarında sürükleniyordu.

Orla kollarını birleştirdi. Tekne, yumuşak yapraklı ağaçlarla dolu kıyıya yaklaştı. İdris hızla karaya inerek tekneyi kıyıya çıkardı. Suya girip adamı çekmeye çalıştı ama Orla ağırlaşan montun nakliyeciyi suya batırdığını görebiliyordu. Ariana da teknedeki inip dikkatle İdris’in yanına geldi. Su dizlerine kadar çıkınca yüzünde panikle Orla’ya baktı.

“Yüzmeyi bilmiyorum,” dedi usulca. Dügün çiçekleri eteklerine dolanıyordu.

Derinlere giriyor, dedi loş ışıktaki parlayan beyaz çiçekler tehdit eder gibi.

“Tamam,” dedi Orla. Çizmelerini çıkardı. “Eğer boğulsam...”

Buz gibi nehre atladıktan sonra İdris'in adamı omuzlarından tutup küçük sahile çekmesine yardım etti. Adam sakallıydı. Saçları uzundu. Alnı morarmıştı ve ağzı kanlıydı. Onu karaya sürüklerlerken hiç kıpırdamamıştı.

İdris montunu kenara çekip adamın ağzını açtı ve üzerine eğildi. Arkasında duran Ariana endişeyle ellerini açıp kapatıyordu.

“Bence nefes alıyor,” dedi İdris.

Orla kıyıyı inceledi. Ağaçları çevreleyen pürüzlü kabuklar, doğan güneşin ışığında belirginleşmişti. Fazla zamanları yoktu.

“Onu kurtardık,” dedi. “Hadi gidelim. Nakliyeciler bizi yakalarsa hepimizi Dikenli Dere'ye geri götürürler ve sorularımıza asla cevap bulamayız.”

“Annen asla bu haldeki birini bırakmazdı,” dedi İdris. “Elimizden geleni yapmalıyız. Adam hâlâ yaşıyor, baksana. Uzun süredir suda kalmış olamaz. Ateşi var.”

Orla'nın yanakları kızardı. İdris'in onu karanlıkta görmemesine sevinmişti. Haklıydı. Annesi ihtiyacı olan herkese yardım ederdi.

İdris, Orla'nın elini tutup nakliyecinin alnına götürdü. Adamın nemli derisi kor gibi sıcaktı. Ölmüş olsaydı nehirdeki kayalar gibi soğuk olurdu. Orla hızla elini çekti. Kalbi küt küt atıyordu.

“Hasta,” dedi. “Ona hiç dokunmamalıydık.”

“Onun yerinde Castor olabilirdi,” dedi İdris. Tekneye yürüyüp bir battaniye aldı.

“Burada kalamayız,” dedi Orla. “Ya hasta olursak?”

“İdris bütün geceyi Castor’la geçirdi,” dedi Ariana. Sesi titriyordu. “Hasta olmadı.”

“Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz,” dedi Orla. “Aynı şey olmayabilir.”

Kalbinin iyice hızlandığını hissediyordu. İçinde onu huzursuz eden bir şey vardı. Aslında bu duyguyu yola çıkışından beri içinde taşıyordu. Gerçek karşısındaydı. Bütün işaretler ona buradan uzaklaşmasını söylüyordu.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” dedi Ariana. İdris o sırada battaniyeyi onlara atıp tekneyi aramak için geri döndü. “Hadi gel, yardım et.”

Orla, Ariana’ya battaniyeyi adamın üzerine sermesi için yardım etti. Battaniyeyi adamın etrafına sararken bir şey dikkatini çekti. Adamın elinde bir sorun vardı. Belki gri manzaraya mavi bir ışık vurmasına neden olan güneş ışığı yüzündendi ama...

Orla dikkatle adamın montunun kolunu sıyırdı. Gördüğü manzara karşısında midesine bir şey oturdu. Nakliyecinin kolları ince, mor çizgilerle doluydu. Derisinin altından gözükten damarları mürekkeple çizilmiş gibiydi.

“Olamaz,” dedi Orla usulca. Etrafındaki her şey dönüyordu sanki.

Ariana’nın loş ışığın altındaki yüzü de bembeyaz olmuştu.

“Bu da ne böyle?” diye sordu.

Orla yutkunup hatırlamaya çalıştı. Kelimeler boğazına diziliyormuş gibi güçlkle konuştu.

“Aynı hastalık. Bu izleri daha önce de görmüştüm.”

Yaban Yasemini. Solanum dulcamara

Kır yasemini olarak da bilinir. Zehirli bir bitkidir. kullanmayın.

“Castor’ın kolları da böyle görünüyordu,” dedi İdris sesi titreyerek. “Ben evden ayrıldığımda kolları—”

Birden durdu. Orla ağaçların arasından gelen ayak seslerini duydu.

“Tekneyi saklayın,” dedi İdris ışığı hızla söndürerek.

Orla korkuyla gözlerini kırptı. Etraftaki her şey dönmeye devam ediyordu. Doğan güneşin ışığıyla aydınlanan ağaçlardan sesler geliyordu ama konuşan bitkiler değildi.

“Buradan!” dedi boğuk bir ses. “Fazla uzağa gitmiş olmazlar!”

Orla arkasında bir yerlerde İdris’in tekneyi kumda sürüklediğini duyuyordu ama Ariana yağmurluğunu çekiştir-

mesine rağmen yerinden kıpırdayamıyordu. Nakliyecinin maviye çalan mor renkli kollarına bakıyordu.

“Hadi Orla. Geliyorlar,” diye fısıldadı Ariana.

Orla ayağa kalkıp kumsalda ilerleyerek sık çam ağaçlarına doğru yürümeye başladı. İdris’in tekneyi sakladığı yere gelip çalılıkların arasına çömeldi.

“Şu anda gidemeyiz,” dedi İdris. “Kanala girerken bizi görürler. Başınızı kaldırmayın sakın.”

Gidemezsınız, diye mırıldandı çamlar.

Saklanın, dedi sazlar.

Orla, budaklı ağaç gövdelerinin arasından bakarken nakliyecilerin sabahın ilk ışıklarında beliren ateşböceklerine benzeyen fenerlerini seçebiliyordu. Adamlar ilk başta, gürültülü ve kulak tırmalayıcı seslerle konuşuyorlardı ama ellerindeki fenerlerle kıyıdaki cesedi bulunca seslerini bir korku kapladı. Sözleri kumsalda yankılanıyordu.

“Bu da neyin nesi böyle?” dedi Bouchard. Feneri havaya kaldırıncı adamın üzerindeki ışık altın bir hale gibi göründü.

“Böyle yarı baygın halde nereden gelmiş ki buraya?” dedi Leblanc titreyerek.

“Nereden geldiğini gayet iyi biliyorsun,” dedi Bouchard.

“Ne yapacağız peki?” dedi Leblanc.

“Burada bırakalım,” dedi Silas adamı ayağıyla dürterek.

“İlaç yok mu? Tedavi edilemez mi?” diye sordu Leblanc.

Bouchard başını salladı. “Coşkunsu’da bu hastalığa ne dendiğini biliyorsunuz değil mi?” dedi. “*Mapafoglia*. Yani Yaprakların Haritası.”

Orla, adamın yaktığı piponun ince ateşini gördü.

“Gün geçtikçe bu çizgiler insanın vücudunu bir harita gibi kaplıyor. Hastalık kalbine ulaşınca da işin bitiyor.” Adamın üzerindeki battaniyeyi bir sopayla kaldırıp başını sağa sola salladı. “Coşkunsu’da olanları gördünüz. Bu adam için en uygun yer bir çukur artık.”

“Bu izler ortaya çıktığında fazla şansın kalmıyor.”

Hasta adamın uzun, hırıltılı iç çekişleri duyuldu.

Bouchard başını salladı. “Bana sorarsan bu adam gidici.”

Orla destek almak için çam ağacına dayandı. Bacakları birdenbire boşalmıştı sanki. Gözlerini kapatınca annesinin derisindeki mürekkeple çizilmiş haritaya benzeyen, bir yaprağın damarları gibi incecik çizgileri görebiliyordu. Annesi ateşin yanında yatarken kulübeden yükselen kokuyu, hastalığın ve terin kokusunu gizlemek için yaktığı lavanta çiçeğinin kokusunu da alabiliyordu. Elias ve Agnes’in onu almaya geldiğini hatırladı.

Nakliyecinin kelimeleri zihninde yankılanıyordu.

Coşkunsu’da olanlar...

Coşkunsu, diye tekrar etti çamlar.

Annesinin kolunda örümceğin ağına benzeyen izler vardı.

Coşkunsu’ya gitmeme izin verin, demişti.

Nakliyeciler onu durdurmuştu.

Orla nefesini tutup hafızasını zorladı. Ona sadece nakliyeciler engel olmamıştı.

Atlas bahçenin demir kapısında durmuştu. Geniş kenarlı şapkası yüzünü gölgeliyordu.

“*Hastasın, Elizabeth,*” demişti. Orla, Atlas’ın annesine ismiyle hitap ettiğini ilk kez duymuştu. “*Nehirde onca yolu gidemezsin.*”

Annesi onunla tartışmıştı. Kahverengi gözleri öfkeyle yanıyordu. Saçları asma dalları gibi kıvrılıp iç içe geçmişti. Kolları mora çalan mavi renkli izlerle doluydu. Orla, Elias ve Agnes’le birlikte mum dükkânına yürüdükçe kekik kokusunun geride kaldığını hatırlıyordu.

İçinde bir öfke kabarmaya başladı. Ormandaki nakliyecilere baktı. Adamların üzerine atlayıp çıplak elleriyle onları boğazlamamak için kendini zor tutuyordu. Annesinin köyden ayrılmasına engel olmuşlardı. Annesi hastayken Coşkunsu’ya gitmek istemişti. Bunu yapmak için her zamanki gibi haklı bir nedeni olmalıydı.

Kumsalda uzanan hasta adamın sesi hırıltılı bir soluktan sonra tamamen kesildi.

Silas homurdanıp yere tükürdü.

“Öldü,” dedi. “Onu gömdükten sonra patron olanları duymadan gidip şu tekneyi bulalım. Fazla uzağa gitmiş olmazlar.”

15

Meyan kökü. Glycyrrhiza glabra

Sev hastalıkları için kullanılır. Kökünün şekerli, aromatik bir tadı vardır.

“Coşkunsu’ya gitmemiz gerekiyor,” dedi Orla heyecanla.

“Nakliyeciler orada hiçbir şey kalmadığını söylüyor,” dedi İdris. Tekneyi kuzeye götürmek için kürekleri çekerken yüzü taş gibi donuktu. Nakliyeciler adamı gömerken sazlıkların arasından sessizce kaçmışlardı. Orla adamların onları fark etmemesi için dua etmişti.

“Nakliyeciler nereye bakacaklarını bilmiyorlar,” dedi.

“Biz biliyor muyuz?” diye sordu İdris bir kaşını kaldırarak.

“Sen iyi misin Orla?” dedi Ariana çekingen bir tavırla. Son birkaç dakikadır elindeki metal bardağı nehre daldırıp suyu inceliyordu.

“Neden iyi olmayayım?” dedi Orla küreğini kenara bırakıp pantolonundaki suyu sıkarak. Soğuktan titreyen dişlerini durduramıyordu.

“Annen konusunda,” dedi Ariana iri gözlerini Orla’ya çevirerek. “O da aynı hastalıktan ölmüştü, değil mi? O adamın ve Castor’ın yakalandığı hastalıktan.”

İdris başını eğdi.

“Hepsi birbirine bağlı,” dedi Ariana.

Orla bir an boğazına gündüzsefası takılmış gibi hissetti. Annesinin bitkileri inceleyerek, yaprakları ışığa tutarak, tohumları ahşap masanın üzerine sererek gece gündüz defterine bir şeyler karaladığını hatırladı.

Titreyen elini çantasına götürdü. Bir an duraksadı. Ariana nehirde bir bardakla su alıp boş bir mürekkep şişesine dökmekle meşguldü. Şişeyi ışığa kaldırıncı Orla gri suyun kötü göründüğünü fark etti. Nehrin suyu bataklıklardan geçen Dikenli Dere’nin suyundan çok daha koyu renkliydi. İdris gayretle kürek çekse de Orla teknenin akıntıya karşı zorlandığını görebiliyordu.

“Tekneyi kıyıya yaklaştırır mısın?” dedi. “Size bir şey göstermem gerekiyor.”

İdris ve Ariana dönüp ona baktı. İdris yavaşlayıp tekneyi nehrin kenarındaki kovan otlarına yanaştırdı. Orla otların mırıldandığını duydu. Bitkinin tohumlarla kaplı uzun sapları kedi kuyruğunu andırıyordu.

Orla annesinin defterini sardığı muşambayı dikkatle çözerken üzerine su damlamaması için elinden geleni yapı-

yordu. Defteri açtıktan sonra annesinin haritasının olduğu sayfayı çevirdi. Coşkunsu Köyü, kuzeydeki dağlarla Dikenli Dere Köyü arasında kalıyordu. Orla'nın ağzı birdenbire kurudu. Kendini kabuğu soyulmuş bir ağaç gibi hissediyordu. Annesinin defterini daha önce hiç kimseye göstermemişti.

“Her şey birbiriyle bağlantılı,” dedi kendinden emin görünmeye çalışarak. “Ben küçükken annemle Batı Limanı'na, Uzun Kırklar'daki kulübelere ve Coşkunsu'ya giderdik. Annem Coşkunsu'ya çok sık giderdi. Bitkilerden tentür, merhem, lapa yapıp satardı.”

Orla, Captain'ın yaralı toynağını hatırlayınca midesinde birden bir sancı hissetti. Atının neden gidip onu oradan kurtarmadığını merak edip etmediğini düşündü. Boğazını temizleyip sözlerine devam etti. “Annemle Coşkunsu'ya gittiğimde çok küçüktüm ve pek fazla şey... hatırlayamıyorum.”

Dudağını ısırp yıllar önce üzerinde yün peleriniyle annesinin kucağında oturduğu anları düşündü. Annesi tahta bir kaptan bir kaşıkla lapa alıyordu. Yakınlardaki nehirden gelen sesi hatırladı. Bu anı, Coşkunsu'daki günlere mi aitti?

“Annem hastalandığında,” diye devam etti, “oraya gitmek istemişti. Bu konuda çok ısrarcıydı. Ya hastalığa neyin neden olduğunu biliyordu ya da hastalığı durdurmanın bir yolu olduğuna inanıyordu. Belki de köydeki bir şeyin işe yarayacağını düşünmüştü. Ben bu ihtimale daha çok inanıyorum. Annem ne yaptığını bilirdi. İlaç yapabiliyor, otları tanıyordu.”

“Neden böyle düşünüyorsun peki?” dedi İdris kaşını çatarak. “Bir kanıtın var mı?”

Orla'nın kulağında Atlas'ın sözleri yankılandı. *Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın.* Sırılsıklam olan montunun eteklerini çekti. Hiç kimse Orla'ya ya da hastalığa bitkilerin neden olmadığına inanmıyordu. Konu ilaçlar olduğunda annesine de hiç kimse inanmamıştı.

“Annenin kolunda da o izler varsa iyileşmek için artık çok geç kaldığını biliyor olmalı,” dedi Ariana. “Haklısın Orla, annen Coşkunsu'da hastalığı iyileştirecek bir ilaç olduğunu düşünmüş olmalı.”

İdris'in gözleri aydınlandı. “İlaç mı?”

Orla defteri sıkıca tutuyor, annesi iyileşmenin bir yolunu bulabilseydi hayatının ne kadar farklı olabileceğini düşünmemeye çalışıyordu. Yine de bu hastalığı iyileştirecek bir ilaç varsa Atlas artık bu hastalık için bitkileri suçlayamazdı. Bahçesini rahat bırakırdı. İnsanlar annesi hakkındaki o kötü sözleri söyleyemezdi. Orla kararını kesin olarak vermişti. Bu yüzden İdris'in ilgiyle kaşlarını çatarak ona baktığını görünce şaşırdı.

“O köyde dağ var mı?” diye sordu İdris.

Orla haritasına bakıp başını iki yana salladı. “Etrafı çayırarla ve ormanla kaplı görünüyor.”

İdris'in alnındaki kırışıklık derinleşti. O sırada Orla'nın aklından bir yığın şey geçiyordu. Annesinin kucağında oturup lapa yerken yanlarına gelen bir kadın teşekkür etmek için Orla'ya camdan yapılmış bir çiçek vermişti. Orla elinde camın ağırlığını ve soğukluğunu hissettiğini hatırlıyordu.

“O köyde cam üretiliyor,” dedi Ariana. Bu cümleyi bir kitaptan okur gibi söylemişti. “Cam, nehirdeki kumdan ya-

pılıyor. Kum yüksek dereceli fırınlarda pişiriliyor. Aslında bunu yaparken birçok gereç...”

Orla artık Ariana’yı dinlemiyordu. Aklında tek bir şey vardı. Cam! Annesi en iyi ilaçlarını camda saklardı. Merhemleri tahta kaplarda, kuru otları kil kaplarda saklardı ama bozulabilecek ilaçları cam kaplara koyardı. Çıktığı yolculuklardan şişelerle dönerdi. Bir mürekkep şişesinden fazla büyük olmayan altıgen şeklindeki bu kavanozlar sıvılarla doluydu. Orla lavantanın, yoğun çam aromasının, gül yağının tatlı kokusunu hatırlıyordu. Hepsi cam kavanozlarda saklı olurdu. Belki de Coşkunsu’da annesinin ihtiyacı olan bir şey saklıydı. Onu nakliyecilerden saklamış olabilirdi.

İçi heyecanla dolup taşı. Köye gidip annesini tanıyan birilerini bulabilir, onların neler bildiğini öğrenebilirdi. Oradaki bitkiler de yoldakilerden daha nazik olabilirdi. Belki onlar da annesinin yaptığı ilacı hatırlar, Orla’ya bahçesini kurtarmak için yardım ederlerdi.

Orla nehre bakınca suyun güneş ışığının altında dans ettiğini gördü. Coşkunsu’da bazı cevaplar bulabilirdi ama oraya gitmek için Ariana’ya ve İdris’e ihtiyacı vardı. Kendinden emin bir tavırla başını salladı. Ariana’nın gülümsediğini görünce şaşırdı. İdris ise nehirden kopardığı bir otu dalgın bir şekilde parçalara ayırıyordu.

“Bunun annenin hastalığıyla aynı hastalık olduğunu az önce öğrendin,” dedi, “ama hemen sonuç çıkarmaya başladın...”

Derin bir nefes aldı. Orla, İdris'in kopardığı otlara büküp ip şekli verdiğini görünce hayranlık duydu ama hiçbir şey söylemedi.

“Castor'ın fazla vakti kalmadı,” dedi ipleri parmağında çevirerek. “Söylediklerinden emin misin?”

Orla saçlarını yüzünden çekti. “Evet,” dedi kararlılıkla. İtiraf etmek istemese de üç kişi olurlarsa çok daha hızlı kürek çekeceklerini biliyordu. İdris ve Ariana Coşkunsu'ya gidip ilacı bulmak ve köye dönüp bahçesini kurtarmak için tek şansı olabilirdi. Nakliyecilerin Orla'yı tehdit edişinin üzerinden iki gece geçmişti. Baltalarını ve tırpanlarını alıp bahçeye gelmek için daha ne kadar bekleyeceklerdi ki? Castor'ın ne kadar zamanı kalmıştı?

“Yanılmıyorsan,” dedi Ariana, “bütün sorunlarımızı çözebiliriz.”

“Yanılmıyorum,” dedi Orla. “Coşkunsu'ya ne kadar çabuk gidersek eve o kadar çabuk döneriz.”

İdris yutkunup başını salladı. “Tamam o zaman,” dedi usulca. Sapına ip sardığı kovan otunu pantolonunun cebine soktukten sonra mavi montunu karıştırarak cebinden bir demet meyan kökü çıkardı. Bir tane Orla'ya bir tane de Ariana'ya vererek kendi payını çiğnemeye başladı. “Dağlara giderken Coşkunsu Köyü'nde duracağız,” diye ekledi. “Ama bir şartla.”

“Ne?” dedi Orla.

“Sen ve Ariana kürek çekerken ben de montunun kolunu dikeceğim,” dedi. “Sinirime dokunuyor.”

Elini uzatıp Orla'dan montu istedi.

Orla bir süre meyan kökünü çiğnemeye devam ettikten sonra oflayıp eski yağmurluğunu üzerinden çıkardı.

“İyi,” dedikten sonra cebindeki ipleri ve otları dizinin üzerine koydu. “Düzgün dik,” dedi küreği alarak. “Ve çabuk ol. Hava çok soğuk.”

“Merak etme, memnun kalacaksın,” dedi İdris.

Nehir kıyısındaki otlar ve ağaçlar konuşmaya başlamıştı. Küçük teknenin yoluna devam etmesini istiyorlardı.

Yola devam, diyorlardı. Vahşi nehir, vahşi orman.

Meşe gibi yaşlı, taş gibi karanlık.

Sırlarla dolu orman, sırlarla dolu sular.

Dört gün, dediler hep birlikte. Çok uzak değil.

Çiftlik Evi'ndeki güller rüzgârda sallanıp titriyordu. Uzun boylu adamın ellerini saçlarında gezdirip eldivenini giyişini izliyorlardı. Adam, nemli akşam vaktinde kafasını sağa sola sallayıp homurtular çıkaran doru atına bindi. Atlas'ın sağa sola çevirdiği atın toynakları altında ezilen otlar yüzlerini acıyla buruşturdu. Atlas dönünce gül bahçesinde büyüyen otları fark etti. Otların kabukları ona gümüş paraları hatırlatmıştı. Dönünce adamlarından bu otları temizlemelerini isteyecekti. Çiçekler Atlas'a tohumları –onunla alay edermiş gibi– etrafa saçan o kadını hatırlatıyordu. Adam gözlerini ormandan ayırmadan gecenin karanlığında ata hafifçe vurup nehirdeki patikada kuzeye doğru ilerledi.

Adlanpencesi. Alchemilla vulgaris

*Yüksek bölgelerde bulunur. Yaprakları kanamayı durdurur. Yas-
uğun altına koyulan ince bir dalı uyumaya yardımcı olur.*

Coşkunsu'ya yaklaşırken uğultulu savaktan sesler yük-
seliyordu. Kasabadan bir buçuk kilometre uzaktaki bu
savağın derinliklerindeki sular gurulduyor, tekneye çarparak
bir davulun sesi gibi yankılanıyordu. Orla'nın kollarındaki
tüyler ürperdi. Savağın insanı huzursuz eden uğultusunu
unutmamış, onu görür görmez küreğini sıkıca tutmuştu.
Mürekkepli Nehir'in karşısında kocaman, gri bir ağız gibi
açılıyordu. Boydan boya uzanan bir metre yüksekliğinde
bir duvarı vardı. Sular bu alçak duvardan taşarken etrafa
beyaz köpükler saçılıyor, tekneye kadar ulaşan girdaplar
oluşuyordu.

Ama Orla'yı endişelendiren savak değildi. Mürekkepli Nehir boyunca yol annesiyle Coşkunsu'ya giderken hatırladığı gibiydi ama köy nehirden yayılan sisin arkasında gizlenmişti. Aklına gelen anlık görüntüler göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyordu.

Güneşli bir günde annesinin elini tutup taşlık yolda yürüdüklerini, pencerelerin parladığını, beyaz bir evin bacasının etrafında kanat çırpın kargaların gıklandığını, açık yeşil renkli evin kapısını hanımeli çiçeklerinin sardığını hatırlıyordu. Annesinin yattığı küçük ahşap yatağın altındaki rulo yapılmış döşegi hatırlıyordu ama etraftaki insanları, yerleri hatırlamıyordu. Sadece sabahları ısınan sütün kokusu ve savağın hiç bitmeyen uğultusu kalmıştı aklında. Yutkunup boğazına kadar yükselen kelekleri gizlemeye çalıştı. Kasabadaki insanlara oraya neden geldiğini nasıl açıklayacaktı? Oraya yaklaştıkça içinde hiç tanımadığı bir mide bulantısı yükselmeye başladı.

Savağın arkasında yan yana dizilmiş ince beyaz evler, sarmaşıklarla örülmüş dar, dolambaçlı sokaklar göründü. Binaların yarısı suyun üzerinde yükseliyordu; evlerin temeli sütunların ya da ahşap iskelelerin üzerine inşa edilmişti. Evlerin arkasındaki sisle kaplı çayrlara dağınık halde yayılmış çiftlik evleri vardı. Orla daha ötede bütün ihtişamıyla yayılan ormanın gölgesini gördü.

Dikkatli olun, dedi kıyıdaki söğütler. Köklere dikkat edin, savağa dikkat edin.

“Köklere dikkat edin,” dedi Orla. “Bizi aşağı çekebilirler.”

“Beni asıl endişelendiren şey savak,” dedi İdris çalkantılı sulara ilerlerken. “Oraya girersek çıkamayız.”

İdris küreğe sıkıca asılıp tekneyi nehirden ayrılan dar bir kanala yönlendirdi. Orla biraz ilerideki büyük, ahşap kapıyı görünce irkildi. Suyun ortasında yükselen iki kanatlı dev kapı, kanalı tamamen kapatıyordu.

“Bu bir kanal havuzu,” dedi İdris. “Daha önce Batı Limanı’nda da böyle bir şey görmüştüm.”

“Ama bizim bu kapıyı açacak anahtarımız yok!” dedi Orla. İdris tekneyi büyük taş kemerden geçirirken Orla kıyıda yükselen binalara bakıyordu. İdris, bir merdivenden çıkarken arkalarındaki başka kapılar kapandı. Tekne birden küçülmüştü sanki.

“Daha önce burada olduğunu söylemiştin, Orla,” dedi Ariana. Orla onu duymazlıktan geldi.

“Bana ipi atın, sonra sıkıca tutun,” dedi İdris. Artık yukarıdaydı. Kemerin beton duvarlarından su damlıyordu. Duvardaki çatlaklarda parlak yeşil aşkmerdivenleri yeşermişti. İdris, Orla’nın attığı ipi kıyıdaکی direğe dolayıp geri attı. Orla ipi sıkıca tutarken Ariana endişeyle İdris’i izliyordu. İdris artık kapının üzerinde büyük, demir bir dümenin yanındaydı. Dümeni dikkatle çevirdikçe teknenin altından bir yerlerden gurultular geliyordu.

“Harika,” dedi Ariana. “Su yükseliyor. Bunun olması gerekiyordu değil mi?”

“İşe yarıyor demek!” İdris dümeni bir kez daha çevirince kapının üzerinde bir yerlerden sular aktı. Orla öne doğru savrulan teknenin taşa sürtünerek akıntıya sürüklendiğini

görünce gözlerini endişeyle kıstı. Su, kanal havuzuna akıp tekneyi evlerle aynı seviyeye yükseltirken ipi sıkıca tutmaya devam etti. Sular hafif bir şırıltıyla durulunca İdris kanal havuzunun kapılarını açıp yeniden tekneye atladı.

Orla terli ellerini pantolonuna silip kanal havuzunun yanındaki evlere baktı. Kıyıya yaklaşınca evlerden onları karşılamak ya da oradan kovmak için dışarı çıkan kimse olmamıştı. İdris tekneyi havuzdan çıkarırken küreklerin suda çıkardığı hafif sesler dışında bir şey duymadılar. Pencerelelerden ışık gelmiyor, bacalardan duman çıkmıyordu.

“Burada kimse yok,” dedi Ariana. İdris onları tahta bir iskeleye doğru götürüyordu. İskele direği o kadar inceydi ki suda bir parmak gibi yükseliyordu. İdris’in kirpikleri sis yüzünden nemlenmişti. Ariana’nın elbisesinin bağcığı da ıslanmıştı. Tekne suda giden bir balık gibi sakince iskeleye ilerlerken Orla ıslak saçlarını yüzünden sıyrıp dikkatle nehrin kıyısını izlemeye başlamıştı. Nehirdeki bütün seslerin sis yüzünden kesilmesi çok tuhaf değildi ama evlerin arasındaki sokaklara ölüm sessizliği çökmüş, pencerelerin perdeleri kapanmıştı. Coşkunsu hayalet kasabaya dönüşmüştü.

“Sanırım hastalık buraya bizden önce gelmiş,” dedi İdris.

Orla başını sallayarak onayladıktan sonra çantasını gergin bir tavırla omzuna alıp iskeleye çıktı. Ariana’nın attığı ipi iskeledeki direğe dolayıp ona geri fırlattı. Teknenin diğer ucundaki ipi bağlarken ahşap iskeledeki ayak sesleri yankılanıyordu. Etrafın bu kadar sessiz olması çok tuhaftı.

“Ne kadar da soğuk böyle,” diye mırıldandı. Daha önce yüzlerce kez yaptığı halde parmaklarının halata düğüm ata-

mayışının nedenini açıklamak istemişti ama diğerleri onu dinlemiyordu. Tekneden inmiş, yıkık dökük evlere bakıyorlardı. Evlerin çatılarındaki kiremitlerin aralarında otlar büyümüş, duvarlardaki sıvalar çatlayıp ufalanmıştı.

“Nereye gideceğimizi biliyor musun?” dedi İdris. Soğuk yüzünden montunun düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

Orla başını salladı ama kaybolduğunu hissediyordu. Uğultulu savağı hatırlamasaydı doğru yere geldiklerinden bile emin olamazdı. Arkasında duran İdris ve Ariana yolu göstermesi için onu bekliyordu.

“Çok sessiz,” dedi Ariana. Şekli bozulmuş bukleleri yüzüne dökülüyordu. Hevesli bir köpek yavrusu gibi Orla’yı takip ediyordu.

Orla dilini ısırıp yola baktı. O anda kendi başına olmayı tercih ederdi. Garip bir şekilde yan yana duran ve çatıları birbirine değen iki evin arasındaki dar bir yolda yürümeye başladılar. Yolun sonunda taşlı bir sokak ve soluk beyaz renkli binalar vardı. Binaların kederli görünen pencereleri boş sokağa bakıyordu. Sıra sıra dizilmiş gaz lambaları örümcek ağlarıyla kaplıydı. Orla nereye gittiğini biliyormuş gibi sokağın soluna döndü. Harabeye dönmüş binaların arasında ilerlerken tanıdık gelecek bir kapı ya da pencere görmeyi umuyordu ama her dönüşünde kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Coşkunsu Köyü bir labirent gibiydi ve sis işini iyice zorlaştırıyordu. Kıvrılıp sokaklara dönen sis ona oyunlar oynuyor, Orla her köşeden bir hayalet ya da nakliyeciyi çıkarmış gibi hissediyordu.

“Yolumuzu mu kaybettik?” diye sordu Ariana.

“Hayır,” dedi Orla içini çekerek.

Ariana, Orla’nın yanında yürümeye devam ederken gözlerini iyice açıp kasvetli sokakları izliyordu.

“Köy alçakta kalıyor,” dedi. “Bu yüzden bu kadar çok sis var.”

“Aman ne yararlı bir bilgi,” dedi Orla. “Hava durumu hakkında bilgi vereceğine yeşil bir kapı arar mısın?” dedikten sonra hızla küçük bir ara sokağa girdi. O sırada Ariana dar bir yola bakıyordu.

Orla evlerin arasında yeşeren yüksük otlarını görünce rahatladı. Otların yumuşak yapraklarında çiyyer vardı. İdris ve Ariana duymadan bitkilerle konuşabilmek için önden gidiyordu.

“Hangi yoldan gideyim?” diye sordu yüksük otlarına bakmadan.

Soğuk kasaba, dedi otlar Orla’nın az önce söylediklerini tekrar ederek. *Hayalet kasaba*.

“Pek yardımcı olmuyorsunuz,” diye fısıldadı Orla. “Rengi ada çayına benzeyen kapıyı arıyorum. Etrafı hanımeli çiçekleriyle dolu.”

Sislerin içindeki yüksük otları pembe yapraklarını hafifçe salladı. Belki de nehirdeki bitkiler gibi bu otlar da yabancılara güvenmiyordu. Orla soğuk elini uzatıp yumuşak yapraklardan birini çevirdi. Yaprakların altında siyah lekeler vardı.

Arkadan gelen ayak sesleri dikkatini dağıttı.

“Nereye gidiyoruz?” dedi İdris.

“İlacı bulmaya gidiyoruz,” dedi Orla.

Çaresizce bir sonraki sokakta yürümeye başladı. Bu sokakta iç içe geçmiş gibi görünen binaların çatlamış camları örümcek ağlarıyla, sesleri çıkmayan eğretili ve nevrüz otlarıyla dolu binalar vardı. Binalardaki metal tabelalar siste hiç kıpırdamayan bayrakları andırıyordu ve kapıların tamamı ada çayı yeşiline boyanmıştı.

“İşte,” dedi Orla. “Burası.”

“Camcı Sokağı,” diye okudu Ariana tabelalardan birini.

“Burada camcı yok,” dedi İdris burnunu kirli bir cama bastırıp içeri bakarak.

“Ama ilaç olabilir,” dedi Orla. “Biz de o ilacı bulacağız. Annem buraya gelmek istediye mutlaka bir nedeni vardır. Yeşil kapılı bir evdi. Doğru yerdeyiz.”

Yaklaştıkları ilk kapının etrafında hanımeli yoktu. Orla dudağını ısırıldı. Üzerinden geçen bunca zaman sonra hanımelleri kurumuş olabilirdi.

Bıçağını çıkardı. Yeşil renkli bütün kapıları kontrol etmesi gerekse de bunu yapacaktı. Kapının önüne gelip bıçağını kapıyla pervazlar arasında gezdirerek sürgüyü açtı ve karanlık, tozlu odaya girdi.

Hayaletler gibi kayboldular, dedi nevrüz otları. Tohumlardan, taşlardan başka bir şey kalmadı.

İdris ve Ariana eşikte duruyordu.

“Bundan emin değilim, Orla,” diye fısıldadı Ariana. “Bunun güvenli olduğundan emin misin?”

Gözleri karanlığa alışan Orla odanın boş raflarla ve dolaplarla dolu olduğunu gördü. Odada örümcek ağlarıyla kaplı küçük bir şömine ve küçük bir sehpa vardı.

“Küçük cam şişeleri bulmamız lazım,” dedi İdris’e ve Ariana’ya. “Mürekkep şişelerinden pek büyük olmayan altın şişeler.” Yere çömelip parmağıyla toza kavanozun şeklini çizdi. “Hadi. Her yerde olabilir. Özellikle nakliyecilerin göremeyeceği bir yerlerde. Her yere bakın.”

Dolapları açtılar, çekmeceleri çektiler, yerdeki gevşek döşemeleri kaldırdılar, kitap raflarını karıştırdılar. Tozlu kutuları ve örümcek ağıyla kaplı köşeleri aradılar. İdris bahçeye açılan küçük bir kapı gördü. Dışarıda metal aletler ve tuhaf, taş bir kubbe vardı. Ariana bu kubbenin cam yapımında kullanılan bir fırın olduğunu söyledi ama etrafta hiç cam, hatta cam kırığı yoktu. Pencerelerdeki camlar dışında bütün cam parçaları nehirle süpürülüp gitmişti.

Nakliyecilerin sözleri Orla’nın zihninde yankılandı. *Hiçbir şey kalmadı*, demişlerdi.

Hiçbir şey kalmadı, diye tekrar etti kapıdaki nevrüz otları.

“Bir sonraki kapıyı deneyelim,” dedi Orla. Yüzündeki tozu silip koşarak sokağa çıktı. İkinci ev nehre bakıyordu. Kapısı kilitli değildi. Üçü içeri girince gıcırdamaya başlayan döşemelerden her an evin altında çalkalanan sulara düşecek gibiydiler. Yatak odaları küflüydü, koridorlar nehirden gelen sis yüzünden nemle kaplanmıştı. Ariana, Orla’ya doğru yerde olduklarından emin olup olmadığını sorunca Orla tersleyerek ona anahtarlarla ve şamdanlarla dolu dev bir

sandığı aramasını söyledi. Ama bütün çabalarına rağmen evde cam olmadığını anlamaları çok uzun sürmedi.

“Devam edelim,” dedi Orla. Saçından ölü bir örümceği çekip taşlı sokağa çıktı.

“Burada hiçbir şey yok,” dedi İdris evden çıkınca. “Bizi durmadan aynı yerlerde dolandırıyorsun ve hava kararmaya başladı. Artık tekneye dönmemiz gerekiyor.”

Binaların pul pul olmuş beyaz boyalarının üzerine karanlık çöküyordu. Taşların arasında büyüyen sedef çiçekleri İdris’in sözlerini tekrar etti.

Burada hiçbir şey yok, dediler. Burada hiçbir şey yok.

“Annenin defterinde başka bir bilgi var mı?” diye sordu Ariana.

“Hayır,” dedi Orla hızla. “Başka bir şey yazmıyor.” İçinde bir utanç duydu. Annesinin ateşliyen karaladığı şeyleri Ariana’ya göstermek istemiyordu. Bu yer hakkında yazdıkları anlaşılmıyordu. Annesi çok zeki bir kadındı. Bu yüzden Ariana’ya onun hastayken yazdığı şeyleri göstermek haksızlık olurdu.

Orla gözlerini ovuşturdu. Dördüncü binanın kapısını açmak üzereyken burnuna tanıdık, tatlı bir bal kokusu geldi.

Hanımeli, diye fısıldadı kendi kendine ve hızla koşmaya başladı.

Otlar konuşamayınca anlatmak istediklerini farklı yollarla anlatırdı. Orla, bu kokuyu çok iyi tanıyordu. Koku onu suya doğru, nehrin kenarındaki uzun, beyaz binaya götürüyordu. Orla birkaç basamağı hızla çıktıktan sonra kendini soluk

yeşil renkli bir kapının önünde buldu. Kıvrılarak ilerleyen hanımelleri çatıya doğru uzanıyordu. Bitkinin sapları siyah lekelerle dolu olsa da bazı çiçekleri dökülmemişti. Sisten ıslanan yapraklarındaki bal kokusu etrafa yayılıyordu. Orla etrafı tanımıştı. Onu buraya bitkiler çağırmıştı. Burası aradıkları ev olmalıydı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kapı açılınca karşılarına boş bir atölye çıktı. Orla sönmüş ateşten geriye kalanları gördü. Taş fırında yanmış odunlar, etrafta hiç tanımadığı metal aletler vardı. İlk evde gördüğü gibi bir fırındı. Orla bu evde bir zamanlar bir camcının yaşadığından emindi ama etrafta cam şişelerden eser yoktu. Odanın solunda ahşap bir döner merdiven vardı.

Orla gıcırdayan merdivenden yukarı çıkınca bir çatı katına geldi. Odadaki bütün camlar köye bakıyordu. Artık karanlık çöküyor, gökyüzü koyu mavi bir renge bürünüyordu. Orla Saklı Orman'a giden nehri görebiliyordu. Bir kurdele gibi ağaçların ve taşların arasında hızla kıvrılarak akan nehir ucsuz bucaksız görünen ormana giriyordu. Bir an evden çok uzaklaştığını hissetti. Captain'ı ve bahçesini özlemişti. Coşkunsu'daki otlar bahçesindeki otlar gibi değildi. Sedef çiçeklerinin tohum kabukları bile farklı renkteydi. Bu çiçekler Orla'nın Dikenli Dere'de gördüğü gibi gümüş renkli değildi. Buradaki tohum kabuklarının mora çalan rengi, parlak bir ayın üzerine düşen gölgeyi andırıyordu.

Pencerenin yanındaki çalışma masasında bir mum ve bir kibrit kutusu vardı. Orla mumu yakınca odanın duvarlarının ahşap raflarla dolu olduğunu fark etti. Raflar boştu ama tozların üzerinde parmak izleri vardı. İzler yeni görünüyordu. Orla'nın tüyleri ürperdi. Coşkunsu'ya bu kadar kısa bir süre

önce onlardan başka kim gelmiş olabilirdi ki? Burada başka kim vardı? Mumu havaya kaldırarak çatı katını inceledi. Küçük ahşap bir kapının açıldığı yatak odasında büyük pirinç bir yatak vardı ama üzerinde kimse uyumamıştı.

Orla biraz bekleyip düşündü ama aklına bu yatakla ilgili hiçbir şey gelmedi. Eğilip bakınca yatağın altından çekebileceği başka bir yatak göremedi. Öfkeyle karyolaya tekme atınca acıyan parmağı yüzünden çılgılık atmamak için dilini ısırıldı.

“Orla?” diye seslendi İdris merdivenlerden. Arkasında Ariana’yla birlikte kapıya geldi. “Bu işte bir sorun var,” dedi. “Şimdiye kadar ilacı bulmamız gerekirdi. Daha önce buraya geldiğini söylemiştin.”

“Geldim,” dedi Orla. “Annemle geldim.”

“Peki neden hiçbir şey bulamadık?” diye sordu İdris.

Orla’nın elinde sıkıca tuttuğu mum yamulmaya başladı. “Çünkü hatırlamıyorum, tamam mı? Bu aptal yerle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum.” Mumun alevi, soluğuyla titreyince odanın duvarlarında öfkeli gölgeler belirdi.

“Bu boş rafları gördün mü?” dedi İdris. “Burada hiçbir şey yok. Nakliyeciler burayı yağmalamış. Her şeyi Batı Limanı’nda satmışlardır eminim.”

“İdris haklı,” dedi Ariana. “Her ev birbirinin aynı.”

Orla yanaklarının kızardığını hissetti.

“Ama işim bitmedi,” dedi öfkeyle. Köyün arkasındaki koyu renkli çayırlara baktı.

“Karanlıkta burada kalamayız,” dedi İdris. “Bu çok—”

“Korkuyor musun yoksa?” dedi Orla. “Mumumuz var. Bütün gece aramaya devam edebiliriz. Burada hayalet yok,” dedi. Kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Parmak izlerine baktı. Hayalet olmasa da buraya gelen ilk kişilerin onlar olmadığını düşünmeye başladı. Hayal kuruyor olabilirdi ama yanan mumun ve toz kokusunun arkasında yükselen tanıdık odun kokusunu alabiliyordu.

“Tekneye dönmemiz gerekiyor,” dedi İdris.

“İlaç burada!” diye bağırdı Orla. “Abine yardım etmek istiyorsan—”

“Sakin bana—” diye başladı İdris ama cümlesini bitiremeden Ariana onu kolundan yakaladı. Yüzünde panik dolu bir ifadeyle pencereden dışarı baktı.

“Durun!” diye fısıldadı. “Bakın dışarıda bir ışık var.”

Ormanı işaret etti. İdris hızla parmağını yalayıp Orla’nın elindeki mumu söndürdü. Fitilden gelen cıss sesinden sonra karanlıkta kaldılar.

“Nakliyeciler bizi yakalarsa ilacı hiçbir zaman bulamazsın,” dedi İdris.

“Gelenler nakliyeciler değil,” dedi Orla kendinden emin bir tavırla. Gözlerini kısıp sise baktı. “Işık doğudan geliyor.” Başını pencereye bastırınca savağın duvarlardan gelen uğultusunu duydu. Ormanın düzensiz hatlarını karanlıkta görebiliyordu. Ormanın derinliklerinde yanan ateşi fark etti.

“Kasabada hâlâ birileri var ve ben onları bulacağım.”

Mese. Quercus robur

Kabuğu deriyi ve pamuk ipliğini boyamak. safrası mürekkep yapmak için kullanılır.

Orla köklerin, tümseklerin ve boyuna kadar gelen ısırgan otlarının arasında tökezleyerek koşuyor, etrafındaki bitkiler ona seslenip yapraklarını hışırdatıyordu. Onları duymaya çalışırken kalbi heyecandan duracak gibi oldu. Nehirden uzaklaştıkça sesler gittikçe yükseliyordu.

Ormanın dışındalar, dedi ısırgan otları.

Gizleniyorlar, güvendeler, dedi kızılcık ağacı.

Ateşin ışığı, kuru toprak, diye şarkılar söyledi yaban gülleri.

“Devam edin!” dedi Orla. “Orada kim varsa her şeyi biliyor. Onlara ilacı nerede bulacağımızı soracağım.”

Çayırlara ve ormana giden yolu takip etti. Etrafta hiç ev yoktu. Savaktan gelen uğultu, çayırdaki fısıldayan otların ve tıkırdayan tohum kabuklarının arasında boğulan cılız bir mırıltıya dönüşmüştü. Ormandakiler her kimse kendilerini köyden gizliyorlardı. Çimenlerin arasında koşan Orla'nın kalbi hızlı atıyordu. Biraz ötedeki ağaçların arasında bir fener gibi görünen ateş onu yanına çağırıyordu.

Orla vahşi bir kedi gibi ormana koşarken Ariana ve İdris arkasındaydı. Ağaçlar yıldızların ışığını içlerine çekiyordu. Orla kökleri toprağın derinliklerine uzanan en yaşlı ağaçların mırıltılarını duyabiliyordu. Ormanda hastalık yok, diye düşündü. Meşe, kestane ve kayın ağaçları huzurla mırıldanarak kış için yapraklarını dökmeye hazırlanıyordu. Orla, bir geyiğin çığlığının ardından ormanın ıslak zemininde sağa sola kaçışan hayvanların sesini duydu.

Ormana girdikten biraz sonra elini kaldırıp Ariana ve İdris'e durmalarını işaret etti. Artık turuncu ışık yüzlerine vuruyordu.

“Kimseyi görmüyorum,” diye fısıldadı. “Ama ateşin bir süredir yandığı belli. Etrafı kontrol edelim.”

“Bu senin fikrin olduğuna göre,” diye mırıldandı İdris. Ariana bir ağaca dayanmış soluklanıyordu. “Belki de sen gidip kontrol etmelisin.”

Orla gözlerini yuvarlayıp ateşe doğru ilerledi.

Hoş geldin yabancı, dedi meşe ağaçları. Ormanda güvendesin. Burada sana rüzgâr ve soğuk ulaşamaz.

Orla güvenle ışığa doğru yürüdü. Ateşin biraz ötesinde iki ağacın arasına kurulmuş bir çadır gördü. Ağaçların daha

şimdiden düşmeye başlayan kırmızı ve turuncu yaprakları çadırın üzerine saçılmıştı. Çadırın yanındaki büyük, ahşap el arabasının tekerlekleri bir meşenin gövdesi kadar genişti. Çadırın bükülmüş ahşap bir parçaya tutturulmuş muşambadan bir çatısı vardı. Kapıya çıkan birkaç ahşap basamağın yanında yayıklar ve sepetler duruyordu. Kesilip bir tarafa yığılmış odunları ve yalağı fark eden Orla ateşin biraz uzağındaki ağaçların altında kestiren uzun tüylü ineğı gördü. Ateşin yanındaki bir taşın üzerinde bir çömlek vardı. Orla şalgam otlarının, kahvenin ve mantara benzeyen bir şeyin kokusunu aldı. Coşkunsu Köyü'nün soğuşundan sonra burası Orla'ya sıcak, samimi ve huzurlu gelmişti. İneğın kokusu ona Captain'ı hatırlatıyordu. Arkasına dönüp fısıldayarak İdris'e ve Ariana'ya seslendi.

“Burada birileri yaşıyor,” dedi.

“Neden boş evlerden birinde kalmıyorlar ki?” dedi Ariana.

“Çünkü korkuyorlar,” dedi İdris. “Hastalıktan korkuyorlar. Nakliyecilerden korkuyorlar. Geriye sadece onlar kalmış olmalı.”

Orla çömleğeye dokundu. Hâlâ sıcaktı.

“Burada saklanmalıyız,” dedi. “Dönmelerini bekleyip onları—”

Birden durdu. Arkasındaki yapraklardan ve örtüden bir hışırtı geliyordu.

“Hey!” diye bağırdı biri. “Oradan uzak durun!”

Orla dönünce sarı saçlı bir kızın, elinde süpürgeyle ona koştüğünü gördü. Süpürgeyi Orla'ya doğrultmuştu. Burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyordu.

“Size uzak durun dedim!” diye bağırdı. Süpürgesini sallayınca Orla geri çekildi.

Orla bir eliyle yakaladığı süpürgenin sapını sıkıca tuttu.

“Dur,” diye uyardı boşa kalan elini yumruk yaparak.

Kızın saçları iki yandan düzgünce örülmüştü. Yanakları kızarmıştı. Yanına yaklaşan Orla'yı iterek uzaklaştırdı.

“Buraya hastalık getirdin!” dedi kız.

“Hayır,” dedi Orla ellerini havaya kaldırıp geri çekilerek.

“Magda!” dedi bir ses çadırın içinden. Sonra bir çocuk dışarı çıktı. Orla ateşe doğru yürüyen çocuğun saçlarının da saman sarısı olduğunu fark etti. İki çocuğun yüzünde de birbirine benzeyen çiller vardı. Kardeş olmalıydılar. Çocuk kızıdan birkaç yaş büyük görünüyordu. Boynunda sonbahar renklerinde bir fular olan çocuğun yüzündeki ifade ciddiye.

“Sadece birkaç soru sormak istiyoruz,” dedi İdris.

“Nereden geldiniz?” dedi Magda adındaki kız. Süpürgesini onlara doğru tutmaya devam ediyordu.

“Dikenli Dere'den.”

Kızın gözleri büyüdü.

“Bu köyde hastalık vardı,” dedi Orla. “Bu konuda sorularımız var.”

Çocuk Orla'ya baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Seni tanıyorum,” dedi biraz daha yaklaşarak.

“Geri çekil, Matteas. Hasta olabilirler!”

“Hasta değiliz,” dedi Orla.

“Kontrol et,” dedi kız Ariana’ya işaret ederek.

Ariana gergin bir şekilde montunun kollarını çekti. “Uzun yol katettik,” dedi “Yorgunuz.”

“Burada yabancıları istemiyoruz,” dedi Magda.

“O yabancı değil,” dedi Matteas. “O, Orla. Orla Carson.”

Magda şaşkın gözlerle Orla’ya baktı. “Bu mümkün değil,” dedi süpürgeyi indirerek. “O ve annesi hastalıktan öldü. *Mapafoglia*,” diye fısıldadı.

“Annem hastalıktan öldü,” dedi Orla. “Ama ben hayat-tayım.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi Matteas sakince.

Orla yutkundu. Ariana yanına yaklaştı. İdris ise gölgede bekliyordu.

“Bu çocuk neden senin öldüğünü sanıyor, Orla?” dedi.

Orla gözlerini Matteas’tan ayırıp İdris’e döndü. İdris gergin görünüyordu. Orla sessiz kaldı çünkü o da kendine aynı soruyu soruyordu.

“Çünkü hastalığın tedavisi yok,” dedi Magda. “Ve o çok hastaydı.”

18

Cade Fındığı. Hamamelis virginiana
Kolera ve dizanteri tedavisinde kullanılır.

Orla şok olmuştu. Titreyen ateşin ışığında dört çift göz ona bakıyordu. Yerinden kıpırdayamıyordu. Etrafındaki dünya çam katranı gibi sarmıştı onu.

Ariana omzunu tutup Orla'yı sarstı. "Bu doğru mu?" dedi gözlerini açarak. "Hasta mıydın gerçekten?"

Orla cevap veremedi. Hâlâ Magda'nın söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. *Çok hastaydı.*

Orla ormanın arkasındaki çimenlerin mırıldandığı duydu.

Ateş, diyorlardı. Hastalık.

"Hayır," dedi Orla. Ağzı kurumuştı. "Yanılıyorsunuz." Hasta olan annesiydi. Ateşlenen annesiydi. Kollarında mor

renkli izler vardı. Orla hasta olduğunu nasıl bilmezdi ki? Annesi iyileşemezken o nasıl iyileşmiş olabilirdi?

Etrafındaki her şey dönüyordu. Birden sendelediğini hissetti.

“Hatırlamıyor,” dedi Magda. Şaşkınlıkla Orla’ya bakıyordu.

Matteas, Orla’nın yanına yaklaşıp endişeyle kaşlarını çatı. “Ateşin önüne otursan iyi olur,” dedi. “Dinlenmen lazım.”

Sığınak, dedi yaşlı meşeler. *Güvenli ev*.

Orla hareket etmiyordu. Ateş cızırdıyor, inek derin bir iç çekiyordu.

“Oturmak istemiyorum, cevap istiyorum,” dedi Orla. Yanında duran Ariana titriyordu.

“Otur,” dedi Matteas ateşin yanındaki ahşap bankları işaret ederek. “Sen iyi olsan bile arkadaşların üşüyüp acıkmış. Yemek yedikten sonra sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Boş mideyle çabalamanın anlamı yok çünkü kaybedersin.”

“Hadi,” dedi Ariana Orla’yı hafifçe iterek.

Hadi, dedi meşeler. Sesleri içten ve nazikti.

Orla çantasını çıkarıp banka oturunca Ariana da yanına oturdu. İdris ise montunu çıkarıp ateşin başına, yere oturdu. Ateşin sıcaklığı bile Orla’yı rahatlatmamıştı. Akli karmakarışık. Matteas’ın uzattığı mantarlı yahniyi bile yiyemiyordu.

“İçini ısıtır,” dedi Magda ısrar ederek.

Orla elindeki tabağa baktı. En üstte mantar vardı. Matteas tabağa peynirle dolu üç hamur ve üzerinden buhar-

lar yükselen birkaç sıcak pancar otu koymuştu. Orla sıcak yahniden bir kaşık aldı. Tadı yoğun ve orman gibi doğaldı. Yedikçe kendine geldi. O sabah yedikleri meyan kökünün üzerinden çok zaman geçmişti. Doğru dürüst bir yemeğe ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Magda, Orla'nın kısa bir süre sonra geri verdiği tabağı başını sallayarak aldı. Orla ateşin üzerindeki çömlekten tabağa yemek dolduran kıza baktı. Magda da Matteas da hasta görünmüyordu. Köydeki herkes ölmüştü ama onlar bir şekilde hayatta kalmıştı.

“Hayatta kalmışsınız,” dedi Orla. “Bu nasıl olabildi?”

İdris başını tabağından kaldırıp gelecek cevabı dikkatle dinlemeye hazırlandı.

“Biz de sana aynı şeyi soracaktık,” dedi Matteas Orla'ya bakarak. Castor'dan fazla büyük olmamasına rağmen bir yetişkin gibi konuşuyor, diye düşündü Orla.

“Bilmiyor,” dedi İdris. “Biz de bu yüzden buradayız. Siz bu lanetli yerde hayatta kalan tek kişilersiniz. Nasıl başardınız bunu?”

“Hastalıktan kıl payı kurtulduk,” dedi Magda köye doğru bakarak. “Sizin de gördüğünüz gibi geriye hiçbir şey kalmadı. Camcılar, çiçeklerle dolu çayırlar... Hepsi yok oldu. Önce bitkiler öldü sonra da insanlar. Sonra nakliyeciler gelip bütün camları aldı. Biz de ormanda hâlâ bitki yetişebildiği için buraya geldik.” Daha fazlasını söylemek istermiş gibi dönüp Orla'ya baktı ama sessiz kaldı.

Orla, Magda'nın ne düşündüğünden emindi. O da annesinin bu köyü kurtaramadığına inanıyor olmalıydı.

“Annemin suçu değildi!” dedi. “Köy köy dolaşıp insanlara yardım etti, elinden geleni yaptı. Herkesi kurtaramamış olması...”

Matteas ateşe odun atınca ağaçlara kıvılcımlar saçıldı.

“Biz annen sayesinde hâlâ hayattayız,” dedi.

“Bize ormana taşınmamızı söylemişti,” dedi Magda. “Dereden su içmemizi ve elimizi yıkamamızı söyledi. Gitmeden önce de bize—”

“İlacı verdi,” diye tamamladı İdris kendinden emin bir tavırla.

Magda üzgün görünüyordu. “Hayır,” dedi. “Bize tohum verdi. Bize balkabağı, mısır ve turp yetiştirmemiz için tohum verdi. Ormanda kullanabileceğimiz birçok şey var.”

“Sadece tohum mu verdi?” diye sordu İdris.

“Anlamıyorum,” dedi Orla. “Bir tedavi bulmaya çalışıyordu. Hasta olduğunda buraya gelmek istedi. Defterine bir şeyler karalamış, her şeyi çözmüş. Coşkunsu’ya gelmesi gerektiğini biliyordu.”

“Her şey yavaş yavaş oldu,” dedi Matteas. “Annen fırsat bulduğunda ziyarete geliyor, bir iki hafta burada kalıyordu. Hasta olan köylülerle ilgileniyor, onlara soğuk algınlığı ve ateşi nasıl tedavi edeceklerini gösteriyordu. Bahçede yetiştirebilecekleri tohumlar getiriyordu. Önceleri hastalık çok kötü değildi. Birkaç bitkide vardı. Bir iki kişi hastalanmıştı.”

Dikenli Dere’de olduğu gibi, diye düşündü Orla. İdris’e ve Ariana’ya baktı.

“Bir dakika... Bitkiler ve insanlar...” dedi İdris, “aynı hastalığa mı yakalandı?”

Matteas başını salladı. “Annen bu konuyu çok ciddiye aldı,” dedi Orla’ya. “Bir tedavi arıyordu. Ama köylüler bir süre sonra umutlarını kaybetti. İnsanlar ölmeye başlamıştı ama annen bunu nasıl durduracağını bilemiyordu. Köylüler de onun kendilerini kandırdığını sandı.”

“Bazıları hastalığa onun neden olduğuna inanıyordu,” dedi Magda. “Ona cephe aldılar. Annenin hazırladığı ilaçları atıp çayırdaki bitkileri yaktılar. Annene türlü türlü hakaretler ettiler. Artık onun sözlerini dinlemiyorlardı. Sen hasta olunca hiç vakit kaybetmeden Dikenli Dere’ye döndü. Giderken bize tedaviyi bulduğunda ilacı getireceğini söyledi...”

Matteas fularını çözüp katladı.

“Ama getirmedi,” dedi Ariana usulca. “Getiremedi.”

Orla başını eğdi. Bu doğru olamazdı.

“Ama ilaç Dikenli Dere’de değildi ki,” dedi çantasını yanına çekerek. “Buradaydı. Annem buraya gelmek istiyordu.”

“Belki de ateşlendiği için sayıklıyordu,” dedi İdris soğuk bir tavırla. Orla’ya bakarak onun Dikenli Dere’de Castor için söylediği sözleri tekrar etmişti.

“İhtiyacın olan şey bizde değil,” dedi Magda. “Nakliyeciler bütün camları aldı. Kim bilir neden. Bitkilere ne olduğunu da gördün.”

Bu doğru, diye düşündü Orla. Köydeki bütün bitkiler susmuştu. Ama burada çayırdaki, ormanda ılık bir eylül gecesinde

olduğu gibi sakın sakın fısıldaşıyorlardı. Orla, Magda'nın bir şeyler sakladığından şüpheleniyordu.

Burası güvenli, dedi meşeler. Baykuşlarla, geyiklerle ve ağaçlarla dolu bu orman güvenli.

“Sana yalan söylemiyoruz, Orla,” dedi Magda. “Hastaydın. Annen iyileşmen için seni Dikenli Dere'ye götürdü. Eğer bir ilaç varsa oradadır.”

Orla'nın midesine bir şey oturdu. “Yanılıyorsun,” dedi öfkeyle. Burada bir yerlerde olmalı. Sizin haberiniz yoktur!”

“İlaç burada olsa neden köyden uzakta, ormanda yaşayalım?” dedi Magda. Yanakları kızarmıştı. “Neden yalnız yaşayalım? Neden sadece biz hayatta kalmış olalım?”

“Burada bir şey olmalı,” dedi Orla. Bunu söylediği sırada İdris'in başını ellerinin arasına aldığı görüp utandı. Ona Coşkunsu'ya gelince bir cevap bulacaklarına söz vermişti. Ariana, İdris'in yanında kaşlarını endişeyle çatarak öylece olanları izliyordu.

Magda kardeşine döndü. Sesi daha sakindi. “Peki ya anahtar?” dedi.

19

Akdiken. Crataegus monogyna
Kalbi g clendiren tonik.

“**N**e anahtarı?” dedi Orla.

Matteas elini sa ında gezdirdi. “Bence fazla umutlanmayın,” dedi.

“Her şey i imize yarayabilir,” dedi Ariana.

Matteas cebinden çıkardığı küçük şeyi Orla’ya uzattı. G m   bir anahtardı.

Orla’nın dikkatle eline aldığı anahtar serçe parma ından fazla b y  k değildi. Anahtarın ba ı, yeşil cama işlenmiş bir yaprak şeklindeydi. Orla parmağını pürüzsüz yüzeyde gezdirdi.

Ekmek ve ya , diye fısıldadı me eler.

Orla bir süre anahtara baktıktan sonra meşelerin ne demek istediğini anladı.

“Ne yaprağı?” diye sordu Ariana.

“Akdiken,” diye fısıldadı Orla. Annesinin ilkbaharda ilk yaprakları nasıl topladığını hatırladı. Yapraklarının tadının ekmek ve yağa benzediğini söylerdi.

Akdiken sıradan bir ağaçtı. Orla’nın köydeki bahçesinde de yetişiyordu. Her yerde büyüyeabilen bir bitkiydi. Bir özelliği yoktu.

“Anahtarı annen gittikten sonra bulduk,” dedi Matteas. “Coşkunsu’daki her kilidi denedik ama hiçbir kapıya uymadı. Dikenli Dere’deki bir kapının kilidi olmalı.”

Yaprak çok tanıdık geliyordu ama bunun nedeni Orla’nın bitkiyi tanıması değildi.

Yapraklar, kâğıt ve çiçekler, dedi çimenler.

Mürekkep ve su, dedi sarmaşık.

“Durun bir dakika,” dedi Orla. Hızla annesinin defterini açtı. “Bu şekli daha önce görmüştüm ben.”

“Bir bitkide mi?” dedi İdris hızla.

“Hayır,” dedi Orla annesinin haritasına dönerek. Annesi bahçelerindeki akdiken yapraklarını sadece Dikenli Dere’ye değil başka bir yere daha çizmişti. “Şurada,” dedi Orla parmağını kâğıda bastırarak. Coşkunsu’yun biraz daha yukarısında, nehrin y şeklini aldığı noktayı işaret ediyordu. Sola kıvrılan yol dağa, sağa kıvrılan yol ağaçlara gidiyordu. Tam o noktada annesi sağa dönen bir yolun üzerine tek bir yaprak çizmiş, yanına da “burada” yazmıştı.

Matteas haritaya baktı. “Orası bataklıkli bir bölge,” dedi. “O tarafta hiçbir şey yok.”

Orla parmağını daha ince bir çizginin üzerinde gezdirdi. Annesi minik harflerle Kızılağaç Korusu yazmıştı.

“Annemin buraya anahtardaki yaprağa benzeyen bir sembol çizmesi rastlantı olamaz,” dedi Orla. “Her şey ortada.” Herkes görebilsin diye anahtarı kaldırıp kâğıdın önünde tuttu. “Bence oraya gitmeliyiz. Burada insanlar annemin ilaç için kullandığı bitkileri yaktıysa...” Orla bahçesini düşününce içinde bir acı duydu. “Orada tedaviyi bulma ihtimalimiz varsa...”

O ana kadar sessiz kalan İdris yüzünde öfkeli bir ifadeyle Orla’ya baktı.

“İhtimal mi?” dedi sert bir tavırla. “İhtimaller için zamanımız yok. Bir ihtimalin peşine takılıp ormanda gezinemeyiz. Burada ilaç olacağını söylemiştin! İlacı burada bulacağımızı söylemiştin! Şimdi zaten az olan zamanımızı da kaybettik! Neden yaptın bunu?” Öfkeyle Orla’ya bakıyordu. Orla cevap vermeyince bardağını yere fırlattı. “Gitmem gerekiyor. Tekneye dönüyorum. Gidip bu sorulara gerçek cevaplar bulmam gerekiyor.”

Ayağa kalktı. Yüzü taş kesilmiş gibiydi.

Orla da ayağa kalkmıştı. “Gidemezsin!”

“Neden seni dinleyeyim ki?” dedi İdris. “Senin de hasta olduğunu söylüyorlar. Bir şekilde iyileşmişsin ama bunu bile hatırlamıyorsun. O yaprak sayesinde mi? Dikenli Dere’de her yerde o bitki var. Sıradan bir çalıdan ibaret.”

Baştan aşağı öfkeyle dolan Orla derin bir nefes aldı. Onları buraya kadar getirmemiş miydi? Onları Coşkunsu'ya annesini tanıyan, sadece annesinin bildiği bir yere ait anahtardan haberi olan birilerinin yanına getirmişti. İdris cevabı bulmaya ne kadar yaklaştıklarını neden göremiyordu?

“Yardım etmeye çalışıyoruz, İdris,” dedi Ariana ağlamaklı bir sesle. Ayağa kalkarken eteğine takıldı. “Kızma.”

“Sen pek yardım etmedin,” dedi Orla öfkeyle. “Burayı da anahtarı da ben buldum.”

“Aslında anahtarı Magda buldu...” dedi Matteas.

“Abim ölüyor!” dedi İdris. “Sen sadece annenin ne kadar harika biri olduğunu, bıraktığı anahtarın her şeyi nasıl çözeceğini ispatlamaya çalışıyorsun. Ama biliyor musun, o anahtar hiçbir işe yaramayacak.”

“Hepimiz sizin gibi tedaviyi bulmak istiyoruz!” dedi Magda.

Şişşt, dedi meşeler hafifçe. Orla'yı sakinleştirmeye çalışıyorlardı sanki. Şişşt, *akıllı kız*.

İdris Matteas'a baktı. “Abim Castor nehre gitti. Şimdi bu hastalık yüzünden ölüyor. Bir anahtardan daha fazlasını bilmeniz gerekiyor.”

Orla, ateşin ışığında İdris'in gözündeki yaşları görebiliyordu. İdris koluyla yüzünü sildi. Orla anahtarı aldı. Önemli olan hastalığın nereden geldiği değil, onu durdurmanın bir yolunu bulmaktı.

“Castor dağlara doğru gitmişti,” diye devam etti İdris. “Nereye gittiğini bulmalıyım. Zamanım, yani abimin fazla zamanı kalmadı!”

Magda başını salladı. “Yukarı gitmiyoruz,” dedi. “Kimse gitmiyor. Tekneyi daha öteye götürmek tehlikeli.”

“Ben tekneyi idare edebilirim,” dedi İdris. “Yola devam etmeliyim. Tek yolu bu.”

“Hayır,” dedi Ariana kararlılıkla. “Dinlenmemiz gerekiyor. Burada, ateşin yanında kalabilir miyiz?” diye sordu Matteas’a ve Magda’ya dönerek. “Sabah olunca bu sorunu mantıklı bir şekilde çözebiliriz. Gözden kaçan bir şey var mı diye Coşkunsu’daki her yeri kontrol ederiz. Sonra da bir plan yapıp nehrin kuzeyine doğru ilerleriz.”

Magda başını salladı. “Size battaniye getireyim,” dedi.

İdris söylenerek ateşin başına döndü. Yorgun görünüyor, diye düşündü Orla. Magda battaniye ve koyun postlarıyla ateşin yanında yatacakları bir yer hazırlarken hepsi sessizce bekledi.

Sakince uyuyun, dedi ağaçların tepesindeki ökse otları.

Matteas çadıra girerken Magda arabaya çıktı. Orla battaniyelere sarılıp kıvrılarak meşe yapraklarının yere düşerken çıkardığı sesleri dinledi. Bu yıl yapraklar erken düşüyordu. Hastalık bu ormana ne zaman ulaşacaktı acaba?

Sonbahar geldi, diye mırıldandı ağaçlar. *Her şey değişiyor.*

“Hem de nasıl,” diye fısıldadı Orla. Yaşlı meşelerin ateşin ışığında sallanan dallarını izledi. Yaz bitiyor, Orla sadece

kendi zamanının değil, belki dünyanın zamanının da tü-kendiğini hissediyordu. Bahçesini, Captain'ı ve... Castor'ı düşününce içinde bir ürperti hissetti. Eviyle arasında sisle kaplı yüzlerce kilometre vardı sanki. Anahtarı avucunda sıkıca tutarken anahtarın açabileceği kapıyı hayal etmeye çalıştı.

20

Kusburnu. Rosa canina

Meyvelerin kabuklarını soyun. Çekirdekleri *Staphis edicoides* kaynatıp süzerek kusburnu sirubunu hazırlayın. Soğuk algınlığı ve grip için kullanılır.

Dikkat et, dikkat et! diye bağırdı bitkiler.

Orla sıçrayarak uyandı. Ateş sönmek üzereydi. Ağaçlar, doğan güneş ışığıyla aydınlanmaya başlamıştı.

“Ne oldu?” diye mırıldandı Ariana. Orla battaniyeden sıyrılıp yağmurluğunu giymeye başladı.

Yabancılar, diye fısıldadı meşeler.

Orla ağaçların arasında gizlice ilerlerken sisle kaplı çimenlik alanları ve daha aşağıda kalan nehri fark etti. Nehrin kıyısında iki karaltıyla birlikte ilerleyen cılız ışıklı lambanın sallandığını gördü.

Kanının donduğunu hissetti. Hızla kampa dönüp çantasını alarak hafifçe İdris'in göğsüne vurdu. İdris kıpırdanıp Orla'nın yüzünü görünce ayağa kalktı.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Nakliyeciler."

Orla, Matteas'ın çadırına gidip usulca seslendi. Matteas dağınık saçlarla dışarı çıktı. "Nakliyeciler," dedi bir kez daha. "Ateşi söndürseniz iyi olur."

Matteas başını salladı. Dikkatle ağaçlara baktı. Orla'yla konuşurken gözünü ormandan ayırmıyordu. "Köyü çevreleyen yolu takip edin," dedi. "Oradan giderseniz tekneye kestirmeden ulaşabilirsiniz. Bekle bir dakika."

Başını çadıra sokup Orla'ya beze sarılmış bir parça tüt-sülenmiş balık, birkaç kuru erik ve bir avuç dolusu kırmızı kuşburnu verdi. Orla yüzünde teşekkür ettiğini belli eden bir ifadeyle verdiklerini alırken aklına birdenbire Elias geldi. Köyde bir şeye ihtiyacı olduğunda Elias yardımına koşardı. Ona kaba davrandığı için pişman olduğunu fark edince içten içe şaşırdı.

Çocuklar ormanın kıyısında ilerliyor, ağaçların arasından geçerken her gölgeyi nakliyeciler sanıyorlardı. Nehri görünce köye inip direkler üzerine inşa edilmiş binaların aralarından geçerek arkadaki uzun, beyaz binaya doğru ilerlediler. Bitkilerden bir kez daha çıt çıkmıyor, Orla sisteyankılanan ayak seslerinden başka bir şey duymuyordu.

"İki kişiler," dedi Orla dönüp diğerlerine bakarak. "Diğer adamlar nerede peki?"

“Burada,” dedi gölgelerin arasından bir ses.

Ariana bir çığlık attı.

Bir nakliyecisi sisin içinden bir hayalet gibi çıktı. Bouchard, Orla’yı kolundan yakaladı.

“Yakaladım seni, nehir faresi!” dedi neşeyle.

Orla, Bouchard’ın elini tırmalayıp bacağına bir tekme attı.

“Çek elini, pis şey!” diye bağırdı adamın elinden kurtularak. Bir iki adım atmayı başardıktan sonra nakliyecisi sırtındaki çantayı yakaladı. Orla bağırdı. “Kaçın!” Ariana ve İdris hiç vakit kaybetmeden evlerin arasında koşarak kaçmaya başladı.

“Gel bakalım buraya!” diye bağırdı Bouchard. Adam arkasından çekerken Orla nefesinden yayılan pis balık kokusunu aldı. Bouchard onu tamamen yakalayamadan Orla bayılıyormuş gibi kendini yere bıraktı. Çamurda yuvarlanıp elinden kurtulduktan sonra dolambaçlı sokaklardan nehre doğru koşmaya başladı.

“Buraya gel çabuk!” diye bağırdı Bouchard ama Orla arkasına bile bakmıyordu. Dar, beton merdivenlerden koşarak taşlı bir sokağı indi. Önde ilerleyen Ariana ve İdris’in iskeleye yaklaştığını gördü.

Adamların sesleri sisin içinde vahşi köpeklerin ulumalarını andırıyordu.

“Ayak sesini duyabiliyoruz!” dedi adamlar kahkaha atarak.

“O gümüş anahtarı bize ver, küçük hanım!” diye seslendi Leblanc.

“Seni bulacağız!”

“Teknenizi gördük!”

Orla, yüksük otlarının onu nehre doğru çağırdığını duydu.

Buradan, buradan! diyorlardı.

Nihayet, diye düşündü Orla. Beni hatırlayacağınızı biliyordum!

Orla, iskeleye giden sisle kaplı dar yolda ilerleyen İdris ve Ariana’ya yetişti. Nakliyecilerin bağrıışları savağın uğultularının arasında kayboluyordu ama Orla, Silas’ın hırıltılı sesinin yakınlarda olduğunu duyabiliyordu.

“Anahtarı boş ver,” dedi. “Bana defteri ver.”

Orla, birden başının döndüğünü hissetti. *Defter mi? Sırt çantasının kayışlarına asıldı. Silas annesinin bir defteri olduğunu nereden biliyordu ki?*

“Bulun onu!” diye bağırdı. “Yoksa gününüzü gösteririm.”

Orla yürümekte zorlanıyordu. *Neden defteri istiyor?*

“Orla, hadi!” dedi Ariana. Yağmurluğunu çekiştirince Orla sendeleyerek öne doğru ilerledi. İdris biraz daha ileride tekneye doğru koşuyordu. Orla onu Silas’la bırakacaklarını, onun Kuru Ağaçlı Yalı’da yaptığı gibi davranacaklarını sanmıştı. Kendini yola devam etmeye zorluyor, Ariana’yla birlikte iskeleye koşuyordu.

İdris yolun sonunda onları bekliyordu.

Orla'nın içine bir şey oturmuştu. İdris onun gibi değildi. O, başı dertte olan birini asla geride bırakmazdı.

İdris tekneyi tutarken Ariana ve Orla tekneye bindi. Sonra İdris ipleri bıraktı. Orla güvertede yuvarlanırken Silas sislerin arasından çıktı. Solgun gözlerle onlara bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Suda olmasalar serbest kalmış bir boğa gibi üzerlerine saldırarak, Orla'nın çantasında sakladığı defteri almak için arkalarından gelecekti.

Nefes nefese kalan Orla etrafta küreğini aramaya başladı. Böyle olmaması gerekiyordu. Nakliyecilerin Batı Limanı'na gitmeleri, bir defterin peşine düşmek yerine altın ve gümüş arayıp birşeyler içmeleri gerekiyordu.

Geyikdili. Asplenium scolopendrium

Yaprakları yaz aylarında toplanır. Bitkiyle yapılan merhem, yanıklar ve yaralar için kullanılır. Demlenen yapraklar dalağa iyi gelir.

Coşkunsu'dan ayrıldıktan bir süre sonra nehirde karşılarına keskin bir dönemeç çıktı. Bu noktada eğilen ağaçlar birlikte bir tüneli andırıyor, sabah ışığının altındaki suda gölgeler oluşuyordu. Orla kayalıklarla kaplı nehir kıyısında yükselen ağaçların gövdesinden kıvrılarak dışarı uzanan, üzeri çiylele dolu dev eğretili otlarını fark etti. Üç çocuk, vahşi doğaya doğru ilerlerken dikkatle fısıldaşıyordu. Kısa bir süre sonra nehirdeki yol ayrımına ulaştılar.

Saklı Orman, dedi aşkmerdivenleri. Yapraklar siste yemyeşil parlıyordu.

Ayak sesleri geliyor, dedi kıyıdaki baldıran otları.

Devam edin, devam edin, dedi yosunlar. Adamlardan, canavarlardan uzaklaşın.

Orla kürek çekerken mırıldanarak cevap verdi. “Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz zaten,” dedi. Bitkilerin ona güvenmeye başlamasına içten içe seviniyordu. Sapları kararmış, yaprakları siyah lekelerle dolmuş olsa da ona yardım etmek istediklerini anlayabiliyordu. Hastalık sadece Coşkunsu’da değil, nehirdeki her yerdeydi.

Teknenin kenarına sıkıca tutunmaktan elleri bembeyaz olan Ariana, siste sık sık dönüp arkasına bakıyordu. Orla, onun da nakliyecileri düşündüğünün farkındaydı. Nehirde yola çıkıp bir balina gibi peşlerine düşmeleri ne kadar sürerdi acaba?

“Coşkunsu’ya nasıl bu kadar hızlı gelebildiler?” dedi Ariana.

“Yedekte bir tekneleri vardır,” dedi İdris alnına hafifçe vurarak. “Nakliyeciler bunu hep yapar. Nehirde her ihtimalle karşı gizledikleri bir tekneleri olur. Tahmin etmeliydim.”

“Sinsi herifler,” diye mırıldandı Orla. Nehirde yukarı doğru yol alırken arkasına bakıyordu. Silas’ın oralarda olduğunu ama onlara ulaşamadığını düşünüyor, adamın nefesinin kokusunu hâlâ alabiliyordu.

“Annemin defterini istiyorlar,” dedi usulca. “Bu kadar yolu bunun için gelmişler. Neden?”

Ariana oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

Orla annesinin defterini sudan korumak için çantasını örtünün altına yerleştirdikten sonra küreğini tekrar eline aldı.

“Acele etmeliyiz,” dedi akıntıya karşı kürek çekerek. Ağaçların arasından esen sert rüzgâr suyu dalgalandırıyordu.

“Nehirde yol almak zorlaşıyor, Orla,” dedi İdris.

“O zaman daha çok çabala!” dedi Orla sert bir şekilde. Sis yüzünden gözlerini kırptıyordu.

Sular yükseliyor, dedi bitkiler.

Kökleri söker, ağaçları yutar, dedi söğütler.

Hastalık yayılıyor, dedi bir aşkmerdiveni.

Bize yardım edebilirsin, akıllı kız. Bunu yapabilirsin.

Biraz daha ileride sular yükselip kıyılara çarpıyordu. Orla kararlılıkla bütün gücünü kullanıyor, hiç kimse yanında olmasa bile bitkilerin onun tarafında olmasından mutlu oluyordu.

Bütün çabalarına rağmen bir saat sonra bir kilometre yol bile katetmemişlerdi. Orla'nın omuzları ağrımış, kolları dirseklerine kadar ıslanmıştı. Şiddetli rüzgâr, patileriyle tekme atan bir kedi gibi tekneyi geri savurarak onları geldikleri yere geri göndermişti.

“Bizi yakalayacaklar,” dedi Ariana, yeniden titremeye başlayarak. “Bu yoldan geldiğimizi biliyorlar. Üç kişiler. Bizden daha hızlı ve kuvvetli kürek çekebilirler ve...” dedikten sonra yorgun düşerek başını ellerinin arasına alıp

hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Orla başını çevirdi. Ariana için üzülmekle, ağladığı için ona kızmak arasında kalmıştı.

“Geri dönemem,” dedi Ariana. “Şimdi geri dönemem.”

“Bence kıyıya yanaşıp duralım,” dedi İdris. “Saklanalım. Böylece nakliyeciler yanımızdan geçip gider.”

“Duramayız!” dedi Orla. “Yola devam etmeliyiz. Kızılağaç Korusu’na gitmemiz gerekiyor. Annemin neden oraya gitmek istediğini öğrenmemiz—”

“Sana söyledim. Buna zamanımız yok,” dedi İdris. “Castor gibi dağlara gitmemiz gerekiyor. Yani nehrin ayrıldığı noktadan diğer tarafa doğru yol almalıyız. Bunu yapabilmek için burada durup saklanmamız gerekiyor.”

“Peki ya Castor Kızılağaç Korusu’na gittiye?”

“Matteas’ı duydun. Orada ağaçlardan ve bataklıktan başka bir şey yok. Castor nehirden dağlara doğru gitmişti.”

İdris, tekneyi küçük bir koya yaklaştırdı. Koydaki büyük söğüt ağacının kökleri suya yayılmış, kıyıda doğal bir iskele oluşmuştu.

“Sorun ne?” dedi Orla. İdris teknenin halatını söğüt dalına bağlayıp sıkıca çekiyordu.

“Nehrin kuzeyinde bir şeyler oluyor ve bu, senin bitkilerinden ve anahtarından daha önemli. Magda da aynı şeyi söyledi. Nakliyeciler yıllardır buraya geliyor. Bunun nedenini öğrenmem gerekiyor. Castor, nehrin ve dağların kapkara olduğunu söyleyip durdu.”

“Ama annemin anahtarını görmezden gelemezsin. Bu anahtarı boşu boşuna bırakmamıştır.”

“Sen ne yaptığını bilmiyorsun!” dedi İdris. “Burada oturup senin her şeyi çözmeni bekleyemeyiz.”

Orla derisine ısırgan otu sürülmüş gibi hissediyordu. Her şey yerli yerine oturmuşken İdris annesinin haritasını hiçe sayıp nehrin diğer tarafına gitmek istiyordu. Orla kaşlarını çatıp çantasını alarak kıyıya çıktı.

“Lütfen tartışmayı kesebilir miyiz artık?” dedi Ariana. “Bu çok saçma. Dinlenmemiz gerekiyor.”

“Ben teknede kalıyorum,” dedi İdris.

“Buraya geldiğimize memnun olmalısın,” diye mırıldandı Orla. İdris, Coşkunsu’ya gelmenin iyi bir fikir olduğunu neden göremiyordu? Buraya gelmeselerdi anahtarı asla bulamazdı.

“Geliyor musun?” dedi İdris Ariana’ya. Sonra brandanın altına girdi. Ariana saçındaki suyu sıkarak başını iki yana salladı. İçeri girmek yerine teknenin önünden küçük lambayı ve metal çaydanlığı aldı.

Orla solgun bir söğüt ağacının altına kıvrıldı. Bir gözünü nehirden ayırmadan Ariana’nın lambayı yakışını, teknenin brandasında biriken suyu çaydanlığa dolduruşunu izledi.

Hayal meyal hatırladığı anılar Orla’nın zihninde bir kış fırtınası gibi dönüyordu. Annesinin Coşkunsu’dan kollarında izlerle döndüğünü hatırladı.

“Biraz çay iyi gelir,” dedi Ariana. Elbisesinin cebinden çıkardığı bir avuç dolusu kırmızı böğürtleni çaydanlığa koyup beklemeye başladı. Orla, Ariana’nın ellerinin kürek çekmekten kızardığını, gözünün çevresinde koyu halkalar

oluştugunu görebiliyordu. Bir an Çiftlik Evi'nde hayatının nasıl olduğunu merak etti. Evde Batı Limanı'ndan gelen dayısı Atlas olmadığı zamanlarda annesinin koridorlarda sessizce dolaştığını düşündü. Ariana'nın pencerede cam kâseyle parfüm yapmaya devam edip etmediğini; okul defterine teleskop, değirmen ve çark çizip çizmediğini merak ediyordu.

Ariana, Orla'nın aklını okumuş gibiydi.

"Çiftlik Evi'nde işler senin sandığın gibi değil," dedi. "Dayım üç yıl önce borçlandı ve o zamandan beri fazla bir şeyimiz yok."

Orla, Çiftlik Evi'ndeki mutfağın önünden geçerken kı-zarmış kaz kokusu aldığı zamanları hatırladı. Ariana'nın *fazla bir şeye sahip olmama* anlayışı Orla'nınkinden farklı olabilirdi.

"Batı Limanı Valisi'ni ikna edip mürekkebi denizaşırı bölgelere satabileceği bir gemi kiralamak için izin aldı," diye devam etti Ariana. "Ama dayım kemerleri sıkmak istediği için mürettebatın tamamını işe almadı. Gemi battı. Şimdi valiye çok fazla borcu var."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?" dedi Orla sinirle-nerek. Sadece söğüt ağacının altında huzur içinde oturmak istiyordu. "Atlas hakkında bir şey duymak istemiyorum. Çiftlik Evi'ni ya da başka herhangi bir şeyi dinlemek istemiyorum. Yapmam gereken bir iş var..."

"Sadece işlerin senin sandığın gibi olmadığını bilmeni istedim," dedi Ariana çaydanlığı kontrol ederek. "Korucu-

nun yeğeni olmanın nasıl bir şey olduğunu, babam öldükten sonra her şeyin değiştiğini—”

“Neler olduğuyla ilgilenmiyorum, tamam mı?” dedi Orla öfkelenerek. Ariana Claw’la annesi hakkında konuşmaktansa söğüt ağacına tırmanmayı tercih ederdi.

Ariana başını eğip söğüt ağacının köklerindeki toprağa dokundu. Yerdeki toprak tanelerini, kumları inceliyormuş gibi görünüyordu.

“Orla annenin babama yardım ettiğini gördüm,” dedi Orla’nın gözlerine bakarak. “Onu kurtarmak için elinden geleni yaptığını biliyorum.”

Orla gözlerini kaçırdı. Söğüt ağacının tek tek nehre düşen yapraklarını izledi.

“Bana iyi davranmana ihtiyacım yok,” dedi. “Ben sadece ilacı bulmak istiyorum.”

“Hepimiz bunu istiyoruz, Orla,” dedi Ariana çayı ahşap bardağa doldurup Orla’ya uzatırken. Suda dönen kuşburnu meyveleri yakutları andırıyordu. Orla ahşap kokusunu içine çekti. Dikenli Dere’den ayrıldığından beri o kadar yol katetmişti ki artık her şey bulanık görünüyordu. Kendini rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi hissediyordu. Ariana’yla orada otururken bir an için her şeyin sakinleştiğini düşündü.

Kuşburnunun keskin tadı diline değince her şey değişti. Orla bir anda zamanda geriye gittiğini hissetti. Ateşin yanında uzanıyordu. Yanında oturan annesi nazikçe alnını siliyordu. Orla’nın titreyen dudaklarına ahşap bir bardak yaklaştırıyordu. *Ateşin için, demişti Orla’ya. Bunu içmelisin.*

Orla'nın ağızı açık kaldı. Bu anı, kara bulutların arkasından çıkan bir güneş ışığı gibi aklına gelmişti. Artık çok iyi hatırlıyordu. Annesi ona böyle bir bardak uzatmıştı ama içindeki içecek kırmızı bir kuşburnu çayı değildi. O çayın rengi masmaviydi.

“Haklıydılar,” diye fısıldadı.

“Ne oldu?” dedi Ariana endişeyle kaşlarını çatarak.

Orla'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Etrafındaki her şey dönüyordu.

“Magda haklıydı,” dedi. “Hastalanmışım. Bunca zamandır hatırlayamıyordum ama artık hatırlıyorum. Annem bana ilaç vermişti. Tıpkı senin az önce bana kuşburnu çayı verdiğin gibi. Bana ilaç vermişti ama o çay maviydi.”

Odanın karanlık ve sıcak olduğunu hatırlıyordu ama Coşkunsu'da mı Dikenli Dere'de mi olduğunu hatırlayamıyordu. Elindeki bardaktaki sıvının döndüğünü, ateşten dumanlar yükseldiğini, lavanta kokusunun hastalık kokusunu alıp götürdüğünü hatırlıyordu. Annesi ona doğru eğilip ilacı içmesine yardım ediyordu. Odada başka birinin gölgesi vardı. Yüzü ateşe dönüktü. Karanlıkta kim olduğu anlaşılmıyordu.

“Magda doğruyu söylüyordu,” dedi. “İlaç Coşkunsu'da değil ama annemde ilaç olduğundan eminim. Bu ilaç işe yaradı.” Bunu sesli söyleyince duyduğuna kendi bile inanmadı.

Yapraklardan, köklerden ve topraktan gelen bir ilaç,
dedi bitkiler.

Ariana hasta olup olmadığını anlamak istermiş gibi önce Orla'nın bileklerine, sonra da yüzüne baktı. Orla bunu fark etmişti.

"O halde kanıt sensin," dedi Orla'ya dikkatle bakarak. Gözleri parlıyordu. "Hastalığın tedavi edilebileceğinin kanıtı sensin. Annen ne yaptığını biliyordu."

Kuşburnu çayının sıcaklığını içinde hissetti.

Vahşi doğadan gelen ilaç, dedi bitkiler.

Bitkiler, yapraklar, kökler ve tohumlar.

Orla'nın yüreği umutla kabardı. Annesinin defterini sarıdığı paketi açtı ve gümüş anahtarı çıkardı. Haritaya bakıp elindeki anahtarı annesinin çizdiği akdiken sembolünün yanına yaklaştırdı. İki yaprağın aynı olduğu açıkça görülmüyordu. Orla parmaklarının ucunda bir sıcaklık hissetti. Annesi ona bir mesaj bırakmış gibiydi. Bu düşünce onu cesaretlendirdi. Annesinin ağacın yapraklarını renkleri mavi olana dek demlediğini hayal etti. İlacın dilinde bıraktığı acı, metalik tadı hatırladı. *Böyle bir ilaç hangi bitkiyle yapılabilir?* diye düşündü. *Annem kökleri mi, yaprakları mı yoksa tohumları mı kullandı?* Rengi mavi olan bitkileri düşündü. Kızılçık kabuğu, çivit otu, yaban mersini... Annesi bu bitkilerin hepsini tanıyordu. Bu ilacı yapmak için kullandığı bitkiyi Kızılağaç Korusu'nda bulmuş olmalıydı. Haritadaki akdiken yaprağını oradaki ağaçların arasına çizmesinin nedeni buydu.

Bildiklerini gizledi. İlacı başkalarından, nakliyecilerden sakladı. Bu ilacı sadece elinde anahtar olan kişi bulabilir. Orla'nın yapması gereken tek şey nehri takip etmektir. Her

şey çok kolay olacaktı çünkü annesi yol üzerinde karşısına çıkacak bitkileri haritaya çizmişti: gilaburu, süsen, akasma. Yılın bu zamanında bu bitkiler rahatlıkla görülebilirdi.

Orla anahtarı elinde çevirdi. Söğütler nazikçe mırıldanıyordu. Gözlerini kırptıktan sonra Ariana'yla göz göze geldi.

“Ne yapacağımı biliyorum,” dedi. “İlacı *aramayacağım*, onu *yapacağım*. Annemin yaptığı gibi. Sadece...”

Duraksadı. Kalbinin kuvvetli atışlarını duyabiliyordu.

“Fazla zamanımız yok,” dedi. Birdenbire ne kadar büyük bir görevle karşı karşıya olduğunu anlamaya başladı.

Ariana çayından son bir yudum aldıktan sonra bardaktakileri çalılıkların arasına döktü. Dikkatle kalkarak dizlerindeki toprağı temizledi. Sonra elini uzattı. Orla bir an tereddüt etti. Ariana yüzünde umut ve inançla dolu aydınlık bir ifadeyle ona bakıyordu. Orla uzun zamandır kendisine böyle bakan birini görmemişti.

“Bence yapabilirsin,” dedi Ariana. Orla'nın elini tutup ayağı kalkmasına yardım etti. “Aslında bunu yapabileceğinden eminim. Hadi yola koyulalım.”

22

Sıgırkuyruğu. Verbascum thapsus

Yapraklarından ve çiçeklerinden yapılan merhem cilde iyi gelir.
Kurumuş saplarıyla ateş yakılabilir.

Annesi haritaya Saklı Orman yazmıştı. *Neden saklı?* diye düşündü Orla. Buraya gelenler ormanın sonuna kadar ulaşamıyor muydu? Yoksa ormanın nasıl hikâyeler gizlediğini kimse bilmiyor muydu? Söğüt bataklığı, tekmeden, hatta Orla'nın kulübesinden bile büyük geniş gövdeli dev ağaçların olduğu bir yere açılıyordu. Ağaçlar gökyüzünü kaplıyor, havaya kaldırıp el ele tutuşmak istermiş gibi nehrin karşısındaki ağaçlara uzattığı dallarını taşlı kıyılara, dağınık görünen dik kayalara ve ağaçlara değdiriyordu. Capcanlı görünen orman üzerlerine doğru geliyordu. Girdap gibi dönen sular nehir daraldıkça hızlanıyordu. Orla nefesini tutup kayaların arasında gürleyen suyun sesini dinledi.

Ormana çabuk, daha çabuk gidin, dedi eğretili otları.

Kayalara dikkat edin, nehre dikkat edin.

Aramaya devam, yolculuğa devam, diye şarkılar söylediler.

Hâlâ zaman varken, hâlâ umut varken.

Çocuklar akıntıya karşı mücadele veriyordu ama nehir onları her defasında geriye sürüklüyordu. Su, katrana dönmüştü sanki. Teknenin gövdesi çekiliyor, akıntıya karşı çıkmak için gösterdikleri bütün çabaya rağmen onları geri çekiyordu. Kıvrılan suların arasından yükselen kayalar nehri beyaz sulardan ve ölümcül kayalardan oluşan bir labirente dönüştürmüştü.

“Aynı anda kürek çekmemiz lazım!” diye bağırdı İdris kükrer gibi yükselen suya karşı. “Kayalardan uzak durun!”

“Daha hızlı!” diye bağırdı Orla. Kolları ıslanmış, saçları nehirden gelen suyla yüzüne yapışmıştı.

“Çok zor!” diye bağırdı Ariana.

Buraya! diye bağırdı suyun kenarındaki labada otları.
Burada su sakın, geçiş rahat.

“Bu taraftan!” diye bağırdı İdris koluyla kıyıyı işaret ederek. Tekneyi nehrin ortasındaki girdaptan sığ sulara doğru yaklaştırdılar ama burada bile sular köpürüyor, aşağı yöndeki akıntı sağa sola zıplayan vahşi kediler gibi çalkalanıyordu. Nefes nefese kalan üç çocuk durup bekledi.

“Kürek çekmeye devam etmeliyiz,” dedi İdris. “Yoksa akıntının hızlandığı yere sürükleniriz.”

O sırada dikkati dağılan Ariana küreğini teknenin kenarına bırakmıştı. Akıntı bir anda küreği elinin altından alıp dönerek kayalara sürükledi. Kürek ikiye ayrılıp köpüren suların arasında kayboldu.

“Sersem!” diye bağırdı Orla. Tekne yana doğru devriliyordu.

“Sersem deme bana!” diye bağırdı Ariana. Yüzü sırılsıklam olmuştu. “Ben olmasam bu yolun yarısını bile katedemezsiniz.”

Orla küreğini öfkeyle suya daldırdı. Teknenin akıntının hızlandığı yere savrulmasını engelleyebilmenin tek yolu buydu. Kayalıklarla dolu kıynın ardında nehre sarkan sarmaşıkların fısıltılarını duydu. *İleride nehir ikiye ayrılacak*, dediler.

Annesinin haritasına göre, bu yol ayrımında Mürekkepli Nehir’den ayrılıp nehrin daralan kolundan Kızılağaç Korusu’na girmeleri gerekiyordu.

“Sağa doğru!” diye bağırdı Orla dişleri birbirine vururken.

“Ana yol solda Orla,” dedi İdris. “Yukarı doğru devam etmemiz gerekiyor.”

“Hayır,” dedi Orla. “Sağa dönüp Kızılağaç Korusu’na gideceğiz!”

İdris başını iki yana salladı. “Sana söyledim, yan yoldan gitmeyeceğiz,” dedi. “Dağlara gitmemiz gerekiyor.”

“İdris sana daha önce de söyledim! Annem yapmamız gerekenleri yazmış. Bize bir anahtar bırakmış.”

İdris, Orla hiçbir şey söylememiş gibi tekneyi diğer tarafa doğru çevirmeye devam ediyordu.

Orla yanaklarının yandığını hissetti. Anahtarı bile umursamıyorken İdris'e hatırladığı anılardan bahsetmek istemiyordu. Yine de öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Belki de ona hatırladıklarından bahsederse Castor'ı kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu anlatabilirdi.

“Bak İdris, Magda haklıydı. Dört yıl önce hastalanmıştım. Artık her şeyi hatırlıyorum. Annem bana mavi bir ilaç vermişti ve bu ilaç işe yaradı.”

İdris bir an yavaşladı. Orla'nın sözlerini düşünüyormuş gibiydi.

“Peki bu ilacı nasıl yapacağını biliyor musun?” dedi soğuk bir tavırla.

Orla tereddütle gözlerini kırptı.

“Yani ortada ilaç falan yok?” dedi İdris. “Zamanımız kalmadı!”

Orla yumruklarını sıktı. “Yapabilirim. İlacı yapabilirim! Ariana bana inanıyor, öyle değil mi Ariana?”

Ariana başını sallayarak onaylarken İdris araya girdi.

“O nakliyeciyi bizi Coşkunsu'da yakaladı. Orada durmak kimin fikriydi peki?”

“Coşkunsu'da durmamız gerekiyordu!” diye atıldı Orla. “Buna değdi. Orada durmasaydık annemin Magda'yı ve Matteas'ı kurtardığını, bana bir anahtar bıraktığını öğrenemezdik!”

“Anahtarı sana bırakmadı,” dedi İdris. “Onu kaybetti. Belki de farkında olmadan orada bıraktı. Arada büyük bir fark var. Zamanımız yok. Castor’ın söylediği gibi dağlara doğru gitmemiz gerekiyor.”

Orla midesine bir taş oturmuş gibi hissetti. “Annem haritada Kızılağaç Korusu’nu işaretlemiş.”

“Oraya bir yaprak çizmiş, Orla! Ne kadar saçmaladığının farkında mısın? Annenin karalamalarının bir anlamı olmasını istiyorsun ama evden kilometrelerce uzakta, nehrin ortasındayız. Sen kendin söyledin. Abimin kolundaki izler bir haftadan fazla zamanı kalmadığını gösteriyor. Annen bir deftere sevdiği bir çiçeği çizdi diye bir hevesin peşine takılamayız. Gerçekten işe yarayacak bir şeyler yapmamız gerekiyor. Castor’ın söylediği gibi nehre, dağlara gitmeliyiz. Yoldan sapacak vaktimiz yok.”

Orla teknenin kenarına tekme attı. “Zaten vaktimiz olmadığı için beni dinlemen gerekiyor!” dedi. “Sana söylüyorum, annem Kızılağaç Korusu’na bir şey sakladı. Anahtar elimizde. Nakliyecilerin defterin peşine nasıl düştüğünü görmedin mi? Bu çok önemli!”

“Nakliyecilerin ne düşündüğü önemli değil,” dedi İdris. “Yukarıya gidiyoruz.”

“Sen kaptan değilsin!” diye bağırdı Orla öfkeyle.

“Sen de değilsin,” diye mırıldandı İdris. Tekneyi kıyıya yakın tutabilmek için bütün gücüyle küreklere asılıyordu.

Acele et! diye bağırdı labada otu. *Suya dikkat et!*

“Oylama yapalım!” dedi Orla, Ariana’ya bakarak.

“Bu kararı benim üzerime yıkamazsınız,” dedi Ariana.
“Bu hiç adil değil.”

“Sen aptalın birisin, İdris!” dedi Orla. “Gerçeği reddedip bir nakliyeciyi gibi maceraya atılmak istiyorsun. Castor gibi bir nakliyeciyi olmak istiyorsun! Aptalsın.”

İdris bu sözlerle gücenmişti. “O defteri yazdığında annen de öyleydi,” dedi sert bir şekilde.

Öfkeden gözleri dolan Orla İdris’i tekneden atmak istiyordu. Onu ve nakliyecilerin teknedeki mallarını suya fırlatmak, defteri paramparça edip nehre saçmak istiyordu.

“Kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyorsun,” dedi İdris. Artık yorulmuştu. “Castor’ı umursamıyorsun. Dikenli Dere’deki insanların iyileşmesini umursamıyorsun. Sadece bahçeni, atını ve annenin hikâyelerini kurtarmak istiyorsun.”

Orla duraksadı. İsteddiği bu şeyler bu kadar kötü müydü? Orla’nın bahçesinden ve atından başka bir şeyi yoktu ki.

“Bunlar hikâye değil!” dedi. “Bilim! Annem bütün hayatını bunlara harcadı. Doğru bitkiyi bulduğunu ispatlayabildim! Onu bir sembolle işaretlemiş... Anahtardaki sembolün aynısı. Bu çok açık. Sana göstereceğim. Yol boyunca etrafta olan gilaburu, süsen gibi bitkileri çizmiş. Orayı bulmak çok kolay olacak. Sadece...” Küreği ayaklarının dibine bırakıp çantasından annesinin defterini çıkardı. Haritayı açtı.

“İşte!” dedi. “Görmüyor musun?”

“Kürek çekmeyi bırakma sakın, Orla Carson!” diye bağırdı İdris. Tekne akıntıda sürüklenmeye başlamıştı. Orla küre-

ğini alsa da çok geç kalmıştı. Bir oyuncak gibi sığ sulardan girdaba doğru çekiliyorlardı.

Annesinin defteri güvertede kayıyordu. “Hayır!” diye bağırdı Orla. Ama artık kontrolden çıkan teknenin burnu hızla suya dalmış, Orla geriye savrulurken elinden kayan kürek suyun ve kayaların arasında gözden kaybolmuştu.

Artık yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. İdris bağıırken tekne yana savrulup akıntıya kapılmış, bir süre aşağı doğru sürüklenip sert bir şekilde bir kayaya çarpmıştı. Teknenin burnu dik kayaya takılmıştı ama nehir tekneyi çekmeye, sıkıştırmaya, ezmeye devam ediyordu. Orla teknenin ikiye ayrılışını anbean izledi. Gıcırdayan tahtadan Orla’nın kolu kadar büyük parçalar kopararak havaya savruldu. Orla, Ariana’nın rengi atmış, şaşkın yüzünü gördü.

Sonra ters dönüp suya battı. Artık teknenin parçaları başının üzerinde uçuyor, yükselen dalgalar üzerine gelip Orla’yı içine alıyor, buz gibi sular etrafını sarıyordu. Üç çocuk karanlık sulara gömülüyordu.

Suyun derinliklerinde sonsuz, biçimsiz nehirle karşı karşıya kaldılar. Orla’nın saçları yüzüne dolanmıştı. Üzerindeki kıyafetler kurşun gibi ağır geliyordu. Tahta parçaları yanından geçiyor, etrafındaki her şey uğuldayıp dönüyordu. Orla nefes alamıyordu, ışığı göremiyordu. Sadece suyun keskin, metalik tadını alıyordu.

O sırada annesinin defterini gördü. Suda açılan sayfalar balıkların yüzgeçleri gibi hareket ediyordu.

Orla kollarını oynatmaya çalıştı ama başaramadı. Yardım istemek için bağırdığında ağzından boğuk bir uğultudan başka ses çıkmadı.

Nehrin derinliklerinden sesler geliyordu.

Sana ihtiyacımız var! diye bağıırıyordu su yosunları.
Vazgeçme!

Hava ve ışık! diye bağırdılar.

Su yosunları Orla'nın etrafına dolanıyordu. *Bitkiler. Bahçe. Captain.*

Suyun altındaki otların arasından sıyrılıp yüzeye çıkınca kıyıdaki bir kayaya tutundu.

Yüzünden akan suların arasında gözlerini kapatıp açınca karşı kıyıda yan yana duran iki karaltıyı gördü. İdris ve Ariana hayattaydı ama nehrin diğer kıyısında duruyorlardı.

Orla kolunu uzatıp labada otlarına tutundu.

Sıkı tutun, dedi otlar. Orla onlara tutunup buz gibi soğuk sudan çıktı. *Köklerimiz güçlü.*

Nehrin kıyısında durup soluklanmaya çalıştı. Üzerindeki kıyafetlerden sular damlarken göğsünde yükselen öfkeyi hissediyordu. Öfkeyle İdris'e ve Ariana'ya baktı. Hepsi onların hatasıydı. Onu dinleyip nehrin sağından gitselerdi bütün bunlar olmayacaktı. Karnına bir mızrak saplanmış gibi hissediyordu. Artık nehrin kuzeyine gidemeyecekti. Tekne gitmişti. Annesinin defteri de onunla birlikte yok olmuştu. Orla akıntıya bakınca teknenin içindeki yüklerden kalanları gördü. Hayvan derileri, muşambalar, tütün paketleri akıntının içine düşen yapraklar gibi dönüyordu.

Nehrin diğerk kıyısından biri bağırdı. İdris dikkatini çekmek için elini sallıyordu. Orla başını iki yana salladı. Yola onlarla devam edemezdi. İdris Kızılçam Korusu'nun önemli olmadığını düşünüyordu ama yanılıyordu. Orla burnunu çekip cebini kontrol etti. Anahtar hâlâ cebindeydi.

İdris yeniden bağırdı.

“Şurada bir halat köprü var. Buradan görebiliyorum. Oradan geçip...”

“O aptal köprüye ihtiyacım yok benim. Size de ihtiyacım yok!” diye bağırdı Orla.

Arkasına dönüp kıydan uzaklaşarak suları çalkalanan nehri geride bıraktı. Bitkiler onu karşılamak için doğruldular. Sarmaşıklar, dikenler ve kıvrık dallar fısıldayıp mırıldanarak onu ormana davet ediyordu.

Siz beni korursunuz, diye düşündü Orla. Başka hiç kimseye ihtiyacım yok. Başımın çaresine bakabilirim.

23

Gilaburu. Viburnum opulus

Kabuğu yorgun bacaklara iyi gelir.

Uzun, ince kızılağa ların kökleri suya uzanıyordu. Orla, kısa bir süre içinde Kızıla a  Korusu'na uzanan nehrin çok büyük olmadığını fark etti. Ormanların çoğunda geyiklerin ve porsukların açtığı patikalar olsa da burada karanlığa gömülen ağaçlar camı andıran bir örtüyle kaplanmıştı. Ağaçların gökyüzüne uzanan gövdeleri dev bir yaratı ın kaburgalarını andırıyordu. Annesinin buraya neden Saklı Orman dediğini şimdi anlamıştı. Buralara hiç kimse u ramamı  gibi görünüyordu.

Yaprakların arasından bir ku un  ı lı ı duyuldu. Orla dizlerine kadar suya girmiş, ayakları nehrin dibindeki çamura batmıştı. Annesinin haritasında suyun yönünü göremiyordu.

Bitkilerin cılız sesleri birbirine karışan fısıltılardan ibaretti ve su bir ayna gibi durgundu.

Yabancı, dedi ağaçların arasında kıvrılan şeytan şalgamı salkımları.

Neden yalnız gelmiş? diye fısıldadı eğrelti otları. *Arka-
daşları nerede?*

Orla, İdris ve Ariana'nın nehrin kenarında yalnız başlarına kaldıklarını düşündü.

"Şimdi bunu düşünemem," dedi. "Defteri, Castor'ın ölüm döşeginde olduğunu ya da diğer şeyleri düşünemem. Annemin gizli tarifini bulacağım, hepsi bu kadar."

Emin adımlarla kuzeydoğu olduğunu sandığı yöne doğru ilerlemeye başladı. Orman derindi ve sık ağaçlarla kaplıydı. Yere devrilmiş ağaçların üzerinden geçiyor, kızılâğaçların arasında büyüyen sazlara ve eğrelti otlarına takılıyor, suya ve çamura giriyordu. Yürürken etrafta korkuttuğu kargalar gökyüzüne dağılıyordu. Kıyafetleri ağırlaşmıştı. Elleri ve kolları üşüyordu ama her adımda bahçesini kurtarmasını sağlayacak gerçeğe daha fazla yaklaşıyordu. Bu gerçeği öğrendiğinde artık kimse annesi hakkında kötü konuşamayacaktı. Çok geç olmadıysa bu gerçek –Orla'nın o sırada düşünmekten kaçındığı– Castor'ın hayatını kurtaracaktı.

Orla dudağını ısırды. Bir an paniğe kapılmıştı. Ya İdris haklıysa, diye düşünüyordu, ya tedavi gerçekten dağlardaysa?

Hayır, dedi içinden. *Annem ne yaptığını biliyordu. Ben de biliyorum.*

Tekneyle birlikte nehirde sürüklenen defteri düşününce kalbi duracak gibi oldu.

İçindeki bu duyguyu bastırdı.

“Hayır,” dedi kızılağaçlara. “Onu nasıl bulacağımı biliyorum.”

Sen öyle diyorsan, dedi bir pelin otu. Buradaki pelin otları da bahçesindeki otlar kadar şüpheciydi.

Annesinin kuzeydoğu yönünde işaretlediği yer ormanın ucundaki bir tepedeydi. Orla'nın yapması gereken tek şey, suyu takip edip ormanın sonuna kadar ilerlemektir. Bunu yaparsa her şey yolunda olacaktı. Haritayı ve annesinin çizdiği çiçekleri zihninde canlandırdı: gilaburu, süsen, akasma.

Dere olduğunu düşündüğü akıntı boyunca kuzeydoğu yönüne ilerledi. O sırada arkasında, yani batıda olması gereken güneşi göremese de ağaçların dallarını güneye uzattıklarını biliyordu.

Güneşe doğru, ışığa doğru, dedi kızılağaçlar.

“Doğru,” dedi Orla, neşeyle. Mürekkepli Nehir'deki hasta bitkileri gördükten sonra burada olmak bahçesindeymiş gibi hissettiriyordu. Bunun doğru yolda olduğuna işaret ettiğini düşündü. “Annem kızılağaçların arasına bir gilaburu çizmişti. İşte şuraya!”

Parlak kırmızı meyveler, karanlık ormanda ışıldayan boncuklar gibi göze çarpıyordu. Orla oraya doğru koştu.

Akıllı kız, dedi çalılar sevinçle.

“Tamam,” dedi Orla, kendiyle gurur duyarak. “Sırada bataklık süseni var. O, sığ suları sever... ama eylül ayında

olduğumuza göre henüz çiçek açmamıştır. İçi bakır rengi tohumlarla dolu yeşil kabukları olmalı.”

Etrafına, ağaçların köklerinin suyun üzerinde görüldüğü yerlere baktı. Sularla çevrili sazların ve otların arasında toplanmış tohum dolu kabukları gördü. Süsenler. Kalbi duracak gibi oldu. Doğru yolda ilerliyordu.

“Ah işte, akasma da burada.”

Orla yürümeye devam etti. Yaz aylarında beyaz çiçekler açan akasma yaprakları ağaçların tepesine kadar tırmanırды ama eylül ayında oldukları için tohumları yeni tüylenmişti. Bitkiler güneşe ulaşmaya çalıştıkları için Orla ormanın ucuna gelebilecekti ve bir süre sonra...

Orla ağaçların arasında bir boşluk gördü. Gün ışığı.

Yola devam edince karşısına açık bir alan çıktı. Kızılağaç Korusu’ndan geçmişti.

Yaklaşıyor, diye cıvıladı akasma.

Güneş ışığı ve gök fısıltıları! diye şarkılar söylediler.

Saklı yer, akıllı kız! Gizli arkadaşlar!

Orla hızla ilerledi. Ağaçların yerini çimen kaplı aydınlık bir tepe aldı. Böğürtlen çalıları ve sarmaşıklar ormandan çıkıp gökyüzüne ulaşmak istiyormuş gibi yukarı tırmanmışlardı. Ormandan bir ada gibi yükselen tümseğe vardığında heyecanla bağırdı.

İç içe geçmiş akdikenlerin ve böğürtlen çalılarının arasındaki sera güneş ışığında parlıyordu.

24

Engerek Otu. Echium vulgare

Toksinterden ve zehirlerden korur. Demlenen tohumlarından yapılan içecek morali düzeltir.

Küçük bir tepenin üzerinde camdan yapılmış bir şapel gibi gururla yükselen bu sera, suya bakıyordu. Binanın yüksekliği Orla'nın boyunu geçmiyordu ama uzunluğu üç kat fazlaydı. Duvarları ve çatısı annesinin defterinin büyüklüğünde camdan panellerden yapılmıştı. Paneller kıvrık desenli demir çerçevelerin içindeydi.

Etraftaki çalılar, Orla'yı tanıyınca titredi.

Eski dost, dediler. Uzun zaman oldu.

Orla'nın kalbi duracak gibi oldu. Annesinin elinde defteriyle bu yokuştan çıkıp tepeye oturarak bitkilerin resmini çizdiğini hayal etti. Aşağıdaki bataklık ormana, uzaktaki

Saklı Orman'ın dev ağaçlarına ve duman grisi dağlara baktığını düşündü. Annesinin hastayken aslında Coşkunsu'ya değil bu seraya gelmeye çalıştığını anlamıştı.

Yüzünü kirli cam kapıya dayadı. İçeride iri, gür bitkiler vardı. Bazıları camı kırıp kıvrılarak gökyüzüne doğru yükselmişti. Orla cebinden anahtarı çıkarıp başparmağını camdan yapılmış akdiken yaprağında gezdirdi. Kalbi, göğsünde kanatlarını çırpıp bir güve varmış gibi atıyordu. Seranın içinde mırıldanan, fısıldayan kuşların bahar aylarında yaptıkları gibi şakıdığını duyabiliyordu.

Derin bir nefes alıp kapının kilidine soktuğu anahtar ilk başta dönmedi ama Orla sarmaşık filizlerini tatlı sözlerle anahtar deliğinden uzaklaştırınca anahtarın sürgüsü kolayca kayd. Orla dikkatle kapıyı açıp içeri adım attı.

İçeri girer girmez bitkilerin hastalıktan korunduğunu fark etti. Sera boyunca uzanan iki demir masanın üzerinde saksılarından yükselip yapraklarını ve filizlerini şelale gibi toprağa uzatan onlarca bitki vardı. Kirişlerden sarkan bazı bitkilerin filizleri yere kadar uzanıyordu. Orla bitkilerin birbirinden farklı olduklarını fark etmişti. Bazılarının kıvrılıp dönen yaprakları cama dayanıyor, bazıları küçük kırmızı meyvelerini gizli asmaların arasında sergiliyordu. Melek borusu gibi çiçekler yukarıdaki kirişlerde toplanırken kök sapsız bitkiler pençe gibi toprağa tutunuyordu. Orla, çatıdan başlayıp bitkilerin arasından geçen boru sistemini gördü. Uzun oluklar yağmur suyunu toplayıp bitkilere taşıyordu.

Bu bitkileri daha hiç önce görmemişti ama o anda seranın içinde yürürken hepsi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Orla, hasta olduğunu unuttuğu gibi daha önce burada bulunduğunu unutmuş olabileceğini düşündü. Nemli yapraklara vuran güneş ışığını bir süre izledikten sonra annesinin bu bitkilerin hepsini defterine çizdiğini fark etti. Çiçeklerin en küçük parçalarını işaretleyip çiçek tozlarının, bitki özlerinin ve tohumların nerede olduğunu göstermişti. Orla defterde çizili olan, uzaklarda yetişen bazı çiçekleri hiç görmemişti. Annesi mürekkebin akması için kaleminin ucunu yalar; çiçeklerin saplarını, yapraklarını, polenlerini taşıyan organlarını çizmeye koyulurdu. Orla'ya dünyanın dört bir yanında yetişen bitkilerden, insanların yüzyıllar boyunca bu bitkilerden ilaçlar yaptığından, öğrenmek istediği hikâyelerden ve gitmek istediği yerlerden bahsederdi.

Sıcak, nemli serada gözden uzakta büyüyen bitkileri izlerken Orla'nın kalbi heyecanla atıyordu. Dikenli Dere'nin karanlık, rutubetli topraklarından başka bir yerdeki dünyayı izlediğini hissediyordu. Annesi hayatta olsa onu buraya getirir miydi acaba? Bu bitkilerin yetiştiği topraklara yolculuk edip onlarla yapılabilecek ilaçları öğrenirler miydi?

Orla dikkatle elini uzatıp yeşil ve turuncu renkli, sivri bir yaprağa dokundu. Çiçek kapanıp parmaklarını içine alınca irkildi. Tam o sırada bitkiler birden sustu, seradan öfkeli arılarla dolu bir kovandan çıkan vızıltılar yükseldi.

Yabancı, diye fısıldadılar.

Kim bu? dediler.

Bir hırsız! Bir hırsız! dediler hep birlikte.

Orla elini hızla geri çekti.

“Ben hırsız değilim!” dedi.

Ama seradaki bütün bitkiler öfkelenmiş, dikenlerini kaldırmıştı. Orla boru çiçeklerinin birinden yükselen çürük et kokusunu aldı. Mor ve kırmızı renkli yemişler parlıyordu. Otların ve çiçeklerin arasında onlarca zehirli bitki olduğunu fark etti. Bunlardan bazılarına dokunmanın bile ölümcül sonuçları olabilirdi. Her bitkinin yanında annesinin kıvrımlı, düzgün el yazısıyla yazılmış etiketler vardı. Orla o an içinde bir korku duydu. Birçok ilaç zehirli bitkilerden yapılıyordu. Annesi yüksük otu ya da it üzümü gibi tehlikeli bitkilerle ne yapacağını biliyordu ama Orla onlara dokunmaya asla cesaret edememişti. Yutkundu. Öldürücü bir bitkiden ilaç yapmayı düşününce elleri terledi.

“Bunu kendi başıma yapamam,” diye fısıldadı. O anda annesinin kucağında oturmaktan, bir battaniyeye sarılıp annesinin ona bitkilerin isimlerini okumayı öğretmesinden başka bir şey istemiyordu. Yardım istiyordu. Annesini istiyordu.

Etrafındaki bitkiler parlak dikenleriyle onu izliyordu. Orla, kana bulanmış gibi kıpkırmızı yaprakları olan soluk altın sarısı renkli bir çiçek gördü. Etiketinde *Brugmansia sanguinea* yazıyordu. Dikenli elmalara benzer meyveleri olan bir bitkinin etiketinde ise *Datura stramonium* yazılıydı. Başka bir bitkinin mor damarlı ince çiçekleri vardı. *Hyoscyamus nox*: öldürücü zehir. Bir araya toplanmış bitkiler kendilerine yer bulmak için kavga eder gibiydi. Orla bir zamanlar seradaki saksılarla çiçek tarhlarının arasında kırmızı tuğlalardan oluşan bir yol olduğunu fark etti. Artık iç içe geçmiş bu bitkilerin arasına girmek imkânsızdı. Orla başını kaldırıncaya uzun sapların cam çatıya kuvvetle bastır-

dığı yerde pürüzlü bir çizgi gibi ilerleyen bir çatlak gördü. Demir bir örgü gibi kalın sarmaşıklar döne döne ilerliyordu.

“Ben sizin arkadaşınızım,” dedi Orla. “Doğruyu söylüyorum.”

Bitkiler Orla’nın güvenilir biri olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Orla gözlerinin dolduğunu hissetti. Bahçesindeki bitkiler hiç böyle davranmazdı. Bu bitkiler neden onu dinlemiyorlardı ki?

“Anahtarım olduğunu görmüyor musunuz?” dedi anahtarı sallayarak. “Size zarar vermek için gelmedim, inanın! Her yere yayılan hastalığın size de bulaşmaması için yardım edebilirim ama önce sizin bana yardım etmeniz gerekiyor.”

Orla yaprakların hışırtısını, camdaki çatlaktan damlayan yağmur damlalarının sesini duyuyordu.

“Annemi tanıyordunuz,” dedi. Boğazının birdenbire düğümlendiğini hissetti. “Annemin ilaç yapmak için kullandığı bir bitkiyi arıyorum. O bitkiye şu an ihtiyacım var. Doğru bitkiyi bulmam lazım. Etrafa bakmam için izin verirsiniz...”

Birbirine geçmiş asma dalları ve yaprakları arasında dikkatle ilerlemeye çalıştı. Tam o sırada bacağına bir şeyin battığını hissetti. Yüksek sesle söylenip elini cebine götürünce bıçağının cebinde olmadığını fark etti. Bıçağını defterle birlikte nehre düşürdüğünü tahmin edince kalbi duracak gibi oldu. Belki de İdris ve Ariana’yı bekleseydi ona yardım edebilirlerdi.

Hayır, diye düşündü. Onlar olmadan da yapabilirsin. Ben, bitkilerim ve Captain, diye tekrar etti kendi kendine.

“Beni duydunuz mu?” diye sordu. “Annem güvende olmaları için bitkileri buraya getirmiş. Bunu ne zaman yapmış, buraya ne kadar bitki getirmiş bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey söylemedi.” Konuşmaya başlayınca kelimeler ağzından rahatça dökülmeye başlamıştı. Onlarla İdris ve Ariana’yla konuştuğundan daha rahat konuşuyordu.

“Defterinde buradan bahsetmiş,” diye devam etti Orla. “Belki bana da söylemiştir. Hatırlamıyorum çünkü benim çok ateşim vardı ve annem buradaki bir bitkiyi kullanarak beni iyileştirdi. Şimdi de o bitkiyi bulmam lazım çünkü onu bulmazsam Atlas bahçemi yok edecek ve atımı asla geri vermeyecek. Hastalığın yabani otlardan bulaştığını söyledi ve herkes ona inandı. Yıllar önce Çiftlik Evi’nde ölen insanların annem yüzünden öldüğünü söyledi. Ariana’nın babası da ölenler arasındaydı. Buna da inandılar. Şimdi geri dönüp annemin başından beri haklı olduğunu kanıtlamam gerekiyor. Ne yaptığını bildiğini anlatmam gerekiyor.”

Sera sessizdi. Bitkiler dikkatle onu dinliyordu.

“Hadi, bir şeyler söyleyin,” dedi. Bahçesini kurtarmasını istemiyorlar mıydı? Orla, bitkilerin onu suçladığını düşünmeden edemiyordu. Castor’ın Dikenli Dere’de evde yattığı anları hatırladı. İçinde bir suçluluk duydu. İdris haklıydı. Castor’ın fazla zamanı yoktu. Zamanında dönüp onu kurtarması şansa kalmıştı.

“Böylece diğer insanlara da yardım edebilirim,” dedi usulca.

Orla gözlerinin yaşardığını fark edince şaşırdı. Castor’ın evde tek başına hasta yatıyor olmasına mı ağlıyordu ger-

çekten? Castor bir nakliyeciydi, ona merhamet etmesine hiç gerek yoktu. İdris ve Ariana'yı da düşününce birden kendini yalnız hissetti.

Çok fazla bitki var, dedi asmalar nazikçe. Çok fazla arkadaş.

Orla burnunu çekip ayaklarını toprağa sürttü. Sera, güneşin üzerinden geçen bulut yüzünden hafifçe kararmıştı. Bitkiler titredi. Orla yaprakların yavaşça hışırdayıp kıvrıldığını fark etti. Bitkiler saplarını ve çiçeklerini ışığa doğru çevirmeye çalışıyorlardı. Orla gözlerini kırıp odaklanmaya çalıştı. Belki de gözleri yorulmuştu ya da nehir suyu görüşünü bulanıklaştırmıştı ama Orla o sırada bitkilerin kenara çekilip öncesinde fark etmediği küçük, dar bir boşluğu açığa çıkardığını gördü.

Güneş ışığı fısıldayan bitkilerin arasından geçerek biraz ötedeki küçük, altıgen şekilli cam şişeyi aydınlattı. Bir kısmı toprağa gömülü tozlu şişe çatlamıştı.

25

Kargabüken. *Strychnos toxifera*

Tıbbi alanda anestezi olarak kullanılabilir ancak yaygın olarak çok zehrinde kullanılır. Çok tehlikelidir: kan dolaşımına girmesi halinde ölümcül olabilir.

Orla şişeyi saplandığı yerden kaldırıp ışığa tuttu. Lacivert camdan yapılmıştı. O kadar kalın ve ağırdı ki şişenin dolu olup olmadığını bile göremiyordu.

Şişeyi ters çevirip etikete baktı. Etiketin üzerindeki yazı güneşin ve geçen zamanın etkisiyle solmuştu ama bu yazı bitkilerin etiketleri gibi annesinin el yazısıyla yazılmamıştı. Harfler çalılardaki dikenler gibi keskin uçluydu.

Orla'nın kollarındaki tüyler yazıdaki bir şey yüzünden ürpermişti.

Güneşin önünden bir kez daha bulut geçince sera kardı. Orla içini çektikten sonra şişeyi eğip içinde sıvı olup olmadığını anlamak için gözlerini kıstı.

“Bu mu?” diye fısıldadı. “İlaç bu mu? Annem onu buraya mı saklamış?”

Şişeyi sallayıp tıpayı çekti ama tıpa sıkışmıştı.

“Kahretsin,” diyerek tıpayı dişleriyle çekmeye çalıştı.

Tam o sırada dışarıda bir karaltı hareket etti.

Şişşt, dedi bitkiler hızla.

Bu defa bulut değildi. Dışarıda biri vardı.

Saklan, dedi bitkiler.

Karaltı kapıya doğru ilerliyordu. Orla şişeyi cebine koyduktan sonra eğilip en yakındaki metal masanın altına sürünerek asmaların ve köklerin arkasında gözden kayboldu. Dışarı baktı.

Dışarıda iki karaltı vardı. Biri kısa boylu ve sıskaydı. Boğa gibi iri olan diğer karaltı ise seradan daha uzundu.

Kapıdan tıkırtılar geldi. Kolu hareket etmesine rağmen kapı açılmıyordu. Orla nefesini tuttu. İçeri girdikten sonra kapı arkasından kilitlenmiş olmalıydı.

Gelen üçüncü karaltı uzun, inceydi. Başında geniş siperli bir şapka vardı.

Orla eski bir anıyı hatırlamak üzereyken cam kırığı gibi keskin bir ses duydu.

“Kır şunu,” dedi Atlas.

Bir süre sonra camdan uzanan iri el kapının kolunu tuttu. Kolu çevirdikten sonra kapıyı örümcek ağı kadar hafif bir şeymiş gibi içeri itti. Kırılan cam yüzlerce parçaya ayrılıp yağmur damlaları gibi etrafa saçıldı. Atlas, Silas ve Leblanc seraya girdi.

Kaç! diye fısıldadı bitkiler hep birlikte. *Biz kaçamayız, sen kaç!*

Orla parmaklarını toprağa değdirdi. Kaçamıyordu. Yerinden bile kıpırdıyamıyordu. Gözünü kırpsa onu görecekllerinden korkuyordu.

Atlas elini iç içe geçmiş bitkilerin üzerinde gezdirirken Orla'nın kalbi çılgınca atıyordu. Bu adam Dikenli Dere'den buraya kadar bu uzun yolu neden gelmişti? Seranın burada olduğunu nereden biliyordu?

"Hâlâ sırlarınızı saklıyorsunuz," dedi Atlas elindeki yaprakları inceleyerek. "Ama çok uzun sürmeyecek. Kızı bul," dedi Silas'a. "Diğerleriyle birlikte kuzeye götür onu. Defter elinde. Onu da alıp bana getir."

Silas cebinden bir bıçak çıkardı.

"Bitkiler ne olacak?" diye sordu fısıldayarak. Beyazı sararmış gözleriyle serayı inceledi.

"Topla hepsini," dedi. "Bu ilaç için yeteri kadar bekledim."

Orla ağzından çıkacak sesi bastırmak için elini yüzüne götürdü. *Hayır*. Atlas da ilacı arıyor olamazdı. İnsanları iyileştirmeyi umursamıyordu ve bunu hiçbir zaman umursamamıştı. Dikenli Dere'de köylülerden bitkileri ve ekinleri

yakmalarını istemişti. Sonra da onları alıp Batı Limanı'na satmıştı. İnsanların kışın aç kalmasını bile umursamamıştı.

Hastalığı iyileştirmeyi nasıl isteyebilirdi ki? Başkalarının acı çektiğini görmek hoşuna gidiyordu. Onlara yardım etmek istemiyordu.

Orla titremeye başladı. Atlas, nakliyecileri onu bulmaları, annesinin defterini ondan almaları için göndermişti. Çiftlik Evi'nde annesinin hastalık hakkında her şeyi bildiğini söylerken Atlas'ın gözlerinde beliren ateşi hatırladı. Bunca zamandır Orla'nın peşindeydi. Orla'nın Atlas'a yakalanmadan nakliyecilerin teknesiyle Dikenli Dere'den ayrılması bir şanstı sadece.

Saklanma, dedi bitkiler. Kaç.

Atlas'ın çizimleri biraz daha yaklaşıncı Orla karanlığın içinde iyice büzüldü. Leblanc parmaklarını yeni açan çiçeklerin arasında gezdirerek arkasından gitti.

“Hiçbir şey bırakmayın,” dedi Atlas. “Elizabeth bütün bunlarla yapabileceklerini anlamayarak aptallık etti.”

Orla, koparılıp bükülerek çuvallara doldurulan bitkilerin çığlıklarını duyuyordu.

Bıçak ve ölüm, diyordu bitkiler.

Tehlike, tehlike!

Bitkilerin koparılışını izlerken Orla'nın gözleri yaşlarla doluyordu.

“Hayır!” diye fısıldadı.

Nakliyeciler yaklaştırmaya, bütün sapsarı kesmeye devam ediyordu. Bir süre sonra Orla'nın altında gizlenebileceği

hiçbir şey kalmayacaktı. Leblanc'ın kollarının çizildiğini, dikenler yüzünden kanadığını görebiliyordu.

Yakalayın onu! diye bağırdı it üzümü.

Dikenlerinizi batırın! dedi boru çiçeği. *Sivri dikenlerinizi!*

Batırın ve yakın, diye bağırdı dev tavşancıl otu.

Orla sürünerek seranın arkasındaki uzun, mor kurtboğan dallarının arasına geldi. Kalın asma dallarının altına çömelip hiçbir şeye dokunmadan bekledi. Annesinin el yazısıyla etiketlediği kargabüken otunun yanına bir kuru kafa ve çapraz kemikler çizilmişti.

Dokunma sakın! diye bağırdı asmalar. *Ölüm tehlikesi!*

O sırada Leblanc ileri doğru atılıp kargabükeni kesmeye başladı.

“Dur!” diye bağırdı Orla.

Ölüm! diye bağırdı bitkiler.

Leblanc, Orla'yla göz göze geldi. Sonra lekeli ellerine baktı. Bitkinin yeşil sıvısı elindeki kesiklere sızıyordu. Keskin, hırıltılı bir soluk aldıktan sonra yere yığıldı. Kanlanan gözleri hareketsiz kalmıştı. Nefes almıyordu.

Orla etrafındaki asmaların hışırdayıp titrediğini hissetti. Onu gizlemek istermiş gibi dallarını etrafa yayıyorlardı. Ama Atlas paltosu arkasında dalgalanırken gözlerini kırpmadan ona doğru ilerliyordu. Leblanc'ın cansız bedeninin üzerinden geçip bir şahin gibi sağı solu yoklayarak kargabükenlerin arasında duran Orla'nın gözlerine baktı. Göz bebekleri genişlemişti. Bakışları o kadar keskindi ki Orla'nın her hareketini

önceden tahmin edebiliyordu. Orla bir serçe gibi kapana kısılmıştı. Kaçacak yeri yoktu.

“Kız burada,” dedi arkasını dönüp Silas’a bakarak. “Onu diğerleriyle birlikte Mürekkepli Nehir’e götür.”

Orla korkuyla içini çekti. *Diğerleri*. İdris ve Ariana.

Silas serada hızla ilerleyip yanına geldiğinde Orla taş kesilmişti. Ne yapabilirdi ki?

Bu taraftan, dedi asmlar.

Buradan çık, buradan! diye bağıldılar.

Orla bitkilerin dediğini yaparak duvara tırmanmaya başladı.

“Silas, o ota dokunma sakın!” diye bağırdı Atlas arkadan.

Orla kalın bir dalın altında bitkilerin köklerinin camı kırarak dışarı çıktığı bir delik gördü ama delik, içinden geçmeyeceği kadar küçüktü. Silas, hücumu geçmiş bir boğa gibi gürültüyle yaklaşıyordu. Yüzü, tenine değen tavşancıl otu yüzünden kızarıp su toplamıştı. Orla tekme atıp camı kırdıktan sonra kollarıyla yüzünü örttü ve dar delikten sürünerek diğer tarafa geçti. Cam parçacıkları derisini keserken yüzünü buruşturuyordu.

Annesinin güzel serasına son bir kez bakarak ormana doğru koştu.

26

Sekoya. *Sequoia sempervirens*

Pamir yapraklarıyla yapılan lapa, kulak ağrısına iyi gelir. Sıcak yorgunluğa karşı tonik olarak kullanılır.

Orla nereye gittiğini bilmeden koşuyordu. Bildiği tek şey, Atlas'tan mümkün olduğunca uzaklaşması gerektiği idi. Bataklık ormanı ve serayı geride bırakana kadar bitkilerin gösterdiği yolu takip etti. Yorulduğu sırada sekoyalarla dolu bir koruya geldiğini fark etti. Kabukları bir tilkinin tüyleri gibi kızıl renkli olan ağaçların boyu o kadar uzundu ki tepeleri ormanın sisinde gözden kayboluyordu.

“Daha fazla koşamam!” dedi nefes nefese. Sonra kayarak yere oturdu. Etrafındaki her şeyin döndüğünü hissediyordu. Parçalara ayrılan tekne, karanlık sera, donuk gözlerle yere yığılan Leblanc, Silas arkasından koşarken kırılan camların sesi, koşarak bataklık ormana gelişi, kızıl ağaçlara

gelip peşindeki adamlardan kurtuluşu gözlerinin önünden geçiyordu.

Orla başını arkaya atıp en yakınındaki kızılağaca dayadı. Etrafı kokladı. Ormandan yayılan yumuşak çam kokusu ona Captain'ın toynağını hatırlattı. Kalp atışları yavaşlayınca dallara düşen damlaların, uzaktan gelen çalkantılı suyun ve arada bir bağırان tilkinin sesini duymaya başladı. Bitkiler bir kez saha sessizleşmişti.

“Neyiniz var sizin?” dedi küskün bir tavırla. Hissettiği hayal kırıklığı yüzünden gözleri doluyordu. Neden beni yalnız bırakıyorsunuz?”

Ellerini etrafındaki yumuşak çam iğnelerinin arasında gezdirdi. Güvenli bir yere girmesi gerekiyordu. Atlas ve nakliyeciler nehirden seraya kadar izini sürmüştü. Ormanda da kolaylıkla ayak izlerini takip edebilirlerdi. Orla ayağa kalkıp ağaçların arasında güçlükle ilerlemeye başladı. Bacakları kurşun gibi ağırdı. Sonra köklerinin arasında boşluk olan bir ağaca dikkatle baktı. Ağaçların derinden gelen mırıltılarını duyunca kalbi duracak gibi oldu.

Arkadaş, dediler. Güvende.

İçeride güvende, dediler.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Orla. Kolundaki kesikler köklere değ rken yüzünü buruşturarak kovuğ  girdi. Ağacın kovuğ  o kadar büyüktü ki Orla'nın kulübesini tamamen içine aldıktan sonra bile içinde fazladan boşluk kalabilirdi.

Dinlen akıllı kız, dedi kızılağ  lar. Sesleri Orla'nın i  içe geçmiş düşüncelerle dolu zihninde yankılanıyordu. Gözlerini ovuşturdu. Kolundaki kesik kanıyordu. Annesinin

nehre bakan kuru bir huş ağacına tırmandığında yaralarını sardığını hatırladı. O an birinin yanında olup aynı şeyi yapmasını isterdi.

Güçlkle hareket ederek yeniden dışarı çıktı. Yere düşen dallardan birini alarak küçük parçalara ayırmaya başladı. Çantasını karıştırarak kovan otuyla doldurduğu kibrit kutusunu, yalamuğu ve çakmak taşını çıkardı. Kovan otu biraz nemlenmişti ama ateş yakmak için otları ayırdı ve dev ağacın ortasında üst üste yığdı.

“Biraz sıcak suya ihtiyacım var,” dedi. “Bu yüzden ateş yakacağım. Sakın korkma.”

Çakmak taşını sürtmeye başladı. Kolunu hareket ettirirken derisi gerilip yarası açılınca yüzünü buruşturdu. Kıvılcımlar etrafa sıçradı. Kuru çalıları yavaşça ateşe koyarak ağaca fısıldadı. Ağaçların arasında ateşten en az korkan ağaçlar kızılağaçlardı.

Keşke bıçağım yanımda olsaydı diye düşündü. Çantasından çıkardığı matarayı ağacın dışındaki delikte toplanan yağmur suyuyla doldurdu. Çam iğnelerinin arasında bir taş buldu. Suyu ateşte ısıtıp kaynatınca mataraya bir dal daldırdı. Kaynayan sudan buharlar çıkıyordu. Elindeki kesikleri ve sıyrıkları temizledikten sonra bir avuç çam iğnesini suya attı. Bitkin düşüp ağacın yumuşak gövdesine yaslandı ve ateşten kıvrılarak yayılan dumanın bir baca gibi ağacın gövdesinde yükselişini izledi.

Ateşin sıcaklığına ve ormanın tatlı uğultusuna rağmen ağacın kovuğu soğuk ve boş bir duygu veriyordu. İdris’in öfkeli bakışlarını, mavi nakliyecinin kabanını görmeye çok alış-

mıştı. Ariana'nın nemli buklelerini, iri gözlerini, meraklı bir köpek yavrusu gibi onu izleyişini özlemişti. Onlar olmadan ağaç Orla'ya çok boş geliyordu.

Artık üşümeye başlamıştı. Ayakları acıyordu, elleri kanamıştı. Gözlerini kapatıp ağaca yaslandı ama gözünün önüne Atlas'ın alev alev yanan gözlerinden başka bir şey gelmiyordu.

Elizabeth bir aptaldı, demişti.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırıp dikkatle karşısındaki ormanı dinlemeye başladı.

Mavi cam şişeyi dikkatle çıkardı.

Bu olabilir miydi? Annesinin ona verdiği mavi ilaç bu şişede olabilir miydi?

Orla mat şişeyi nazikçe salladı ama hiçbir şey duymadı. Mantar tıpayı çıkararak şişenin içine baktı.

Şişe boştu. İçinde hafif metalik bir koku kalmıştı.

Orla yüksek sesle söylendi.

Annesinin aradığı şey, seraya geri dönmek istemesinin nedeni bu olamazdı. Bu çamura ve toza saplanmış, unutulmuş bir şişeden başka bir şey değildi. Yıllardır o serada kalmış olmalıydı. Üzerindeki etiket soyulmuştu. Orla şişeyi ışığa tutunca solmuş mürekkeple yazılmış harflerin annesine ait olmadığını gördü.

SUYA DAYANIKLI, KOYU SİYAH MÜREKKEP.

Orla, annesinin serada oturup kalemini mürekkebe batırarak bitkileri çizdiğini hayal etti.

Şişenin tozunu silerek cama yazılmış kabarık yazıyı okudu.

ATLAS MÜREKKEP LTD.

Tiksintiyle yumruğunu yanındaki yumuşak toprağa vurdu. Annesinin Atlas'tan mürekkep satın aldığını düşününce öfkelenildi. Atlas'ın istediği tek şey mürekkep satıp para kazanmaktı. Hastalığa tedavi bulmak onun için bunu yapmanın yollarından biriydi. Annesinin bitkilerini almıştı. Annesi ne yaptığını biliyordu. Bitkileri o serada yetiştirmesinin bir nedeni vardı. Onları herkesten gizlemişti ama Atlas bitkilerin saplarını, köklerini ve tohumlarını almıştı. Annesinin bütün çabaları, önem verdiği her şey yok olmuştu. Atlas Orla'nın annesine ait anılarını yiyip bitiriyor gibiydi. İşini bitirdiğinde geriye başka ne kalacaktı ki?

“Bir yığın altın,” diye mırıldandı. “Geriye sadece bu kalacak.”

Şimdi Atlas, Orla'dan aldığı diğer her şey gibi İdris ve Ariana'yı da almıştı.

Orla çam iğnelerini çiğnedi. Eve gitmek istiyordu. Şarkı söylerken ve Captain dışarıda uyuklarken bahçesindeki kulübesinde uyumak istiyordu.

Arkadaşlar, dedi sekoya.

“Onlar benim arkadaşım değil,” dedi Orla. Sonra ağacın gövdesine yaslanıp gözlerini kapattı.

Hmm, dedi ağaç.

Gece çökerken Atlas karanlıkta kuzeye doğru ilerliyordu. Yanında yolu hafifçe aydınlatan bir fenerden başka bir ışık yoktu. Dağlara gitmekten nefret ediyordu. Paltosu rüzgârda ve yağmurda savruluyor, ağaçlar dar patikalardan gitmeye cesaret edenleri yakalamak istermiş gibi kıvrık dallarını yola uzatıyordu. Yine de bu yollarda ilerlemek, sakın sulara gitmek için teknelerini nehirden çıkarıp dik kıyılara çeken nakliyecileri takip etmekten daha kolay geliyordu Atlas'a. Onlar kirli mavi montlarıyla ve sakar elleriyle her fırsatta kavanozları ve mürekkebi dökmeden işleri düzgün yapmanın tek yolu buydu.

Atlas sıra sıra dizili boş kulübelerin yanından geçti. Evlerin bahçelerindeki otlar kuruyup çürümüştü. Gözlerini kırpmıyordu. Dağların üzerindeki yıldızlardan gözünü ayırmıyordu. Yağmur geliyordu.

Güzel, diye düşündü Atlas. Nehir yükselecek, nakliyeciler nehrin güneyinde vakitlerini daha iyi değerlendirirler.

Bu düşünce hoşuna gitti. Elizabeth bunu yapmayı hiç düşünmemişti. Bunu nasıl yapacaktı ki zaten? O, dünyanın hazinelerinin herkese ait olduğunu düşünürdü ama gerçeği bilmiyordu: Dünyanın hazineleri onları alabilecek kadar cesur olanlara aitti. Atlas, Batı Limanı'ndaki adamların onunla hemfikir olacaklarından emindi.

Ebegümeci. Malva sylvestris

Kökleriyle yatıştırıcı lapa yapar.

Orla ertesi sabah, akıntının hızlandığı yerdeki kayalık uçurumun kenarına oturdu. Yağmurdan korunmak için kapüşonunu başına geçirdi. Aşağıda nakliyeciler teknesinin parçalarını görebiliyordu. Teknenin yere devrilen bir ağaç gövdesine takılan brandası, akıntıda boğulan bir adam gibi suda sağa sola savruluyordu. Suyun altındaki girdapta geçirdiği anları hatırladı. İdris ve Ariana'yı bıraktığı yerdeki ayak izleri yağmur suyuyla dolmuştu. Yaktıkları küçük ateşin kalıntılarından geriye sadece bir avuç ıslak kül, İdris'in tamir etmeye çalıştığı balık ağının kırık telleri, Ariana'nın nehirden su almak için kullandığı metal bardak kalmıştı. Nakliyeciler gelip onları alana kadar orada Orla'yı beklemişlerdi.

Orla'nın dudakları titriyordu. Yorulmuş ve üşümüştü. Captain'ın sıcak gövdesine yaslanmak istiyordu. Yoğun yağışın ardından nehir suları yavaş yavaş yükselmiş, nehrin hızlı aktığı noktadaki taşlar suyun altında kalmıştı. Nehir Coşkunsu'ya, Kuru Ağaçlı Yalı'ya ve eve doğru akıyordu.

Orla başını iki yana salladı. Yağmur damlaları ensesinden aşağı süzölüyordu. Nehrin kuzeyine bakınca sudaki yol ayrımını görebiliyordu. Nehir yırtılan bir kumaş gibi ikiye ayrılmıştı.

Sağ taraftaki akıntı Kızılağaç Korusu'na giriyor, sol tarafta koyu renkli, pürüzsüz Mürekkepli Nehir, dağdan aşağı akıyordu. Kıyılarda kararmış kovan otları ve rengi küle çalan karaçalılar vardı. Orla otların arasındaki yarım ay şeklindeki izlerin suyla dolduğunu gördü. Bunlar toynak izleriydi.

İdris ve Ariana'yı buradan at sırtında götürmüşlerdi. Dağlara doğru yol alıyorlardı.

Orla yüzündeki yağmuru sildi. Bacakları ağrıyordu. Captain'ın yanında olmasını çok isterdi. Etrafındaki bitkiler o kadar sessizdi ki kendini çok yalnız hissediyordu.

"Kahrolası nakliyeciler," diye mırıldandı kayadan inerken. "Onlara yetişeceğim," dedi nehrin kıyısındaki karaçalıya.

Onlara yetişeceksin, dedi karaçalı usulca. Orla yola koyulmuştu.

Orla dağın gölgesinde ilerlerken öksürüyordu. Aşağıdaki ormandan ayrıldıktan bir süre sonra hava ağırlaşmış, etrafı bir duman kaplamıştı. Toynak izlerini takip ederken gri pus

gittikçe daha da genişlemişti. Orla gözlerinin sulandığını; etrafı ağır, yün bir pelerin gibi örten toz ve dumanın boğazına dolduğunu hissediyordu. Ağzındaki bu dumandan kurum ve metal tadı alıyordu. Yola odaklanmaya çalışıyor, nakliyecilerle birlikte bu yolda giderken Ariana'nın ince elbisesinin içinde üşüdüğünü, İdris'in bacaklarının otlarla çizilip kanadığını düşünmemeye çalışıyordu.

Neden kuzey? diye düşündü, öfkeli karaçalıların ve katırtırnaklarının arasından geçerken. Atlas, Ariana'yı Batı Limanı'na göndermeyi planlıyordu. Peki neden o yöne gitmek yerine dağa gidiyorlardı?

“Yukarıda bir şeyler oluyor, değil mi?” dedi Orla sessiz karaçalıya. Bitki, yapraklarını kaldırıp yağmurluğuna asılıyordu. “Castor neler olduğunu biliyordu. İdris biliyordu. Ben de—”

Diline yapışan metalik tattan kurtulmak için yere tükürdü.

Karşısındaki dağlar sessiz, gri devler gibi bulutlara doğru yükseliyordu. Bu kadar geniş bir gökyüzünü; karaçalılarla, huş ve üvez ağaçlarıyla dolu tepelerin kıvrımlarını daha önce hiç görmemişti. Orla yola devam ettikçe ağaçların hayaletlere, annesinin çizimlerindeki gibi ince çizgilere dönüştüğünü gördü. Bu mevsimde üvez ağacının parlak kırmızı meyveleri çıkmış, huş ağacı sonbahar güneşi gibi sararmış olmalıydı. Oysa yapraksız ağaçlar solmuş, hatta ateşte yanmış gibi kararmıştı.

Etrafı kaplayan sessizlikte Orla'nın çakıl taşlı yoldaki adımlarından ve yağmurdan sonra yükselen nehrin şırlı-

tısından başka bir şey duyulmuyordu. Orla dikkat kesilip dinlediğinde kayaların üzerindeki metalin sesini duydu.

Önündeki yol kıvrılıp gözden kayboluyordu. Orla dönemeçi geçince gördüğü manzara karşısında midesine yumruk yemiş gibi oldu.

Bir dev, eline bir bıçak alıp dağı kesmiş, geriye siyah kayalıklardan oluşan onlarca metrelik sarp bir uçurumdan başka bir şey bırakmamıştı sanki. Aşağıda karınca sürüsünü andıran figürler, kazmalarını vurdukları siyah kayaları bir et gibi kesiyorlardı. Aralarında çok sayıda mavi montlu adam vardı.

Nakliyeciler.

Orla gizlenerek yaklaşınca uçurumun dibinde, kayaların arasında gizlenen yapıları gördü. Katran kadar koyu renkli nehir burada kıvrılarak ilerleyen ince bir çizgiye dönüşmüştü. Orla iskeleye bağlanmış nakliyeciler teknelelerini gördü. Pus dağıldıkça suyun kenarındaki uzun binayı görebiliyordu. En az dört katı olan binanın bulutlara kadar uzanan dev bacasından keskin kokulu bir duman ve kurum yükseliyordu. Bu koku Orla'nın burnuna dolup gözlerini yaşartıyordu. Bir tarafta dev bir su değirmeni gri nehir suyunu dövüp beyaz köpüklü bir çağlayan gibi aşağıya gönderiyordu. Orla binanın içinden yükselen huzursuz edici uğultuyu duyuyordu. Bina canlanıp diğer binaları yutsa hiç şaşırmazdı.

Sislerin arasından şarkı söyleyen nakliyecilerin boğuk, kaba sesleri geliyordu.

Yukarı, yukarı,

Issız dağlara,
Yukarı, yukarı,
Tertemiz havalara,
Durmadan çalışırız,
Toprak boşalana kadar,
Durmadan şarkı söyleriz
İçimizi dökene kadar.

Orla, taş ocağında sıraya giren el arabalarını gördü. Dağdaki karanlık bir delikten çıkan arabaların hepsi kara toprakla doluydu. Bu adamlar dağın yamacını oymakla kalmıyor, dağın içine kadar giriyordu.

“Kahrolası nakliyeciler!” diye mırıldandı Orla bir taşla tekme atarak. Taş, dik kayalıktan yuvarlanınca toynak izlerinin nehre doğru ilerlediğini fark etti. İzleri takip edince adamların atları nehirden geçirip binanın uzak bir köşesine götürdüklerini anladı.

Pantolonun paçalarını kıvrıp ayağından çıkardığı çizmelerini çantasına tıktırdı. Suyu adım atmak üzereyken ayaklarının altındaki kumun o güne kadar gördüğü en siyah kum olduğunu fark etti. Kumlar o kadar siyahtı ki etrafındaki bütün ışığı içlerine çekiyor gibi görünüyorlardı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu kıyıdaki karaçalıya.

Kapüşonunu kaldırıp umutla bitkilerin fısıltılarını bekledi ama yağmur şiddetle yapmaya devam ediyordu. Kalın, siyah kumları incelemek için yere eğildi. Nehrin kumundan

farklı olan bu kumlar ufalanmış kayalara benziyordu. Orla neden olduğunu açıklayamıyordu ama bu kumlar buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Bir avuç kum alıp parmaklarının arasından geçirince kumun etrafındaki su boyanmış gibi kapkara oldu.

Castor'ın sözleri zihninde yankılanıyordu.

Kapkara, demişti.

Buz gibi suya adım atıp suda ilerlerken Orla'nın içini bir korku kapladı. Dağdan gelen su mora çalan gri yokuşların arasından ince bir katran gibi süzülüyordu. Orla artık emindi. Nehrin kaynağına yaklaştıkça bitkilerin sesi kısılıyor, nehir koyulaştıkça bitkilerin sapları kararıyordu.

Bunu yapanın Atlas olduğunu biliyordu. Burası onun madeniydi.

Burada hiçbir şey hayatta kalmıyordu.

Kovan Otu. *Typha latifolia*

Kökleri havanda dövülerek un yapılır. lapas yanıklar ve yaralar için kullanılır. Lifleri dokumada, yumuşak yaprakları yastık ve mum fitili yapımında kullanılır.

Güneş batmak üzereydi. Günün son ışıkları dağın üzerinden bir perde gibi yayılıyordu. Su değirmeninde yanan bir lamba çitle çevrili avluya yansıyor. Orla araziye giren bir kapı buldu ve kapıyı yavaşça itti. Kilitliydi. Kapının metal ucuna kuru çalılar dolanmıştı. Kapının üzerindeki tabelada bir uyarı vardı. MÜREKKEPLİ NEHİR: İZİNSİZ GİRENLER VURULUR.

Orla, Atlas'ın sözlerini hatırladı: *Mürekkepli Nehir*. Bu kelimeyi sadece annesinin haritasında değil, nakliyecisi teknesinin üzerinde de gördüğünü hatırladı: MÜREKKEPLİ NEHİR LTD.

Orla kapının üzerinde bir çocuğun geçebileceği genişlikte bir boşluk gördü.

“Bunu hesap etmemişler,” diye fısıldadı.

Kapıya tırmanıp bahçeye atladı. Gizlenerek binaların arasından geçmeye başladı. Havayı dolduran ve boğazına yapışan keskin metalik kokudan korunmak için yağmurluğuyla burnunu kapadı. Dağın dik yamacına yaklaşmıştı. Hava serin ve nemliydi. İşçilerin kaldığı barakaların, yemekhanenin, deponun, atölyelerin, değirmenin tıkrıtlarının ve mekanik seslerinin, su değirmeninin uğultularının, şırıltılarının arasından geçti. İdris ve Ariana’dan bir iz var mı diye etrafı yokladı ama gölgelerden başka bir şey göremedi.

Değirmenin binasına ulaşınca başını uzatıp pencereden içeriyi görmeye çalıştı. Harlı yanan fırının ışığı içerideki dev salonu aydınlatıyordu. Odada büyük bir makine vardı. Avını yiyen dev bir böceği andıran bu makine aşağı yukarı hareket ediyor; konveyör bant, makinenin önüne geleni ezip parçalara ayıran ağzına doğru ilerliyordu. Altta dönen siyah kumları görünce Orla’nın ağzı açık kaldı. Bu tozun nehirde bulduğu kayadan çıktığından emindi. Makinenin yanında sıraya dizilmiş çok sayıda cam şişe vardı ve onlarca işçi öne eğilerek makinenin şişelere koyu bir sıvı doldurmasını bekliyordu. Daha sonra bir tıpayla kapattıkları şişelere etiket yapıştırıyorlardı. Orla şişeleri tanımıştı. Etiketlere yakından bakınca ne göreceğini biliyordu: ATLAS MÜREKKEP LTD.

Atlas'ın Çiftlik Evi'ndeki çalışma odasına dizilmiş farklı renklerdeki şişeleri hatırladı. Batı Limanı'na o şişelerden onlarca gönderdiğini düşündü. Belli ki o şişeler ona yetmiyordu. Orla büyük salona göz attı. İçeride, fırından gelen turuncu ateşin altında parlayan yüzlerce şişe vardı. Atlas daha fazlasını istemişti. Her zamanki gibi daha fazlasını istemiş, daha fazla şişe üretmek için dağlara gelmişti.

Peki ama neden Coşkunsu'da yapmadı bunu? diye düşündü. Bir zamanlar orada çok fazla cam vardı. Neden burayı seçti?

“Çünkü o bir sahtekâr,” diye mırıldandı kendi kendine. “Burada her ne yapıyorsa bunu insanlardan gizlemeye çalışıyor.”

Orla gözlerini kısıp pencereden içeri baktı ama toza bulanmış işçilerin arasında İdris, Ariana ve Atlas'ı göremedi. Değirmenin etrafında dolanarak gördüğü her pencereden içeri baktı. İçeride makineler, depolar ve içinde çalışma masası olan küçük bir ofis gördü. Atlas'ın bitkileri nereye koyduğunu merak ediyordu. Kolunu ağzına götürerek bahçeyi çevreleyen ahşap binalara baktı. Peki ama İdris ve Ariana neredeydi?

Tam o sırada yan taraftan bir ses geldi. Değirmen kapısı açılınca avlu turuncu bir ışıkla aydınlandı. Orla geri çekilip gölgeye saklandı.

“Bir ton katran taşı mı?” dedi bir ses. Orla, Bouchard'ın kalın sesini tanımişti. “Şaka yapıyorsun herhalde.”

Katran taşı. Nakliyeciler bu kelimeyi ağzındaki pis bir şeyi tükürür gibi söylemişti.

“Bu işin şakası yok,” dedi Silas fısıldayarak. “Patron sabaha kadar yüklenmesini istiyor.”

Sakince piposunu yaktı. Orla, Silas’ın beyazı sarıya çalan gözlerindeki ateşi gördü.

Bouchard elini sakalında gezdirip şaşkınlıkla başını sağa sola sallıyordu. “Çok fazla,” dedi. “İşçilerin canına tak etti. Paralarını iki hafta önce almaları gerektiğini söylüyorlar...” Değirmene dönüp Silas’ın arkasına baktı. “Ona bunu yapamayacağımızı söyleyeceğim.”

“Ona böyle bir şey söylemeyeceksin,” dedi Silas. Bouchard’ın önünü kapadı. “Katran taşını yükle.”

“Peki ya çocuklar?” diye sordu Bouchard.

“Aşağıda, madendeler,” dedi Silas gülerek. Dağın kayalıklı yamacına doğru başını salladı. “Nakliyecilerin nasıl çalıştığını görsünler bakalım. Onları kontrol et. Ben Atlas’ın yanına gideceğim.”

Bouchard yürüyerek bahçeyi geçti. Silas piposunun içindekileri yere döküp közleri ayakkabısıyla ezerek söndürdü. Sonra iç çekip değirmene döndü. Kapı, arkasından sallanırken avluya sarı ışıklar saçıldı.

Orla hareket edemiyordu. Bütün vücudu taş kesilmişti sanki. Silas, İdris’le Ariana’nın madende ve girişin yakınlarda bir yerde olduğunu söylemişti. Orla etrafa bakındı. Nehri geçerken gördüğü yer miydi yoksa? Dağın yamacında karanlık bir girişi vardı. Kulübelerin, değirmenin ve avlunun ötesinde bir yerde.

Orla duraksayıp değirmene baktı. Kapının kilidi açılmıştı. Artık içeri girebilir, Atlas'ın seradan aldığı bitkileri bulabilirdi, öyle değil mi? Kendi başına daha kolay olurdu.

Değirmenin tepesinde bir çan çalmaya başladı. Orla ayaklarının altındaki zemin kayıyormuş gibi irkilip sıçradı. Avluyu çevreleyen işçi barakalarından yüzlerce kadın ve erkek ellerinde kürekler, kovalar ve kazmalarla dışarı çıkıyor, dağa doğru yürüyorlardı. İdris'in ve Ariana'nın yanına gidiyorlardı.

Kalbi hızlandı. Aradığı fırsat karşısına çıkmıştı.

Hızla avluda ilerleyip işçilerin arasına karıştı. Ahşap binalara doğru yürüyorlardı. Dağın eteğine geldiklerinde sıraya girdiler. Orla sıranın en sonunda, ahşap bir el arabasını iten yaşlı bir kadının yanındaydı. İlerideki işçilerin fenerlerini yaktıklarını metal kapının içinden geçip kayayla çevrili delikte kaybolduklarını gördü.

Duraksadı. Bouchard suratını asmış, madenin girişinde duruyordu. Kapıyı açık tutuyordu. Orla içgüdüsel olarak yanındaki kadının arabasını tutup itmeye başladı. Kadın pek umursamamıştı. Bir elinde kırbaç, diğer elinde anahatarlarla kapıda duran Bouchard'dan gözünü ayırmadan zorlanarak inliyordu sadece. Orla yutkundu. Başını yerden kaldırmadı.

İşçilerle birlikte karanlığa girmek üzereyken bir an duraksadı.

Tünelin ağzında rüzgârda dalgalanan gümüş rengi bir şey vardı.

Koyu renkli kayaların arasından tek bir dal sedef çiçeği çıkıyordu. Orla'nın bahçesindekiler gibi parlak ve temizdi. Gümüş tohum kabukları, lambanın ışığında küçük dolunaylar gibi dans ediyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye mırıldandı usulca.

Bitki belli belirsiz sallandı. Orla'ya fısıldayarak cevap verdi. Sesi ince ve yorgundu.

Yapabilirsin akıllı kız.

“İçeri,” dedi Bouchard, sesi kayaya vuran bir metal kadar keskindi. Orla, Bouchard'ın bakışlarından kaçarak tünele daldı. Yanındaki yaşlı kadın, yaktığı küçük lambayı el arabasına astı. Arkalarındaki kapı gıcırtyla kapanırken çıkan ses karanlık tünelde yankılandı.

Orla bir an döndü ama bitki susmuştu. Bouchard'ın gölgesi kapıyı kaplıyordu. Orla seçimini yapmıştı. Artık önündeki yolda ilerleyecekti.

29

Yarpuz. Mentha pulegium

Çay bğınacaya iyi gelir. Pire ve böceklerden kurtulmak için bir bezi sarır.

Madenin bayat ve nemli bir havası vardı. Toprağa biri gömülmüştü sanki. Önlerindeki yol dev bir yılan gibi kıvrılıyordu. El arabasında asılı lamba, karanlıkta yanan bir kibrit kadar cılız olduğu için tünelin karanlık duvarlarını zar zor aydınlatıyordu. Orla'nın yanındaki yaşlı kadın belini büküp alnını bir meşe ağacının kabuğu gibi buruşturarak arabayı itiyordu.

“Başına neler geleceğini göreceksin,” diye mırıldandı kadın. O sırada işçiler dağın içine ilerliyordu.

“Ne?” dedi Orla.

Ama kadın cevap vermedi. Küçük turuncu lamba, kıvrılan yolda aşağı doğru ilerleyen arabada sallanırken kadın yoluna devam ediyordu. Ayak sesleri karanlıkta yankılanırken Orla artık uzun bir tünelde değil, dev bir mağarada olduklarını fark etti. Lambalar ateşten etrafa saçılan kıvılcımlar gibi mağaranın kenarlarında dans ediyordu.

“Arabaları suya indirin!” diye bağırdı Bouchard arkalarından iterek.

Yaşlı kadın arabayı ileri doğru sürdü.

Orla, küçük bir yer altı gölünün yüzeyine yansıyan lambanın ışığını görünce irkildi. Sıraya girip suyun kenarına gelen insanlar büyük, yuvarlak eleklerle çamuru ve kumu eliyordu.

Yaşlı kadın arabasını durdurup içinde eleğini aradı. Sonra suya eğilip eleği çevirmeye başladı. Bir süre sonra elekte siyah topraklar görüldü. Kadın bu toprakları alıp kovaasına attı.

“Bunlar katran taşı,” dedi Orla. Siyah kayalar lambanın bütün ışığını emiyordu sanki. “Nereden geliyor?”

Kadın turuncu ışıktaki Orla’ya baktıktan sonra başıyla mağaranın ucunda sıraya girmiş işçilerin olduğu tarafı işaret etti. İşçiler lambalarını duvara astı. Kazmalarını alıp duvara vurmaya başladılar. Kayalardan çıkan parçaları alıp kovalarına atıyorlardı. Küçük kaya parçaları duvardan suya sıçırıyordu. Orla’nın ayağının dibine bir parça taş düştü. O sırada suya mürekkep gibi yayılan siyah bir sıvı gördü. Sıvının rengi nehirde gördüğü siyah kayaya benziyordu. İçine bir korku yayıldı. Mürekkebi andıran sıvı, suyun yüzeyinde durmuyor, kenarından yayılıp uzaklaşıyordu.

“Nehre karışıyor,” diye fısıldadı Orla.

Neler olduğunu anlamıştı.

Atlas, katran taşını dağın kalbinden çıkarıp öğüterek mürekkebe dönüştürüyordu. Bu su yer altında kalmıyor, mağaradan ve değirmenden geçip taşlı tepelerin eteklerinden ormana ulaşıyordu. Mürekkepli Nehir’in kaynağı buradaydı ve Atlas bu suyu zehirlemişti.

Orla birden ürperdi.

Annesi bu yüzden hastalanmıştı. Nehir boyunca bitkiler bu yüzden hasta oluyordu.

Orla kırılan kayaya bakarken aklından bir yığın düşünce geçiyordu. Nehir, dağdan Coşkunsu’ya, oradan da Batı Limanı’na gidiyordu. Dikenli Dere’ye uğramıyordu çünkü derenin kendi kaynağına zehir bulaşmıyordu...

“Atlas zehri oraya götürmediği sürece,” diye fısıldadı Orla. Nakliyecilerin Çiftlik Evi’nin yanında teknelerini yüklerken suya döktükleri mürekkebi, eve yakın çam ağaçlarını, zehirli suyu çeken ağaç köklerinin ve kabuklarının karardığını düşündü. Dereden onun bahçesine, bitkilerine de su geliyordu.

“Bunu başından beri biliyordu,” dedi Orla dişlerini sıkarak. Bir kayaya tekme atınca yaşlı kadın yüzünde anlayışlı bir ifadeyle ona baktı.

“Hepsi bilmiyor mu zaten?” dedi omuz silkip eleği kullanmaya devam ederek. Çalışırken usulca ve sakince nakliyecilerin şarkısını söylüyordu.

“Söyleyin, söyleyin şarkınızı kış gelene kadar.”

“Neden bu konuda hiçbir şey yapmıyorsunuz?” dedi Orla. “Neden nakliyecilerin şarkısını söylüyorsunuz?”

“Bu şarkılar, nakliyeciler onları söylemeden önce de vardı,” dedi kadın. “Hem ben bu konuda ne yapabilirim ki? Başka şansımız yok. İşçilerin yarısı Coşkunsu’da yaşıyor. Camcılar da gittikten sonra para kazanacak bir şey kalmadı. Batı Limanı’ndaki kızıma altın göndermem gerekiyor. Şuradaki Jackson’ın kulübesi buradan on kilometre uzakta. Nakliyeciler ona çalışması gerektiğini söylüyor. Elinde kazma olan yaşlı Siset de nakliyecilere borçlu.”

“Ama bu katran taşı,” dedi Orla. Yüzünün kızarıp yandığını hissediyordu. “Atlas bunu çıkarmak için dağın yarısını kesmiş. Nehri ve suyun etrafındaki her şeyi zehirliyor!”

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?” dedi kadın. Sonra kolunu sıyırıp hastalık yüzünden derisine yayılan mor çizgileri gösterdi.

Orla kadının koluna baktı. Aslında orada ne göreceğini zaten biliyordu ama mor çizgileri görünce midesine bir darbe almış gibi hissetti.

Kadın kolunu indirdi.

“Bu *mapafoglia*, kızım. Niye öyle bakıyorsun? Daha önce hiç görmemiş gibisin.”

Kadın uzanıp Orla’yı bileğinden yakaladı. Kollarına bakınca gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Sen hasta değilsin,” diye fısıldadı. “Sen neden—”

“Konuşmak yok,” diye bağırdı nakliyeci. Sudan çıkan kayaların üzerinde duruyordu. Kadın söylenip elekle çalışmaya

devam etti ama Orla dehşetle mağaradaki işçileri izlemeye koyulmuştu. Artık gözleri karanlığa alıştığı için insanların yüzlerini daha net görebiliyordu.

Sadece yorgun değillerdi. Bu insanlar hastaydı. Orla baktığı her yerde hastalığın mor izlerini görüyordu. İnsanların çalışırken dinlenip oturduğunu fark etti. Nakliyeciler etrafta dolanıp oturanların bacağına kırbaçla vurarak onları ayağa kaldırıyor, işçiler kazmaların ağırlığının altında eziliyordu. Diğerleri el arabalarına yaslanıp destek alarak kovaları taşıırken tökezleyip suya düşünce acıyla bağıırıyordu.

“Olamaz,” dedi. “Bu insanlar hasta...”

O sırada Siset adındaki adam tökezledi. Hızla adamın yanına gelen nakliyecinin sesi mağarada yankılanıyordu ama yaşlı adam ayağa kalkamıyordu. Nakliyeciler bağırırmaya devam etti.

“Ayağa kalk bakalım ihtiyar! Kalk ve işini yap.”

Orla titremeye başladı. Mağara, içinde birbirinden ayırt edilemeyen gölgelerin hareket ettiği yankılarla dolu dev bir yere dönüşmüştü. Yağmurluğuna sıkıca sarılırken aklında bir anı belirdi.

Atlas dört yıl önce bahçesinin önündeki yolda duruyordu. Başlangıçta zayıf olan sesi sisli bahçede yankılanmaya başlamıştı.

“Vahşi otlarla çok uğraşıyor. Bunun sorumlusu o!”

Bitkiler avazları çıktığı kadar bağıırıyordu. Bize yardım et Orla, yardım et!

Etraf nakliyecilerin bulanık kolları, mavi montlarından yayılan kokuyla doldu. Annesinin yüzü huş ağacının kabuğu gibi solgun görünüyordu. Artık ateş gibi yanmayan teni, kışın kuşburnu üzerinde toplanan buz gibi soğuktu. Nakliyeciler onu kâğıttan bir bebek gibi taşıyorlardı.

“Onu ormana gömün,” dedi Atlas. “Şuraya, bu hastalığı ona bulaştıran bitkilerin arasına.”

Orla nefes alışverişini düzeltmeye çalıştı. Bu anı onu sersemletmişti. O sırada yaşlı kadının ona baktığını hissetti.

“Ne oldu kızım?” dedi kadın nazikçe. Ama Orla cevap veremedi. Hissettiği duygular söze dökemeyeceği kadar büyüktü. Annesini mezarına bir işaret ya da isim yazmadan ormana gömmelerini emreden kişi Atlas’tı. Orla, Captain’ı Sınır Ormanı’na götürdüğünde hep annesini aramıştı. Onu hiçbir zaman bulamamış, ona hiç veda edememişti. Bütün bunlar Atlas’ın yüzünden olmuştu.

Orla başını iki yana sallayınca yaşlı kadın omuz silkip elekle işine devam etti.

Atlas. Her şey dönüp dolaşıp Atlas’a geliyordu. Orla içinde bir şeyin çatladığını hissetti. Atlas’la ilgili her anı bu çatlağı daha da büyütüyordu.

Dört yıl önce de aynı yalanı söylemişti. İnsanları sorunun mürekkepten yayılan zehirde değil, bitkilerde ve onların yakınlarında yaşayanlarda olduğuna inandırmak istemişti. İşini korumak için bir yalan uydurmuştu.

Orla, Castor’ın bir keski ve tokmakla kayayı kestiğini hayal etti. Biraz daha fazla altın kazanma umuduyla buraya geldiğini düşündü. Castor’ın hasta olduğunu ne zaman fark

ettiğini merak ediyordu. Oradaki herkesin hasta olduğunu ne zaman fark etmişti? Nehirde hareketsiz yüzen nakliyeciyi hatırladı.

Orada daha uzun süre kalsalardı İdris ve Ariana'yla birlikte hasta olacaklarından emindi.

Onları bulup buradan çıkarması gerekiyordu.

Lambayı alıp suyun kıyısındaki işçilerin arasından geçti. Midesi bulanıyordu. Atlas ne yaptığının farkındaydı. İşlettiği bu maden, nehri zehirliyordu. Atlas ilacı bulmayı bu yüzden istiyordu. Çevirdiği işleri örtbas etmek istiyordu. Her yeri mahvetmiş, dağı oymuştu. Peki bütün bunlar ne içindi? Daha fazla para kazanmak için mi?

Gözüne parlak gümüş rengi bir ışık çarptı.

Girişteki sedef çiçeğinin solgun bir ayı andıran tohum kabuklarını düşündü. Hiçbir bitkinin olmadığı bu yerde o nasıl hayatta kalmıştı?

Hızla çiçeğe yaklaşan Orla lambayı kaldırdı.

Parlayan şey bir bitki değil, dantelli bir elbiseydi.

Ariana.

30

Lavanta. *Lavandula angustifolia*

Tatlı yağı, balm ve merhemlerde kullanılır. Endişeli bir zihni rahatlatmak için yastığa bir lavanta filizi yerleştirin.

Sarı buklelerini bir eşarpla toplamış, İdris'in mavi montuna sıkıca sarılmıştı. İnce kumları karıştırırken dikkatle odaklanıp katran taşı parçalarını seçiyordu ama kolları titriyor, çamur dolu eleği tutmakta zorlanıyordu.

Orla'nın kalbi hızlandı. Atlas, nakliyecilerin Ariana'yı bulup buraya getirdiğini biliyor muydu? Onu Batı Limanı'na göndermek yerine madene kapatıp sesini çıkarmasına engel olmaya mı karar vermişti?

Orla eskiden şımarık olduğunu söyleyip Ariana'yla dalga geçerdi. Oysa o anda onu seyrederken içinde tuhaf bir his duydu. Ona acıyor muydu yoksa?

Bir an duraksadı. Ariana'yı en son onu suların hızla aktığı yerde bıraktığında, yani onu terk ettiğinde görmüştü. Orla üzgün olduğunu, böyle olmasını istemediğini söylemek istiyordu ama bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bir gündüzsefasının bütün bedenini sardığını, gözleri yaşlarla dolana dek onu sıktığını hissediyordu. Ariana, büyük ihtimalle bir daha onu görmek istemeyecekti. Orla keskin bir nefes aldı.

“Ariana,” diye başladı. “Ben—”

Ariana döndü. Gözleri önce sevinçle sonra korkuyla açıldı.

“Burada olmaz,” deyip sözünü kestikten sonra etrafı yokladı. Orla'yı lambalardan ve nakliyecilerden uzaklaştırıp mağaranın karanlık bir köşesine götürdü. Katran taşının oyulduğu yerlerde gizli kalan karanlık alanlar oluşuyordu. Cebinden bir şey çıkardı. Cevizden yapılmış minik bir lambaydı. Fitili kovan otundan yapılmıştı.

“İdris,” dedi Ariana minik ışığı yakarak. Küçük kayalık sığınağın ötesinde bir yeri aydınlatmayan ışık sadece önlerini görmelerini sağlıyordu. Orla fitilin güzelce büküldüğünü gördü. Kovan otunu böyle bükmek hiç kolay olmadığından fitile hayranlıkla baktı ve İdris için endişelenmeye başladı.

“O nerede?” diye sordu. “İdris.”

“O iyi,” dedi Ariana. Nefes almakta güçlük çektiği anlaşıyordu. Gözünü Bouchard'dan ayırmıyordu. Nakliyecisi o sırada işçilerin arasında sinsice dolanıyor, gittikçe daha

yakına geliyordu. “Anlatacağım ama fazla zamanımız yok. Bak.” Mavi nakliyecî montundan bir şey daha çıkardı.

Orla’nın annesinin defteri, yumuşak derî kabı, solmuş altın rengi yazıları ve sayfaları hâlâ bir arada tutan sağlam dikişli sırtıyla karşıındaydı. Kitap büyüyen canlı bir şeymiş gibi sayfalarının arasından kuru yapraklar ve çiçekler çıkıyordu. Her şey hâlâ yerli yerindeydi.

Orla’nın içinde uzun bir süredir hissetmediğı bir duygu yükseldi. Annesinin dizlerinde, ateşin başında battaniyenin içinde oturduğu anlarda duyduğu umuttu bu. Annesinin defterin sayfalarını çevirip parmağını harflerin üzerinde gezdirerek ona kelimeleri nasıl okuyacağını öğrettiğı anlarda hissettiğı duyguydu. Orla gözlerinin dolduğunu hissetti.

Ariana, iri gözlerinde şefkatli bir ilgiyle onu izliyordu. Orla dudağını ısırđı. Ariana neden ondan nefret etmiyordu ki? Neden bağıırıp yanından gitmesini istemiyordu?

“Onu onardım,” dedi Ariana sessizce Orla’ya defteri uzatırken. “Senin için.”

Orla hâlâ konuşamıyordu. Annesinin kelimeleri içine dolacakmış gibi defterin kapağına dokundu. Defteri açmaya, nehrin suyu yüzünden akıp giden mürekkebi ve okunamayan yazıları görmeye cesaret edemiyordu.

Ariana ön kapağı nazikçe açtı. Nehir resminin mavisi, annesinin çiçekleri çizmek için kullandığı mor ve pembe renkler biraz solmuştu ama siyah yazılar yazıldıkları günkü gibi yepyeni duruyordu. Orla şaşkınlıkla yazılara baktı.

“Orla bütün defter suya dayanıklı mürekkeple yazılmış,” dedi Ariana. “Nehre düşünce yazıların hiç silinmemesi harika bir şey.”

Annesiyle gurur duyan Orla’nın göğsü kabardı. Parmaklarını haritanın üzerinde gezdirdi.

“Suya dayanıklı mürekkep,” dedi Orla. “Atlas’ın mürekkebi mi?”

Ariana başını salladı. “Katran taşından yapılıyor.”

“Ama katran taşı zehirli,” dedi Orla. “Nehre karıştı ve—”

Her şeyin aslında sandığından çok daha korkunç olduğunu anlayınca durdu.

Annesinin mürekkebi akıtmak için kaleminin ucunu yaladığını hatırladı. Bunu yaparken aslında Atlas’tan aldığı silinmez mürekkebi yalıyordu.

“Hayır!” diye fısıldadı annesinin defterini tutarak. “Olmaz. Atlas mürekkebi zehirli olduğunu bile bile anneme sattı!”

O anda içini büyük bir öfke kapladı. Damarlarında çam katranı kaynıyordu sanki. Keskin bir soluk alıp verdi. Tüneldeki işçilere bakarken burun delikleri açılıp kapanıyordu. İsteddiği tek şey değirmene koşmak, Atlas’ı bulmak ve...

“Biliyorum Orla. Çok korkunç değil mi?”

Ariana’nın soğuk eli elinin üzerindeydi. Biraz daha yaklaşıncaya Orla ondan yayılan sıcaklığı hissetti.

“Dinle,” diye fısıldadı Ariana. “Bir şey daha öğrendim. Bütün gece uyumadım.”

“Defteri okudun demek,” dedi Orla. Yüzünün kızardığını hissediyordu. Annesinin defterini daha önce hiç kimse okumamıştı.

“Üzgünüm Orla,” dedi Ariana sakince. “Bu defterin sana ait olduğunu biliyorum ama okumak zorundaydım. Orla, annenin katran taşından haberi varmış. Atlas’ın suya dayanıklı mürekkebinden haberi varmış.”

Ariana defteri dikkatle açtı. Sayfalar hâlâ nemliydi. Annesinin anlaşılmaz karalamalara dönüşen yazısının olduğu sayfalara kadar ilerleyip defterin sonuna geldi. Orla içinde bir sızı hissetti. Annesinin hastayken yazdığı şeyleri hiç kimsenin görmesini istememişti. Annesi zeki bir kadındı. O bir bilim insanıydı. Ateşliyen karaladığı şeyleri başkalarına göstermek haksızlık olurdu.

Ariana gözlerini kırptı. İri gözleri lambanın ışığında parlıyordu. Orla’nın düşüncelerini okumuş gibiydi.

“O yazılar basit karalamalar değildi,” diye fısıldadı. “Defterde bir kod yazıyor.”

“Ne?” dedi Orla.

Ariana başını uzatıp gizlendikleri yerden dışarı baktı. Biraz daha yaklaşan nakliyecı suya düşen genç bir kadına bağırıyordu.

“Hastalığa bir çare bulduğı için annenin katran taşını bildiğini düşünüyordum,” diye açıkladı. “Taşın neden böyle bir hastalığa neden olduğunu keşfedip bunu nasıl durduracağını anlamış olmalıydı. Ben de bunu bulana kadar defteri aradım. İşte şurada.”

Orla karalamalar arasında düzensiz yazılmış küçük bir yazı gördü. *Katran taşı*. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Bu madenden haberi olduğu için annesiyle gurur duyuyordu. Ariana, mürekkeple yazılmış kıvrık yazılarda, kavanoz ve şişelerin üzerinde yarım kalan yaprak resimlerinde parmağını gezdirdi. Sayfanın her yerinde sayılar, semboller vardı. *Ve bir kod*.

“Sana bunu daha sonra anlatacağım, şimdi çok vaktimiz yok,” dedi Ariana. “Ortalarda olmadığımızı fark edecektir.”

Genç kadın hâlâ suda uzanıyordu. Kıpırdamıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuş bir adam nakliyecinin yanına gelip bağırmaya başlamıştı. Orla’nın el arabasını ittiği yaşlı kadın, kovanını nakliyeciyeye savuruyor, başka bir kız kazmasını sallıyordu. Nakliyeciyeye söyledikleri sözler mağarada yankılanıyordu.

“Bu böyle gitmez. Daha fazla mola vermemiz, daha fazla yemek yememiz gerekiyor.”

“İlaç nerede?”

“Bize ödeyeceğini söylediği altın nerede?”

Ariana Orla’yı gölgeye çekti. “Orla, dinle. Bir şey olma ihtimaline karşı sana bunu söylemeliyim.”

“Ne gibi bir şey?” dedi Orla. Ariana’nın dizlerinin titre-yişine engel olamadığını fark etti. “Ariana, İdris nerede?”

“Bir dakika sürecektir, söz veriyorum.” Annesinin defterinin sayfalarını çevirip yazılanları sesli okumaya başladı.

Ariana annesinin sözlerini fısıltıyla okurken Orla baştan aşağı titrediğini hissediyordu.

“Bunları şifreli yazıyorum çünkü Atlas yaptığım şeyi fark ederse bu ilacı ihtiyacı olanlarla paylaşmayacak. Hastalığa yakalananlara yardım etmeye niyeti yok. Bana bu ilacın üzerinde çalışmak için laboratuvarını ve gereçlerini kullanabileceğimi söyledi ama bir şahin gibi beni izliyor. İlacı kayaya karşı bağışıklık kazanmak için kendisi kullanmak istiyor. Sonra ilacı çok az sayıda kişinin alabileceği kadar yüksek fiyata satmayı planladığından şüpheleniyorum.

“Katran taşının bileşenlerini çözdüm. Bu taş radyoaktif elementlere benzer özelliklere sahip. Dokunma, ağız ve maddeye yaklaşma yoluyla vücuda giriyor. Zamanla ilerleyip kötüleşiyor.”

“Taşa dokununca ve...” diye fısıldadı Orla. “sudan içince bulaşıyor.”

“Fazla zamanım yok,” diye okumaya devam etti Ariana. Sesi titriyordu. “Ama bir bitki var. Bu bitki katran taşına sarılıyor ve bir yaradaki zehri emer gibi taştaki toksinleri içine çekiyor. Bitkiler yardım etmek istiyor. Katran taşının olduğu yerden çıkarılmaması gerektiğini biliyorlar. Bu bitkinin tohumlarını toplayıp Atlas’ın madenine götürdüm. Orada yetişip büyümesini umuyorum. Katran taşının yakınında yaşayabilen tek bitki olduğu için bu bitki bizim tek şansımız.”

Ariana durdu. Sayfanın sonuna gelmişti. Bir sonraki sayfa boştu.

“Başka bir şey yok mu?” diye sordu Orla.

“Burada bitiyor,” dedi Ariana.

Defteri kapatıp Orla'ya uzattı.

“Ona göz kulak olduğun için teşekkür ederim,” dedi Orla.

Ariana başını salladı ama endişeyle madene bakıyordu. İşçiler sessizleşmişti.

“Sakın bakma,” dedi.

Artık çok geçti. Orla dışarı bakınca nakliyecinin kadının cansız bedenini ahşap bir el arabasına doğru sürüklediğini gördü. Yuvasının iki yanında köpek bekleyen, kapana kısılmış bir tavşan gibi hissediyordu. Tırnaklarını avuçlarına batırarak nakliyecilerin annesini bahçeden dışarı çıkardıkları anın görüntüsünü zihninden uzaklaştırmaya çalıştı.

Ariana'ya dönüp soğuktan ve korkudan titreyen sesiyle konuştu.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedikten sonra annesinin defterini pantolonunun arka cebine koyup yağmurluğunun altında gizledi. “İdris'i bulmamız gerekiyor. Hemen buradan gitmeliyiz.”

Ariana yutkunup çaresizce başını sağa sola salladı. “Nakliyeciler onu bu sabah götürdü,” dedi. “Değirmende, Atlas'ın yanında.”

31

Göz Otu. Euphrasia officinalis
Görme bozuklukları için kullanılır.

Orla, duvardaki lambalardan birini alıp Ariana'nın elini tuttukтан sonra Bouchard'a doğru yürümeye başladı. Adım attıkça etrafa katran taşı ve toz saçılıyordu.

"Hey!" diye bağırdı. "Hey! Onu orada bırakamazsın. Ailesi ne olacak? Evi ne olacak?"

"Eve gitmiyor," dedi nakliyecі öfkeyle. Gözlerini Orla'dan ayırıp Ariana'ya baktı.

İşçiler ellerinde eleklerle dönerek yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle nakliyecіye vahşi bir kedi gibi hırlayan kıza baktılar.

"Yaptığın şeyin doğru olmadığını biliyorsun," dedi Orla. "İnsanlara bu şekilde davranamazsın. Bir sinek gibi dü-

şüp ölüyorlar. Peki ne için? Mürekkep için mi? Para bile almıyorlar.”

Yere tükürdü.

“Annem meşe safranından daha iyi bir mürekkep yapıyordu.”

Bouchard hızla Orla’ya bakınca onu tanıdı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Sen buraya nasıl geldin?” dedi öfkeyle.

İşçiler bu patırtının nedenini anlamak için onlara yaklaşmaya başlamıştı. Orla, etrafında fısıldayan bir kalabalığın toplandığını fark etti.

“Bu Orla Carson değil mi?”

“Annesi Coşkunsu’ya gelirdi.”

“Elizabeth. Onu hatırlıyorum.”

“İlaçları hiçbir işe yaramıyordu, değil mi?”

“Hayır, keçilerin çiçek hastalığını iyileştirmişti. Benim kırık kolumu da...”

“Yeter!” diye bağırdı Bouchard kalabalığı uzaklaştırmaya çalışarak. Onlarca göz Orla’nın üzerindeydi.

“Castor,” dedi Orla hızla. “Dikenli Dere’den gelen Castor buralarda kötü bir şeyler olduğunu söylemek için madenden kaçıp köye döndü. Bu korkunç yerden kaçtı. Hastalığın nereden geldiğini herkese söylemesi gerektiğini biliyordu.”

“Castor?” dedi bir adam.

“Evet,” dedi diğeri. “Castor’ı tanıyordum!”

“Kaçtı demek,” dedi elinde kova tutan bir kadın. “Nehrin güneyine indi.”

Artık kalabalıktan rüzgârı andıran mırıltılar yükseliyordu. Castor’ın adının işçilerin içlerinde yaktığı kıvılcım, çamların arasında yanan bir ateş gibi parlıyordu.

“Castor zeki bir delikanlıydı, akıllıca hareket ederdi.”

“Belki de insanlara gerçeği söylemek konusunda haklı—”

ŞAK.

Bouchard kamçısını havada şaklatınca Orla korkuyla sıçradı.

“YETER” dedim! diye bağırdı.

Kalabalık geri çekildi ama Bouchard üzerlerine gelirken Orla konuşmaya devam ediyordu. O kadar hızlı konuşuyordu ki nefessiz kalmıştı. Bildiklerini anlatmak zorundaydı.

“Castor bizi uyarmak için Dikenli Dere’ye geldi ve—”

Bouchard kollarını açıp hızla Orla’nın yanına gelerek onu omuzlarından yakaladı ve kalabalıktan uzaklaştırmaya başladı.

“Hepsi YALAN!” diye bağırdı Orla. “Atlas ne söylerse söylesin size asla para ödemeyecek. Valiye çok borcu var ve—”

“İşinizin başına dönün!” diye bağırdı Bouchard. “Size daha önce de söylediğimiz gibi ilaç gelmek üzere. Endişelenecek bir şey yok.”

“Onlara her gün aynı şeyi söylediğinizden eminim,” dedi Orla. “Daha kaç kişi ölecek bu—”

Orla eliyle ağzını kapatan Bouchard’ın parmaklarını ısırdıktan sonra ağzındaki metalik tattan kurtulmak için yere tükürdü.

“Benimle geliyorsun.”

“Hayır!” dedi Orla Bouchard’ın elinden kurtulmaya çalışarak. Ariana olmadan gidemezdi.

Ariana, Orla’nın düşüncelerini okumuş gibi kalabalığın önüne geçti. Yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. Orla bir an çırpınmayı bıraktı. Ariana’nın sözlerine hayranlık duyuyor, arkadaşının söyledikleri içini ısıtıyordu.

“Castor gerçekten çok cesurdu,” dedi. “Siz de onun gibi olabilir, buradan kurtulabilirsiniz.”

“Neden gidelim ki? Sonuçta ilaç geliyor.”

“Atlas yalan söylüyor!” dedi Ariana. “Sadece boş vaatler veriyor. İlacı bulsa bile onu size bedava vereceğini mi sanıyorsunuz? Hayır, onu Batı Limanı’nda satacak.”

Nefessiz kalınca biraz durdu. Titriyordu, sıırılsıklam olmuştu. Katran taşı yüzünden elleri siyaha boyanmıştı.

“Atlas sizi umursamıyor,” diye devam etti. “İlacı ele geçirdiğinde birdenbire sizi umursayacak değil. Ama ilacı ilk önce biz bulursak—”

“Sus artık!” diye bağırdı Bouchard. Orla, Bouchard’ın madenin çıkışını kontrol eden başka bir nakliyeciyeye işaret verdiğini gördü. Artık kalabalıktan içinden kıvılcımlar

atlayan bir ateş gibi fısıltılar yükseliyordu. Nakliyeciyi yaklaşırken iki kadın Ariana'nın önüne geçti.

“Sakın ona dokunayım deme!” diye bağırdı kadınlardan biri.

“O sadece bir çocuk!” dedi diğeri.

Ama nakliyeciyi onları kenara itti.

“Bırak onu, canını yakıyorsun!” diye bağırdı Orla. Nakliyeciyi, eleklerini ve el arabalarını suyun kenarında bırakan işçilerin bağışlarına aldırmadan Ariana'yı tutup kalabalığın arasında çekiştirmeye başlamıştı.

Bouchard, Orla'nın kulağına yaklaşarak homurdandı.

“Değirmene gidiyorsun, küçük hanım,” dedi. “Küçük arkadaşın da seninle geliyor.”

Ban otu, Hyoscyamus nox
Eldürücü dercede zehirlidir.

Bouchard, Orla ve Ariana'yı avluya sürüklerken karanlıkta bir ışıldak yandı. Ariana'nın bir kavak ağacı gibi titrediğini hisseden Orla'nın her adımı kalbi çarpıyor; kalbinin sesi yanlarına yaklaştıkça sesleri daha da artan makinelerin gümbürtüsüne, su değirmeninin uğultusuna karışıyordu. Değirmene geldiklerinde Bouchard kapıyı tekmeleyerek açtı ve Orla'yla Ariana'yı içeri çekti.

Orla fırının turuncu ışığıyla aydınlanan değirmenin gerçek boyutunu gördü. Metrelerce uzunluktaki kablolar bina-
nın bir tarafından diğer tarafına uzatılmıştı. Ana korido-
run iki yanındaki ahşap çerçevelerin içinde hiç durmadan
çalışan çekiçler ve pistonlar büyük bir canavarın çenesi
gibi yükselip alçalıyor, kocaman dilleri andıran bantların

üzerinde ezilip parçalananan malzemelerden çıkan toz ve duman etrafa saçılıyordu.

Bouchard onları ana koridordan indirirken Orla makinenin nasıl çalıştığını gördü. Su dışarıdaki çarka gidiyor, adamların küreklerle konveyör bantlarına doldurduğu katran taşları parçalanıp eziliyordu. Toz haline gelen taş daha sonra dev varillere aktarılıyor, burada sulandırılıp bir musluktan sıra sıra dizilmiş cam şişelere dolduruluyordu.

Batı Limanı'nda, Dikenli Dere'de ve daha ötedeki kasabalarda yaşayan insanlara yüzlerce şişe satılıyordu.

Bunlar zehir şişesi, diye düşündü Orla.

“Yürüyün!” dedi Bouchard. Onları değirmenin diğer tarafında yanan fırına götürüyordu. Orla ileride sıraya girmiş insanları gördü. İlk başta ateşin başında ısındıklarını sanmıştı. Sonra Atlas'ın yanında Silas'la birlikte sıranın başında durduğunu fark etti. Orla adamların arkasında seradan alınan bitkileri görünce şaşkınlıkla ağzını açtı. Fırının önünde bir ipe asılan bitkiler kuruyup pörsümüştü. Atlas'ın bir bitkiyi alıp Silas'a uzattığını, Silas'ın üzerine gümüş bir mataradan bir sıvı ekledikten sonra bitkiyi ahşap bir masanın üzerindeki havanda dövdüğünü gördü. Atlas sabırsızlıkla volta atıyordu. Silas karıştırmayı bitirdikten sonra kabı kaldırıp koyu renkli sıvıyı bir bardağa döküyordu.

“57. Deneme: Çakal Eriği,” dedi Atlas, bir kâğıda bir şeyler karalayarak.

Silas bardağı alıp sıradaki ilk işçiye götürdü. Gözlüğü çatlamış adamın kolunda mor izler vardı.

“Görevini yap ve şunu iç,” dedi Atlas. Adam sıvıyı kana kana içerken aldığı ekşi tat yüzünden yüzünü buruşturmuştu.

“Ne yapıyor bu?” diye fısıldadı Orla Ariana’ya. “Yoksa ilaç falan mı yaptığını sanıyor? Aklını kaçırmış! O bitkiler hastalığı tedavi edemez!”

Bouchard, Ariana ve Orla’yı sıranın arkasına itti. Atlas onları henüz fark etmemişti. Silas’ın bir sonraki bitkiyi hazırlamasını bekliyordu. Orla, adamın her şeyi gelişigüzel bir şekilde havana attığını fark etti.

Bir süre sonra hazırlanan “58. Deneme: çivit otu” sıradaki işçiye verildi.

Orla içeride yanan fırından yayılan sıcaklığa rağmen ürpermişti. Atlas karışımı içen kadını dikkatle izliyordu. Biraz zaman geçince Silas kadının kolunu kaldırıp mor lekeleri gösterdi.

“Bir değişiklik yok,” dedi.

Atlas içini çekti. “Etkisini hemen göstermesi gerekiyor.”

Orla şaşkınlıkla olanları izliyordu. İlaçlar nadiren hızla etki gösterir. Atlas neden bu ilacın hemen işe yarayacağını düşünüyordu ki?

Silas başka bir bitki daha aldı. Orla bitkinin gümüş gibi parladığını fark etti ama Atlas başını iki yana salladı. “O olmaz, o yabani bir ot sadece.”

Otu ahşap masaya fırlatıp mor çiçekleri olan kalın saphi bitkiyi aldı.

“59. Deneme: Morsalkım.”

“O şeyi içmemeli,” dedi Orla. “Tadı çok kötü. İnsanın içini yakıyor.”

İçecek, sıradaki adama verildi. Tiksintiyle öksüren adamın çenesinden mavi renkli ince bir sıvı sızmaya başladı.

Mavi. Atlas biraz da olsa mavi rengi olan bitkilerin hepsini deniyordu.

İlacın rengini nereden biliyordu peki?

Ariana birden kolunu tuttu.

“İdris,” diyerek İdris’in ona verdiği nakliyecî montuna sıkıca sarıldı.

Sırada duran İdris büzülmüş titriyordu. Beyaz gömleğinde katran taşı lekeleri vardı. Yavaşça ilerliyordu.

“O neden burada?” dedi Orla.

Atlas bir sonraki bitkiyi aldığı anda Orla’nın kanı dondu. Bitkinin yapraklarında mor çizgiler vardı.

“Bak,” dedi Atlas. “*Mapafoglia*’ya benziyor! Bu bir rastlantı olamaz.”

Orla elindekinin hangi bitki olduğunu biliyordu.

Ban otu. Öldürücü bir zehir.

“60. Deneme: Ban otu,” dedi Atlas.

Orla, Atlas’ın bitkiyi havanda dövüp bardağa boşaltışını izledi. Sonra Silas İdris’i öne çekti.

İdris, diğerlerinin arasında küçücük görünüyordu. Orla, İdris’in gece vakti bahçesine geldiği günü hatırladı. Castor için endişelenmişti. İsteddiği tek şey abisine yardım edebilmektir.

Atlas, bardağı havaya kaldırdı.

“Bu mutlaka işe yarayacak!”

“Bir dakika,” dedi İdris. “Ben hasta değilim ki.”

“Tabii ki hastasın oğlum,” dedi Atlas. “Buradaki herkes hasta.”

Silas, İdris’i masaya yaklaştırdı. Atlas bardağı Silas’a verdi.

“Hayır!” diye bağırdı Orla. “O zehir.”

Atlas, Orla’yı gördü.

“Bak sen,” dedi bardağı tutmaya devam ederek. “Orla Carson çok şey biliyor demek. Bu sırrı da annenden öğrendin, değil mi?”

“Öğrenmiş olsam da sana söyleyecek değilim,” dedi Orla.

“Bu insanların hayatını kurtaracak olsan bile mi?”

“Sen onların hayatını kurtarmıyorsun,” dedi Orla. “Onları zehirliyorsun! Önce katran taşıyla şimdi de bu şeylerle. Ne yaptığını sanıyorsun? Nasıl ilaç yapılacağını bile bilmiyorsun. Dağı kazdığın gibi o bitkileri de yerlerinden kopardın. İnsanların yaşadığı yerleri mahvettin. Annem ilaç yapmayı biliyordu. Bunu nereden öğrendi sanıyorsun? O ilaçları kendi uydurmadı. Buradaki insanlar yıllardır ilaçlarını kendileri yapıyor. Sen topraklarını mahvetmeseydin bunu yapmaya devam edeceklerdi. Yaptıkların yetmezmiş gibi daha iyi bir mürekkep yapıp daha fazla kazanmak için bir de onları mahvediyorsun.”

Silas, İdris’i daha sıkı tuttu.

“Bırak onu!” dedi Orla.

“Bu çocuk bana borçlu,” dedi Atlas soğuk bir sesle. “Abisi babalarının borcunu ödemek için burada çalışmayı kabul etmişti ama ortadan kayboldu. Onu kurtarmak istiyorsan defteri bana vermelisin. Bouchard, kızın üstünü ara.”

Orla, Bouchard’ın elinden kurtulmayı başarıp doğruca Atlas’ın yanına koştu. Gözleri ateşin ışığında parlayan Atlas’ın kır saçları, yanan fırın değil de kendisiymiş gibi ışıldıyordu. Orla bir şahin gibi üzerine atılıp Atlas’ın elindeki bardağı yere attı.

İdris, Silas’tan kurtulup makinelerin yanından geçerken az kalsın hareket eden bir pistonun altında kalacaktı.

Atlas da saldırıya geçerek defteri yakaladı.

“Ver şunu bana!” dedi. Öfkeli gözlerinin beyazı siyah noktalarla doluydu. Orla defteri alıp fırına doğru ilerledi.

“Defteri mi istiyorsun?” dedi. “Bir şey daha mı çalacaksın? Hayır, bunu yapamayacaksın. Onu yakarım!” diye devam etti. “Bu defteri sana vereceğime yakarım daha iyi! Annem de aynısını yapardı.”

Sesi büyük değirmenin kirişlerinin arasında yankılanıyordu.

Etrafındaki makineler hiç durmadan çalışıyordu. *Düşün*, dedi kendi kendine. Önce bacaya sonra su çarkıyla çalışan pistonlara baktı. *Buradan çıkmanın bir yolu olmalı.* Göğsünde bir panik yükseliyordu.

“Geri çekilin!” diye bağırdı Atlas nakliyecilere. Titreyen elindeki defteri alevlere tutan Orla’ya yavaşça yaklaştı.

“Defteri asla yakmazsın,” dedi. “Çünkü sen de diğerleri gibi duygusal ve zayıfsın. Bir anıya, zavallı annenin anısına tutunuyorsun. Annen zeki bir kadın değildi, o bir bilim insanı falan değildi. Aptalın tekiydi! İnsanlara karşılıksız yardım etmeyi düşünen bir aptal.”

Atlas, gözlerini Orla’dan ayırıp İdris’e ve Ariana’ya baktı. “Yetişkinlerin hayatında neyin yanlış neyin doğru olduğunu bilmiyorsunuz. Bazen dünyada işlerin gerektiği gibi yürüyebilmesi için bazı insanların acı çekmesi gerekir.”

“Ama sen hiçbir zaman acı çeken kişi olmuyorsun,” dedi Ariana karanlıktan. “Sadece fakirler acı çekiyor nedense. Böyle olmamalı. Hiç kimsenin hayatı cebinde ne kadar altın olduğuna bağlı olmamalı.”

Orla derin bir nefes aldı. Hiç kimsenin annesi ve Castor gibi acı çekmesine izin veremezdi. Her şeyi şimdi anlamaya başlamıştı. İlacı bulurlarsa onu sadece atını ve bahçesini geri almak için kullanmayacaktı. İlaç Castor, Matteas ve Magda gibi insanların da işine yarayacaktı. Atlas’ın hayatlarını mahvettiği insanları kurtaracaktı. Annesi bunu biliyordu. Defterine bu yüzden notlar almıştı. İlaç sadece Orla için değil, ihtiyacı olan herkes içindi. Makineye dayanan İdris’e baktı. Atlas’a yenik düşmüş, abisinin iyileşmesi için bütün umudunu yitirmiş, yorulmuş gibi görünüyordu. Onun bu halini görünce Orla’nın içindeki öfke daha da alevlendi.

“Aptal olan sensin,” dedi Orla, ateşe bir adım daha yaklaşarak. “Katran taşının olduğu yerde kalması gerekiyordu ama onu orada bırakamazdın değil mi? Daha fazlasını

istedin. Annemi öldürdün, şimdi de bu korkunç taşı çıkararak diğerlerine de aynı şeyi yapıyorsun. Bunu yapmana izin veremem.” Defteri ateşe yaklaştırdı. Alevlerin sıcaklığını teninde hissederek yaprakların uçlarının kıvrılmasını izledi. “Bitkileri suçladın,” dedi. “Oysa onlar madende çalışmaya zorladığın bu insanlar gibi kendilerini savunmıyorlar bile.”

“Orla, hayır!” diye bağırdı Ariana. “O deftere ihtiyacımız var!”

“Hayır, yok,” dedi Orla. Atlas’ın bir kenara attığı bitkilere bakınca bozuk paraları andıran gümüş bir pırıltı ilişti gözüne.

Orla kalp şeklindeki yaprakları, dolunaya benzeyen tohum kabuklarını tanımişti. Gerçeği o anda anladı. Nehir boyunca ilerlerken gördüğü bu bitki onu hep takip etmişti. *Annem bana bir işaret bırakmış.*

Atlas’a döndü. “Annem senin dürüst biri olmadığını, açgözlü bir yalancı olduğunu biliyordu. Bunu bana anlatmak için bitkilerle işaret bıraktı. Artık her şeyi biliyorum! Batı Limanı Valisi’ne yaptıklarını anlatacağız. Bütün bunlara bir son verecek.”

Atlas güldü. “Vali ilacı bulduğum sürece burada ne yaptığımı umursamayacaktır. Bir çocuğun söylediği sözleri de umursamaz zaten. Bu bir iş. Benim işim. Valinin de şehirdeki herkes gibi mürekkebe ihtiyacı var. Şimdi bana defteri ver de buradaki herkese ihtiyacı olan dozda ilaç verebileyim.”

İdris yere tükürüp vali hakkında kötü bir şeyler söyledi.

“Sen bu işten ne anlarsın ki çocuk?” dedi Atlas öfkeyle. “Abin güçsüzdü. Bir ay bile çalışmadan bu madenden bir korkak gibi kaçtı.”

Orla büyük bir öfke duyuyordu. İçinde yükselen, köpüren, kükreyen bir sel gibi büyüyen bu öfke su değirmenini yerle bir edebilirdi. Atlas, nakliyeciler hatta vali bile bu toprakları ya da bu topraklarda yaşayan insanları önemsemiyordu.

Atlas’a saldırmak için ileri atıldı ama Silas onu yağmurluğundan yakalayınca ayaklarının yerden kesildiğini hissederek çırpındı.

“Buna değmez Orla!” diye bağırdı İdris boğuk bir sesle.

Silas, Orla’yı masaya doğru savurdu ama Orla defteri bırakmadı. Başı dönüyordu. Saçlarını yüzünden sıyrırken Silas’ın kenara attığı, Atlas’ın sadece bir ot olduğunu söylediği bitkinin önünde olduğunu fark etti. Bitkinin gümüş tohum kabuklarında –zehrini verdiği yerde– mor lekeler vardı. Her şey annesinin söylediği gibiydi.

Orla başını sallayıp kulaklarındaki çınlamayı durdurmaya çalıştı. Fırın kükrüyor, makineler uğulduyordu. Bu seslerin ardından gelen zil seslerini duydu. Zil sesine yüzlerce ayak sesi ve bağrışlar eşlik ediyordu.

Atlas, Bouchard’a ve Silas’a dönüp bağırarak emirler yağdırıyordu ama iki adam ona bakmıyordu. Binanın dışındaki hareketliliği duyunca ne olduğunu anlamaya çalışarak kapıya bakmaya başlamışlardı.

“Altınımız nerede?” diye bağırdı dışarıdaki biri.

“Bizi aptal yerine koyuyor!” diye bağırdı bir başkası.
“İlaç vereceğini söyleyip bizi kandırdı!”

“Toprağımızı zehirliyor!”

“Yıkalım bu değirmeni!”

“Yanılmıyorsam,” dedi Ariana usulca, “dışarıda kandırıldıklarını fark eden yüzlerce insan var.”

Kapı büyük bir gürültüyle menteşelerinden ayrıldı.

Atlas’ın benzi atmıştı. Olduğu yerde donup kalmıştı. Elleri o kadar sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz görünüyordu. İşçilere, karşısında üzerine gelen bir çamur yığını varmış gibi tiksintiyle bakıyordu.

“Çocukları yakala, seni beceriksiz sersem!” diye bağırdı Silas’a.

İnsanlar büyük bir uğultuyla binaya akın ediyordu. Elleri kazma ve çekiçlerle aralarından geçtikleri makinele-
rin ahşap ve metal kısımlarına vuruyorlardı. Parçalar etrafa saçılıyor, konveyör bantları kordonlar gibi çözülüyordu.

Atlas korkuyla etrafa bakıyordu.

“Söylediklerimi yapın!” diye bağırdı ama sesi isyan eden insanların çığlıkları arasında boğuldu. Altı kadın, parçalara ayrılmış katran taşıyla dolu el arabasını yana devirip siyah kumu Atlas’ın ayağının dibine döktü. Madende Orla’ya yardım eden yaşlı kadın hızla yanından geçip fırına giderek elindeki feneri yaktı.

“Uzun zamandır bunu yapmayı hayal ediyordum,” dedi.
“Bugünün geleceğini hiç ummazdım.”

Feneri havaya kaldırıp ahşap makineyi ateşe verdi. Makine alev almaya başladı. “Hadi hemen gidin buradan!” diye bağırdı.

Orla hiç tereddüt etmedi. Ne yapacağını biliyordu. Ariana’yı çekerek arkasında İdris’le birlikte ana koridora geldi.

Atlas’ın arkasından Silas’a seslendiğini duydu. “Atımı eyerle!” diye emrediyordu. “Şu çocukların peşinden gidin!”

Siyah dumanlar değirmenin tavan kirişlerine doğru yükseliyordu. Silas, çocukların üzerine atıldı ama binanın yanmaya başladığını gören işçiler okyanusa çekilen bir dalga gibi çıkışa doğru akın ediyorlardı.

“Bu taraftan!” dedi Orla etrafı saran duman yüzünden öksürerek. Kapının yakınında küçük bir pencere vardı. Orla kapıyı açıp Ariana’nın ve İdris’in pencereye tırmanmasını bekledi. Onlar avluya çıkınca Orla arkalarında kalan karmaşaya son kez baktı. Atlas dışarıya koşan kalabalığın içinde çaresizce ilerlemeye çalışırken Silas ve Bouchard onları arıyordu.

“Hadi,” dedi Orla pencereden atlayarak. “Nehre gidelim. Bu iş daha bitmedi.”

Dumanla karışık küllerin arasından suya doğru ilerliyorlardı. Avludan ve ahşap binaların arasından geçip madene geldiklerinde Orla birden durdu.

Atlas’ın sıradan bir ot olduğunu düşündüğü bitki oradaydı. Annesi Dikenli Dere’den Coşkunsu’ya ve Mürekkepli Nehir’deki madene uzanan nehir boyunca bu bitkiyi yola

ekmişti. Bu bitki katran taşının olduğu yerlerde yetişebilen ve hastalığı iyileştirebilecek tek bitkiydi.

Sedef çiçeğı.

“Hadi Orla!” dedi İdris. “Nehre gitmeliyiz!”

Gümüş tohum kabukları sallanan sedef çiçeğinin üzerinde *mapafoglia* hastalığına benzeyen mor lekeler vardı. Orla, katran taşını emen bitkinin damarlarının –annesinin de söylediğı gibi– gözlerinin önünde giderek koyulaştığını fark etti.

“Orla, çabuk! Onlar görmeden gitmeliyiz!” diye seslendi Ariana. Orla’nın önünde ilerlerken nefes almakta güçlük çekiyordu.

Orla gözlerini bitkiden ayıramıyordu. Aradıkları bitki buydu. Dağda tek başınaydı ve burada görevini yerine getirmesi gerekiyordu.

“Sen burada kalıp büyümeye devam et,” dedi Orla bitkiye. “Tohumlarını etrafa saç. Bu dağı bitkilerle doldur. Atlas’a gününü göstereceğiz.”

İdris şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Orla kıpkırmızı oldu.

“Bu bitkiye ihtiyacımız yok,” diye açıkladı. “Şimdi dikenli Dere’ye, eve dönmeliyiz.”

“Eve mi?” dedi Ariana, biraz ileride durarak. “Orada ne var ki?”

“Sedef çiçeğı,” dedi Orla. “Bahçem sedef çiçekleriyle dolu. İlacı yapmak için yeteri kadar çiçeğimiz var.”

Sedef çiçeği. Lunaria annua
(Metin kayıp)

Nehrin kıyısına geldiklerinde akıntıda sallanan sıra sıra dizilmiş nakliyeciler teknelerini gördüler. Akıntı o kadar kuvvetliydi ki İdris sıradaki ilk teknenin ipini çözdüğünde tekneyi kıyıda tutabilmek için ipi sıkıca çekmek zorunda kalmıştı. Orla ve Ariana tekneye binince İdris de güverteye atlayıp dümenin başına geçti. İskeleyden ayrıldıktan kısa bir süre sonra tekne kanalın ortasına geldi. Güneye doğru hızla ilerlerken Mürekkepli Nehir'in sisli gri görüntüsü arkalarında kayboluyordu.

"Başardık!" dedi Orla lambayı yakmaya çalışırken.

"Haklıydın," dedi Ariana'ya dönerek. "Annem, Atlas'ın katran taşıyla her yeri zehirlediğini göstermek ve zehrin

nehre yayılmasını engellemek için tohumları kasıtlı olarak her yere ekmiş. Sedef çiçeğine ihtiyacımız var. Ama buradakilere değil, Dikenli Dere'deki bitkilere. İlacı hazırlayıp hemen Castor'a verebiliriz.”

Annesinin defterini açıp büyük yeşil yapraklı, pembe çiçekli bitkinin çizili olduğu sayfaya geldi. Annesi, sedef çiçeğinin tohum kabuklarını da çizmişti. Bitkinin her parçasının adını yazmış, hatta sayfaların arasına bitkinin çiçeklerini bile koymuştu. Ama sayfada gizli bir mesaj, Orla'nın ilacı yapmasını sağlayacak bir kod yoktu.

“Anlamıyorum,” diye fısıldadı. “Kodu yazmamış mı?”

İdris eğilip sayfaya baktı.

“Bu sayfanın dikişleri farklı görünüyor,” dedi sakince.

“Nehre düştüğünde sayfanın koptuğu yer. Bir dakika!”

Orla parmağını defterin tam ortasındaki sayfada gezdirdi. İdris haklıydı. Dikişler eksilmiş gibiydi. Annesi uzun zaman önce ona defterin içine nasıl gizli bir cep yapılacağını göstermişti. Orla parmağını sayfanın arasına götürüp bir parça kâğıt, üç sedef yaprağı ve üç kuru tohum kabuğu çıkardı.

Annesi küçük bir parça kâğıda bir satır kod yazmıştı.

Ariana kalemini çıkardı.

“Bak,” dedi annesinin yazısını göstererek. “Harflerin çoğu eksik. Her harfin en küçük kıvrımını bırakmış. Tıpkı şu o harfinde olduğu gibi. Özellikle kodu arıyor olmasan onu göremezsin.”

Orla kızardı. Bunu daha önce fark etmediği için utanmıştı.

“Kelimelerin arasına boşluk koymamış. Çok zekice,” dedi Ariana. Harflerin arasına dik çizgiler çizdi. “Görüyor musun?”

“Zeki olan sensin, Ariana!” diye fısıldadı Orla şaşkınlıkla.

“İşte,” diyerek harflerin eksik kısımlarını tamamladı Ariana.

“Notta ne diyor peki?” diye sordu İdris. Hiç ara vermeden kürek çekmeye devam ediyordu. Ariana yüksek sesle okumaya başladı. “Orla’ya” dedi. “Sonra da... Bir dakika! Bunlar kelime değil. Burada bir formül var. Yani...”

Yazıların altındaki boşluğa bir şeyler karaladı.

“Anlamıyorum,” dedi Orla usulca.

“Talimatlar. Sedef çiçeğinin ilaca dönüşmesi için bazı kimyasallarla karıştırılması gerekiyor. Çiftlik Evi’ndeki laboratuvarı bütün malzemeler var. Annenin eskiden, yani bütün bunlar olmadan Atlas’ın mürekkebi için kullandığı malzemeler.”

İdris dönüp artık uzakta kalan madene baktı.

“Orla, kürek çekmeme yardım et,” dedi. Endişeli görünüyordu. “Birazdan—”

Yüzü asılmıştı.

“Olamaz.”

Orla İdris’in baktığı yere baktı. Bulutların arasından gelen ay ışığı madeni, dağı ve hızla onlara doğru ilerleyen nakliyeciler teknesini aydınlatıyordu.

“Bizi gördüler mi?” dedi Orla korkuyla. Bir kez daha arkaya bakmaya cesaret edemiyordu.

“Görmedilerse bile birazdan görürler,” dedi İdris. Nehrin kıvrımlı parçası bitiyordu. Artık önlerinde dümdüz uzanan açık bir su vardı. Yuvalarından ilk kez ayrılan ördek yavruları gibi birdenbire, tam ortada, korunmasız kalmışlardı.

Tekne onlara gittikçe daha da çok yaklaşıyordu.

“Silas,” dedi Ariana. Arkasına dönüp korkuyla nakliyecilere baktı. “Bouchard da teknede.”

“Merak etme,” dedi İdris. “Biz daha hızlı gidiyoruz. Yükü en az olan tekneyi seçtim.”

“Umarım haklısındır,” dedi Orla. Ağaçların dalları yüzlerine çarpıyordu. İdris daha hızlı kürek çekmeye başladı ama gözleri kızarmış, yorulmuştu. Castor’ı iyileştirecek ilacı bulma ümidi ona güç veriyordu.

“Sıkı tutunun,” dedi. “Dikenli Dere’ye gidiyoruz. Ama bunu yapmak için akıntının en hızlı olduğu noktadan geçeceğiz.”

Kapak Otu. Cochlearia officinalis

Yaprakları eski çağlardan beri iskorbüt hastalığının tedavisinde, özellikle deniz yolculuklarında kullanılır.

Geldiklerinden çok daha büyük bir hızla nehirden aşağı indiler. Orla peşlerine düşen adamların bağrıışlarını duyuyordu. Seken bir taş gibi suyun üzerinde ilerleyen teknenin kenarlarını sıkıca tutuyordu.

Girdaplara geldiklerinde Orla nefesini tuttu. İlk teknelerini ortadan ikiye ayıran sivri kayaların olduğu yere gelmişlerdi. Suyun içine çekildiği anları hatırlayınca Orla'nın içinde bir korku yükseldi.

İdris, tekneyi akıntıda ustaca idare ediyordu. Bu tekne onun için yapılmıştı sanki. Tekne, beyaz nehirde yüzerken kayaların arasında zıplayarak geçen bir somon gibi havala-

nyordu. Her dönüşte karşılarına çıkan kayalar sivri uçlarını gösteriyordu. Onları suyun derinliklerine çekmekle tehdit ediyorlardı sanki. Sular hiç durmadan yükselip alçalıyordu. Saklı Orman'daki ağaçlar Coşkunsu'yun tanıdık sislerinin arasında gözden kaybolmuştu. Nefessiz kalan İdris tekneyi akıntının arasından çıkarıp nehrin sakin sularına getirmişti ama bir türlü yavaşlamayan akıntı tekneyi kuvvetle Coşkunsu'ya ve ağzı açık savağa doğru sürüklüyordu.

Sis üzerlerine çökerken Orla çantasına sarılıp annesinin defterini sıkıca tuttu. Onu bir kez daha nehre düşüremezdi.

Karanlığın içinde bir yerlerden bir ses yükseldi. "İleri!" diye bağıırıyordu nakliyecilerden biri.

Akıntıda ağırlığı avantaja dönüşen nakliyeciler teknesi onlara yetişiyordu.

"Kıyıya çek İdris," dedi Orla hızla. "Neresi olursa. İskeleye varmayı bekleyemeyiz. Saklanmamız gerekiyor!"

Sis o kadar yoğunlaşmıştı ki nehrin kıyısını görmekte güçlük çekiyorlardı. İdris teknenin burnunu kıyıya doğru çevirdi ama Orla nakliyecilerin küreklerinin suya vururken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Adamlar iyice yaklaşmıştı.

Ariana teknenin ortasında büzülmüştü. Akıntıdan geçtiklerinden beri pek iyi görünmüyordu.

Sisin arasından bir çığlık daha yükseldi. "Sancak tarafına!" diye bağırdı Silas. "Tam yol ileri!"

Yanlarında birden bir gölge yükseldi. İdris sivri burunlu bir oku andıran teknenin yanlarına geldiğini gördü. Silas,

boğanın yüzünü andıran yüzünü onlara çevirmişti. İri elle-riyle kürek çekiyordu.

İdris küreği sağa çekerek kıyıya nakliyecilerden önce ulaşmaya çalıştı ama akıntı onları aşağı çekiyordu.

Ariana çığlık attı. Silas artık yanlarına gelmiş, tekneye iyice yanaşmıştı.

“Pekâlâ ufaklık,” dedi Orla’ya. “Ver bakalım şunu.”

“Defol!” diye bağırdı Orla. İleri atılıp çantasına uzanan Silas’ın ellerine vurdu. İki tekne birbirine yaklaşıp çarpı-yordu. Orla akıntının tekneyi savağa doğru sürüklediğini fark etti. Suyun uğultusunu duyabiliyordu.

“İdris!” diye bağırdı. “Savaktan uzak dur.”

“Şu taraftan!” dedi Ariana karanlıktan başını uzatarak. “Işığa doğru!”

“Ne?”

“Şuraya!”

Orla dönüp bakınca Ariana’nın haklı olduğunu gördü. Silas’ın arkasında parlak yeşil bir ışık vardı. Cam lamba siste parlıyordu. Orla lambanın bir iki kez yanıp söndüğünü fark etti.

“İdris, çabuk ol!”

Ama Silas tekneyi yakalamıştı. İdris ne kadar kürek çeker-se çeksin ilerleyemiyorlardı. İki tekne birlikte savağa doğru sürüklenirken İdris’in yüzünde panik dolu bir ifade belirdi.

“Yapamıyorum!” diye bağırdı korkuyla. “Yardım et!”

Orla nakliyecı teknesindeki küreklerden birini alıp Silas'ın kafasına vurdu.

Nakliyecı güverteye düşerek iki eliyle başını tuttu.

Bouchard dönüp şaşkınlıkla ona baktı. İdris diğer küreği adamın elinden aldıktan sonra bütün kuvvetiyle tekneyi tekmeleyip onlardan uzaklaştı.

İdris ve Orla yeşil ışığa doğru kürek çekmeye başladılar.

Silas'ın teknesi geç kalmıştı. Akıntı onları savağa sürükliyordu. Silas panikleyerek teknenin kenarından suya uzanıp ellerini kürek gibi kullanmaya çalıştı ama su o kadar hızlı akıyordu ki tekne kontrolsüzce dönüyor, bir yaprak gibi akıntıda sürükleniyordu. Orla savağa gittikçe yaklaşan nakliyecilerin yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Bouchard korkuyla bağırırdı. Silas çığlık attı. Bir süre sonra tekne savağın içinde gözden kaybolarak çalkalanan sulara karıştı.

Orla'nın nefesi kesilmişti ama İdris yola bakmaya devam ediyordu. Artık çok daha hızlı kürek çekiyor, savağın yanından yeşil ışığa doğru ilerliyordu.

“Kanal havuzu,” dedi Orla.

Sisin arasında yeşil lambayı tutan uzun boylu karaltıyı gördü. Magda onları yanına çağırıyordu.

“Ucuz atlattınız,” dedi. “Bir dahaki sefere balıklara yem olmak istemiyorsanız kıyıda gitmenizi öneririm.”

“Onlardan kurtulduk, değil mi?” dedi Orla.

Magda dudağını ısırıp gözlerini kısarak savağa baktı. “Belki. Nakliyeciler su samuru gibi yüzer. Asla emin olmayız. İlacı bulabildiniz mi?”

“Bulduk sayılır,” dedi Orla. “Dikenli Dere’ye gitmemiz gerekiyor.”

“Her şey hazır!” dedi başka biri. Bir yeşil ışık daha yandı. Orla, kanal havuzunun girişinde duran Matteas’ı gördü. Sırtıyla kapıyı itip açmaya çalışıyordu.

İdris arkasına bakıp nakliyecilerden kurtulduklarından emin olunca tekneyi kapıdan geçirdi.

Kanal havuzuna girerken Orla geniş ağızlı savağı gördü. Nakliyecilerin teknesinin kırık parçaları etrafa yayılmıştı. Suda karanlık şekiller yüzüyordu.

Matteas ve Magda kanal havuzunun kapılarını tutarken Orla suların boşaldığını hissedebiliyordu. Ariana yanında titremeye başlamıştı. Hepsi nakliyecilerden korkmuştu ama Ariana dehşete düşmüş gibiydi. Kanal havuzu boşalınca Orla çantasındaki battaniyeyi çıkarıp ona verdi. Ariana battaniyeyi teşekkür ederek aldı ama Orla kalan iki fındığı uzatınca başını iki yana salladı.

“Doğru dürüst bir şeyler yemeniz gerekiyor,” dedi Matteas. “Bir dakika bekleyin.”

Yakındaki bir eve girdikten bir dakika sonra dışarı çıkıp elindeki paketi İdris’e attı.

Kanal havuzu tamamen boşaldıktan sonra paketi açan İdris ortasında cam gibi renkli şekerler olan kurabiyeleri gördü. Orla iştahla bir kurabiye yedi ama Ariana yemek istemedi. Gözlerini kapatıp halsiz bir şekilde teknenin kenarına yaslandı.

“İlacı getirin tamam mı?” dedi Magda. Tekne artık kanal havuzunun diğer ucuna gelmişti.

Orla başını sallayarak onaylarken kapılar açıldı ve nehir görüldü. Nakliyecilerden tamamen kurtulmamış olabileceklerini düşünmeden edemiyordu.

Yırtık çantasını dikkatle kucağına yerleştirerek küreklerden birini yeniden eline aldı. Magda ve Matteas’ın el sallayıp onlara veda ettiğini göz ucuyla fark etti. Bitkin düşen Ariana teknenin boşluğunda kıvrılmıştı. Orla’nın aklında tekneyi güneye götürmek, hasta nakliyeciyi bıraktıkları çam ağaçlarıyla dolu kumsalı ve Kuru Ağaçlı Yalı’yı geçerek kıvrımlı sulardan Dikenli Dere’deki bahçesine gitmek vardı.

Aynı dakikalarda Atlas, beş kilometre geride nehir kıyısında atını dört nala sürerek ağaçların arasından ilerliyordu. Sisle ve terle kaplı tüyleri parlayan yaşlı doru at yorgun düşmüş olsa da Atlas onu zorlamaya devam ediyordu. Akli Orla Carson’daydı. Kız elinden kaçmayı bir şekilde başarmıştı, bunu inkâr edemezdi ama ne kadar kıvrak zekâlı olursa olsun bu kız fazla bir şey bilmiyordu. İdris denen çocuğu ve aptal yeğenini bir şekilde bu oyuna dahil etmiş olması, Atlas’ı hiç endişelendirmiyordu. Elizabeth’le yaşadıklarının aynısı tekrar ediyordu ve bu sefer de işler onun istediği gibi sonuçlanacaktı.

Atlas, savağın yanından hızla geçerken Coşkunsu’yun harabeye dönmüş evlerine baktı. Eski camcı kasabasının boş olduğunu görünce gülümsedi. Evet, işler her zaman onun istediği gibi sonuçlanırdı.

35

Ak Söğüt. Salix alba
Agrılar için kullanılır.

Yine eve geldi, akıllı kız.
Çok zaman kaybetti.

Köklerin derinlerde olduğu, bataklıkların sulandığı,

Sazların örümcek ağlarıyla örüldüğü,

Yemişlerin sonbaharda olgunlaştığı yere döndü sonunda.

Bir fırtınadan kurtulup ateşin başına oturmuş gibi hissediyorlardı. Üç arkadaş, Çiftlik Evi'nin önündeki iskeleye yaklaşırken Orla bitkilerin titreyip şarkı söyleyerek onu karşıladığını duydu. Bütün vücudunun rahatlayarak gevşediğini hissetti. Tekneden karaya ayak basınca bahçesine döndü.

Akıllı kız, akıllı kız! dedi bitkiler.

Artık güvendesin, diye şarkı söylediler. Yuvandasın.

Orla'nın kalbi hızla atıyordu. Her şeyin eskisi gibi olması hâlâ mümkündü.

“Hadi gidelim,” dedi. İdris'in ve Ariana'nın neden hâlâ teknede olduğunu anlayamamıştı.

“Bekle Orla, gidemeyiz!” dedi İdris. Sesi normalde olduğundan daha yüksekti. “Ariana'ya bir şey oldu!”

Orla birden ürperdi. Arkasına dönüp Ariana'nın teknenin kenarına yığıldığını görünce etrafındaki her şey yavaş yavaş dönmeye başladı. Ariana'nın rengi atmıştı. Balmumundan yapılmış bir heykel gibi görünüyordu. Saçları su yosunları gibi yüzüne yapışmıştı. Orla, Ariana'nın bir zamanlar bembeyaz olan elbisesinin dantelli kollarının altına bakınca bileğinde beliren mor lekeleri fark etti.

“Olamaz!” dedi korkuyla.

“Orla, onu kaldırmama yardım et!” dedi İdris iskelede çömelerek.

“Edemem...” dedi Orla. Kollarını ve bacaklarını hareket ettiremiyordu. Ariana'nın kolunda bu lekelerin oluşması için hastalığa yakalanmasının üzerinden günler geçmiş olması gerekiyordu. Onun hasta olduğunu nasıl anlayamamıştı?

Sudaki mürekkep, diye mırıldandı bitkiler. Karanlıkta bıçaklar!

Orla'nın nefesi kesildi. Dev bir el göğsünü sıkıyor, ciğerlerindeki bütün havayı dışarı çıkarıyordu sanki. Ariana'nın sık sık elbisesinin kollarını çektiğini hatırladı. Hastalığın bileklerdeki belirtilerini böyle gizlemişti.

Orla derin, titrek bir soluk aldı. Ariana'nın üzerine eğilip bir şey söyleyen İdris'i duyamıyordu. Etrafı kapkaranlık olmuş gibiydi. Ariana tekne de hareketsiz yatıyordu... Onlarla gelmesine asla izin vermemeliydi. Çay yapmasına, annesinin defterindekileri anlamak için ona yardım etmesine izin vermemeliydi. Ariana da tıpkı annesi gibi bir anda ölebilirdi.

Orla tekne den uzaklaşmaya başladı. İdris ona sesleniyordu ama Orla koşmaya devam ediyordu. İdris'in, Ariana'yı solmuş bir bitki gibi kaldırdığını görüyor ama durmuyor, gizli patikada hızla ilerliyordu. Etrafındaki bitkiler de bağıırıyordu. *Arkadaşına yardım et!* Ama Orla duramazdı. O an sadece koşabilir, mahvolan bu dünyadan korkuyla uzaklaşıp bataklık otlarının, mersin ağaçlarının arasından geri dönebilirdi.

Ne oldu akıllı kız? dedi katırtırnağı ve labada otları.

Nereye koşuyorsun?

Orla, karaçahlara ulaştığında hızla böğürtlen çalılarının arasından geçip gizli yolu aradı. Çalıların çığlıklarını umursamadan bir porsuk gibi ilerlemeye çalışıyordu. Kolları çizilip kesiliyordu ama Orla bunu umursamıyordu. Bahçesine koşup elma ağacının altına gelince durup uzun, derin soluklar aldı. Kalbi küt küt atıyordu. Ariana'nın kolundaki mor lekeler aklından çıkmıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Bizimle gelmesine engel olmalıydım,” diyerek hıçkırıklarla ağlıyordu. “Hasta olduğunu anlamalıydım.”

Isırgan otlarına asılınca avuçlarının yandığını hissetti. *Bu haksızlık*, diye düşünerek ellerini başına götürdü. Doğru şeyi yapmaya, ilacı bulmaya çalışmıştı ama bütün bunlar arkadaşını tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Annesinin yapamadığını yapmak için çok çalışmıştı ama işler yolunda gitmemişti. Bu işe hiç kalkışmamalıydı. Bahçesinde kalmalıydı. Bunu yapmış olsaydı belki de Ariana hiç hastalanmayacaktı.

Orla hıçkırıp ağlarken koluyla yüzünü sildi.

Daha bitmedi, dedi bitkiler.

“Bitti,” dedi Orla, yağmurluğunu çekiştirerek.

Elma ağaçları esintiyle sallandı.

“Beni rahat bırakın,” dedi yüzünü asarak.

Arkadaşlar, dedi ağaçlar.

Onlara yardım et.

Orla gözlerini sildi.

“Biliyorum,” dedi. “Yardım etmeye çalışıyorsunuz ama ben ne yapabileceğimi bilmiyorum.”

Elma ağaçlarından biraz uzakta, tohum kabukları rüzgârda sallanan sedef çiçeklerini gördü.

Yapman gereken şeyler var, dediler. Devam et!

“Artık çok geç,” dedi Orla ağaçlardan birine yaslanarak. “Bunu tek başıma yapamam.”

Hayır, dedi labada otu. Yapamazsın.

Nihayet! dedi acı pelin otu.

Arkadaşlar, diye tekrar etti elma ağaçları.

Orla yeniden ağlamaya başladı. Onları bu kadar önem-sediği için kendine öfkeleniyordu.

Bir labada yaprağı alıp yüzünü sildi. Sonra yaprağı ellerinin arasında sıkarak ısırgan otlarının yaktığı avuçlarına

sürdü. Burnunu sildiği başka bir labada yaprağını uzun çimenlere fırlattı.

Arkasında bir hışırtı duydu. Kısa boylu, sağlam yapılı biri belirdi. Gelenin İdris olduğunu anladı.

Hızla yüzünü kuruladı.

“Sana daha önce de söyledim. Bahçeme bu şekilde girip durma.”

“Ariana çok hasta,” dedi İdris.

“Ona yardım edemem,” dedi Orla. Ağzı titriyor, dişleri birbirine vuruyordu. Ellерinin titremesini durdurmak için dizlerini tuttu. “Yapamam.”

“Yapmak zorundasın,” dedi İdris.

“Castor’a yardım edemedim,” dedi Orla burnunu çekerek. “Anneme yardım edemedim.”

“Şunu söylemeyi keser misin artık?” dedi İdris. Gözleri kızarmıştı. Orla, gelirken yolda ağlayıp ağlamadığını merak etti.

Korkuyor, dedi ısırgan otları.

“Korkmuyorum!” diye haykırdı Orla.

“Evet, korkuyorsun!” dedi İdris. “İşe yaramayacağından korktuğun için denemiyorsun. Seni yarı yolda bırakıp nakliyecilerle bir olmak için kaçabileceğimizi düşünerek bana ve Ariana’ya güvenmekten de korkuyorsun. Annen gibi hastalanıp ölürüz diye bizi fazla önemsemekten korkuyorsun. Ama biliyor musun, biz de korkuyoruz.”

Orla’nın acıyan boğazı düğümlenmiş gibiydi.

“Ayrıca işler yolunda gitmeyebilir de. İnsanlar ölebilir. Castor da ölmek üzere olabilir ama denemekten korkmamalıyız. Bu tür şeyler yüzünden arkadaşlık kurmaktan, diğer insanlara yardım etmekten korkmamalıyız. Korkmuyormuş gibi de yapmamalıyız çünkü bunu yaparsak Atlas’tan bir farkımız kalmaz. Atlas bizim duygusal olmamamız gerektiğini, kaya gibi sert olmamız gerektiğini düşünüyor. Böyle olursak insanlara zarar vermek umurumuzda bile olmaz. Bir parça altın için insanları hiç umursamadan öldürebiliriz. Ben büyüyünce böyle biri olmak istemiyorum Orla.”

“İstemediğini biliyorum,” dedi Orla burnunu yağmur-luğunun koluna silerek. “Sen onlar gibi nakliyecisi değilsin.”

“Atlas yanıliyordu,” dedi İdris. “Madende çalışanlar, diğer insanları değirmeni ateşe verecek kadar umursuyordu. Ariana insanlara yardım etmek için her şeyi geride bırakıp kaçacak kadar umursuyordu. Sen de anneni önemsiyordun ama onu kurtaramadığın için kendini suçlu hissetmemelisin. O zamanlar çok küçüktün. Annenin yazdıklarını üçümüz birlikteyken çözebildik. Önceden neleri yapamadığını düşünmek yerine şimdi neler yapabileceğini düşünmelisin.”

İdris gözlerini kaçırarak bir tutam çimeni parmaklarının arasında ezdi.

“Nakliyeciler annemi ormana gömdü İdris,” dedi Orla usulca. Çam ağaçlarının yeşil yapraklarına baktı. “Onu nereye gömdüklerini bilmiyorum. Bana bunu hiç söylemediler. Onlardan biri olduğunu düşündüğüm için özür dilerim. Sen asla böyle bir şey yapmazdın.”

Gözlerini sildi. İdris nazikçe gülümsedi.

“Castor benim tek kardeşim,” dedi sakince. “Onsuz yapamam. Ariana da bizim arkadaşımız. Bu yüzden senden rica ediyorum: Bize yardım eder misin?”

Orla duraksadı.

İdris ve Ariana ona her zaman güvenmişti. Ya onları hayal kırıklığına uğrattırsa? Ama bahçede annesiyle birlikte karakafes otundan merhem yapmış, burkulmalar ve morarmalar için köylülere bu ilacı vermişti. Deredeki sineklerin ısırıklarını rahatlatmak için papatyadan merhem yaptığını, küçük kahverengi bir serçenin kanadını iyileştirdiğini de hatırlıyordu. Annesiyle birlikte insanlara her zaman yardım etmeye çalışmamışlar mıydı?

Derin bir nefes alıp İdris’in gözlerine baktı.

“Deneyeceğim,” dedi.

İdris gülümseyip cebinden çıkardığı şeyi ona attı.

Dikkat et! dedi bitkiler.

Orla elini havaya kaldırıp İdris’in attığı kuru eriği yakaladı. Çalıların arasında bulduğu bir taşla ikiye ayırdığı eriğin parçalarını tek seferde yedi. Eriğin keskin tadıyla canlandığını hissetti.

“Hadi, Ariana’yı Çiftlik Evi’ne götürelim,” dedi İdris’e. Damarlarındaki kanın geri döndüğünü hissediyordu. “Sonra Castor’ın yanına gidip ona her şeyin yoluna gireceğini söyle.”

İlaç, dedi Frenk maydanozu.

Otlar, dedi ısırgan otları.

Arkadaşına yardım et, dedi tavşancıl otu.

Yapılacak çok iş var, dedi sedef çiçeği.

Gümüş düğme. *Chrysanthemum parthenium*

Çiçeklerini kaynayan suda demleyerek soğumaya bırakın. Ateş, baş ağrısı ve kulak ağrısına iyi gelir.

İdris'in teknede ayağa kaldırmak için yanına yaklaştığı Ariana hafifçe kıpırdandı.

"Bitkiyi buldun mu?" diye mırıldandı. Ayağa kalkmaya çalışırken tökezleyip çimenlerin üzerine düştü.

"Buldum Ariana," dedi Orla nazikçe. Eğilip Ariana'nın kolunu omzuna attı. "Buldum, merak etme."

Orla, Ariana'nın dirseklerine kadar uzanan mor çizgilere bakmamaya çalışıyordu. İdris'le birlikte Ariana'yı Çiftlik Evi'ne götürdüler. Orla'nın yanında çantasının askısına sıkıştırdığı bir demet sedef çiçeği vardı.

Saklanın, dedi nehirdeki sazlar.

Sessiz adımlar, dedi kanarya otu.

Çiftlik Evi, karanlıkta yükseliyordu. Pencereelerde mum yanıyordu, bahçeye hiç dokunulmamıştı.

Duvarın önündeki güller kıs kıs güldü.

Yine mi geldin? diye fısıldadılar.

“Burada hiç kimse yok,” dedi İdris usulca. Ön kapıyı açmaya çalıştı ama başaramadı.

“Hayır,” dedi Ariana boğuk bir sesle. “Bu doğru olamaz. Annem buradaydı. Hizmetçiler buradaydı. Nereye gitmiş olabilirler ki?” Telaşla pencerelere baktı. Orla gözlerinin akının kırmızı çizgilerle dolu olduğunu gördü.

Duvarlardaki sarmaşıklar hışırdadı.

Sağlam kapı, dediler.

“Arka tarafa gidelim,” dedi Orla. “İçeri girmenin bir yolunu bulacağız.”

Ariana, İdris’in omzuna artık daha sıkı tutunuyordu. Annesinin evde olmadığını düşününce gücünü daha da yitirmiş gibi görünüyordu. Bahçenin taş duvarını takip ederek metal kapıdan içeri girdiler. Orla düzenli tarhları, güllerin budanıp temizlendiğini fark etti. Toprağın bazı bölümleri çıplak kaldığı için sertleşip çatlamıştı. Ahırlar boştu. Peki Captain neredeydi?

“Kilere açılan bir kapı var,” dedi Ariana. “Mutfağın alt katına çıkıyor.”

Ahırın avlusundan hızla geçtiler. Eve yaklaştıklarında Orla sedef çiçeklerinin gümüş renkli tohum kabuklarını gördü. Annesinin Çiftlik Evi’ne geldiği zamanlarda bu çiçekleri bahçeye ekmiş olabileceğini düşündü. Mutfağın pence-

resinin altındaki kilerin önüne geldiklerinde ahşap kapıyı iterek açtı ve loş odaya girmesi için Ariana'ya yardım etti. Yukarıdaki odalardan hiç ses gelmiyor, bir ayak sesi ya da bir fare tıkırtısı bile duyulmuyordu.

Ariana endişeli görünse de evde birilerinin olabileceğini düşünmeye devam ediyordu. "Dayımın çalışma odası şurada," dedi. Etrafta yakacak bir mum bile olmadan karanlıkta yolu gösterirken İdris ayakta durabilmesi için ona destek oluyordu. Gıcırdayan basamakları çıktıktan sonra arka arkaya kapılardan geçerek en sonunda kilitli bir kapının önüne geldiler.

Ariana'nın elleri titriyordu. Yine de pervazın üzerine gizlenmiş bir saç tokasını alıp kilide sokarak kapıyı açtı.

Kapı karanlık bir odaya açılmıştı. Orla tül perdelerden sızan cılız ışıktaki, soğuk bir sabah vaktinde parlayan buzları andıran kavanozları gördü. Duvarlarda mavi, yeşil ve siyah renklerde onlarca mürekkep şişesi vardı. Parmaklarını dikkatle rafta gezdirdi. Siyah üzüm rengine mürekkepler, kapkaranlık bir gökyüzünün rengine mürekkepler, soluk renkli mürekkepler, buzun altındaki su gibi gri mürekkepler vardı. Hepsi çok güzeldi. Orla dudağını ısırды. Atlas bu mürekkepleri satarak rahat bir yaşam sürdürebiliyordu ama daha fazlasını istiyordu. Batı Limanı'ndaki herkesten daha zengin olmak istiyordu. Annesi ya da Castor gibi insanların bedel ödemesi umurunda bile değildi. Öz yeğeninin bedel ödemesi önemli değildi.

Orla içini çekti. "İhtiyacımız olan malzemeler vardır umarım," dedi.

Ariana laboratuvarındaki tezgâhın yanındaki sandalyeye oturup bir süre soluklandıktan sonra bir kalem, biraz mürekkep ve bir parça kâğıt aldı. Orla defteri önüne koyunca

Ariana, annesinin formülünü yazdığı kâğıt parçasını çıkardı. Hafifçe fısıldayıp hesap yaparak kâğıda notlar aldı. Yazarken kalem elinden kayıyordu. Orla alnında biriken ter dammalarını görebiliyordu.

“İyileşemeyecek olursam...” dedi.

“İyileşeceksin!” dedi Orla. Sedef çiçeklerini tezgâhtaki defterin yanına koydu. “Bana yapmam gerekenleri söyle.”

Hiç vakit kaybetmediler. İdris, Atlas’ın mürekkep örneklerini tezgâhtan temizlerken Orla bir taburenin üzerine çıktı ve Ariana’nın söylediği gereçleri raftan indirdi. İncecik silindir şeklinde büyük cam bir beher, üç ayaklı metal bir sacayağı ve gaz lambasına benzeyen bir şey aldı. Ariana lambayı sacayağının üzerine koyduktan sonra üzerine beheri yerleştirdi. Sonra bir kibritle lambayı yaktı. Yanan alevden camlara mavi bir renk yansıdı.

“Gözlüğü bana verir misin?” dedi Ariana raftaki gözlüğü işaret ederek. Orla, gözlüğü takmasına yardım etti. Artık gözlüğün incecik camları mavi ışıktaki parlıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Ariana. Tezgâhın üzerinde ellerine büyük gelen eldivenleri giymeye çalıştı. “Şu kabı uzatır mısınız? Soldakini... Evet o. Dikkat et içindeki yanıcı bir madde.”

Durup biraz soluklandı. Orla, Ariana’nın Atlas’ın laboratuvarındaki gereçleri bu kadar iyi tanıyor olmasına hayranlık duyuyor, bütün azmine rağmen arkadaşının her an bayılıp yere düşebileceğinden korkuyordu.

İdris sıvıları tartıp lambanın üzerindeki behere dökerek Ariana’ya yardım ediyordu. Ariana notları bir kez daha kontrol ettikten sonra sedef çiçeğini işaret etti.

“Tohumları öğütmemiz gerekiyor,” dedi.

Orla başını sallayarak İdris’e çiçeğin kâğıt kadar ince olan tohum kabuklarını nasıl soyacağını, yassı tohumları nasıl çıkaracağını gösterdi. Tohumları bir havana koyup ezerek un haline getirdiler.

“Tamam şimdi geri çekil. Bunu soluma sakın.”

Ariana atkısını yüzüne sardıktan sonra mavi alevi söndürdü. Artık içeride buğulu camlardan gelen ışık dışında ışık yoktu. Sonra öğütülmüş sedef çiçeğini ocağın üzerindeki behere döktü ve metal bir çubukla bütün malzemeleri birbirine karıştırdı.

Orla nefesini tutarken karışımın barut gibi patlamasından korkuyordu.

“Bu oldukça güvenli bir işlem,” dedi Ariana. Orla’nın yüzündeki endişeyi fark etmişti. “Sadece tepkimesini beklememiz gerekiyor.”

“Ne?” dedi Orla telaşla. “Ne kadar sürecek peki?”

Orla, taburenin üzerine oturup çenesini ellerinin arasına alarak sıvıda baloncukların oluşmasını beklemeye başladı. Ariana’nın defterde yazılanları anladığına inanıyorlardı. Talimatları yerine getirmişlerdi. Yine de Orla bunun bir işe yarayıp yaramayacağından emin olamıyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin sonunda sıvı hâlâ renk değiştirmemişti.

“Neden mavi olmadı?” dedi İdris.

“Bir dakika,” dedi Ariana. Sıvıyı bir kez daha karıştırdı. Eli o kadar titriyordu ki metal çubuk cama çarpıp sesler

çıkartıyordu. Notları bir kez daha kontrol etti. Orla, odaklanmakta zorlandığını fark etmişti.

“Ariana, iyi misin?” dedi endişeyle. İdris de sapsarı kesilmişti. Durmadan kapıya bakıyordu. Orla, onun Castor için endişelendiğini anlamıştı.

“İlacı test etmem gerekiyor,” dedi Ariana usulca.

“Güvenli olup olmadığımı bilmeden onu denemene izin veremem!” dedi Orla.

Metal çubuğu Ariana’dan alarak bir kez daha karıştırırsa da sıvının renginde bir değişiklik olmadı.

Orla’nın göğsüne bir ağırlık çöktü. Çıktıkları yolculuk gözünün önünden geçti. Kuru Ağaçlı Yalı’dan Coşkunsu’ya, seradan madene yaptığı yolculuğu düşündü. Hepsi boşa gitmişti.

Ariana başını eğdi. Orla ellerini kenetledi. Gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışırken gözleri yanıyordu.

“Maviye dönmesi gerekiyordu,” diye tekrarladı Ariana hayal kırıklığıyla.

İdris bir dolaba tekme atınca cam raflar sallandı.

“Bir dakika,” dedi Ariana. “Şunu denersek...”

Raflara bakıp tekrar içini çekti.

“Hmm.”

“Ne?”

“Şurada. Bir boya. Aslında böğürtlen, lahana gibi mor renkli bitkilerde bulunan bir şey. Onu karışımın içine eklemek için değil, karışımı test etmek için kullanacağız. Annen maviye dönerse karışımın güvenli olduğunu anlıyordu!”

“Lahana,” dedi Orla. Annesinin kırmızı lahanaları kestiğini hatırlamıştı. Onu resimlerde boya olarak kullanıyorlardı. Annesi Çiftlik Evi’ne gelirken de yanına lahana alırdı.

“Şaka yapıyorsun,” dedi İdris.

Orla başını iki yana salladı.

“*Brassica oleracea*,” dedi rafları arayarak. “İşte orada!”

Üzerine keskin hatlı bir el yazısıyla *Brassica oleracea* yazılmış büyük cam şişedeki morumsu mürekkebi gördü. Taburenin üzerine çıkıp raftan aldığı şişeyi İdris’e verdi.

“Bir damla kalmış,” dedi şişeyi ışığa tutarak. “Yeter mi?”

“Umarım,” dedi Ariana.

Orla endişeyle başparmağını ısırды. Bu son seçenekleriydi. İlacın işe yarayıp yaramayacağını anlamak için son şanslarıydı. Bu da olmazsa başka bir fikirleri yoktu. İçinden dilekler dileyerek annesiyle Ariana’nın doğru şeyi yaptığını umdu.

Ariana, mor sıvıyı karışıma damlatırken Orla nefesini tutuyordu.

Sıvı bir anda koyu mavi bir renk aldı. Orla’nın hatırladığı gibi görünüyordu. Nakliyecilerin montu gibi mavi renkli karışım kabın içinde dönüyordu.

Orla’nın nefesi kesilecek gibi oldu. “Güvenli,” diye fısıldadı. “Hadi dene.”

“Önce şişeye koyalım,” dedi Ariana elini uzatarak. “İlacı Castor’a götürmemiz lazım.”

İdris cam şişeyi verince Orla, Ariana’nın karışımı şişeye boşaltmasına yardım etti.

“Bir tane daha,” dedi Ariana hafifçe. İkinci şişeyi de ağzına kadar doldurdu.

Ariana bir elinde tıpayı tutarken duraksadı. Orla ne düşündüğünü biliyordu. *Ya yanılıyorlarsa? Ya bu karışım zehirliyse?*

“Doğru şeyi yaptığımı biliyorum,” dedi İdris. “Sana güveniyorum.”

“Hadi git o zaman,” dedi Ariana. “Çabuk ol. Geldiğimiz yoldan git.”

İdris başını sallayıp şişeyi alarak koşmaya başladı. Orla koridordan gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

Ariana ocağı söndürdü. Artık sadece lambanın sarı ışığı kalmıştı. İçini çekip ellerini başının arasına aldı.

“Hadi Ariana,” dedi Orla onu cesaretlendirerek. “Her şey yolunda. İyileşeceksin. İlacı iç, yeter.”

Ama Ariana o kadar güçsüzdü ki elleri birbirine dolanıyordu. Neredeyse sıvıyı yere dökecekti. Mor lekeli kollarını tezgâha koydu.

“Ben...”

Uzarlarda bir yerde bir gümbürtü duyuldu.

Ariana birden büyük bir endişeye kapıldı.

“Ön kapı. Az önceki sesler İdris'ten gelmiyordu.”

“Hadi iç, Ariana!”

Orla şişeyi Ariana'nın dudaklarına kaldırdı ama Ariana ilacı içmeye fırsat bulamadan açık kapıdan bir tıkırtı geldi.

Orla korkuyla sıçrayıp arkasına döndü.

Atlas kapıdaydı. Silahını onlara doğrultmuştu. Gelirken bir yerlerde şapkasını düşürmüştü. Saçları rüzgârla darmadağın olmuştu. Avını gözüne kestiren bir şahin gibi Ariana'nın elindeki şişeye baktı.

"Aferin çocuklar," dedi gülümseyerek. "Şimdi o şişeyi bana verin bakalım. Defteri de."

Ariana geri çekilip tezgâha yaslandı ama Atlas ileri atılarak şişeyi elinden aldı. Ariana hafifçe inledi. Orla brülörü alarak Atlas'a doğru kaldırdı ama Atlas tabancasını doğrultarak diğer eliyle tezgâhtaki defteri aldı.

"Kızım," dedi silahı Ariana'ya çevirerek. "Sen benimle geliyorsun. Valiye bu muhteşem ilacı göstereceğiz, tamam mı?"

Ariana yalvaran gözlerle Orla'ya baktı.

"Batı Limanı'na kadar dayanamaz, aptal!" dedi Orla.

Atlas silahını yeniden Orla'ya doğrulttu.

"Ateş ederim," dedi Ariana'yı kendine doğru çekerek. Ariana soğuk havada solan bir çiçek gibi eğildi. Ayakta durmakta zorlanıyordu. Atlas odadan elinde silahıyla geri geri çıkarken Ariana'nın dizleri bükülüyordu. Orla donup kalmıştı. Bu nasıl olabilirdi?

Atlas bir adım daha geri giderek silahını indirdi ve kapıyı çarparak kapadı. Sonra kilidi çevirdi.

Orla kapıya koşarak bağırmaya başladı. "Korkak!" diye haykırdı. "Sen bir katilsin! O ilaç senin değil. Geri dön, canavar!"

Ama söyledikleri hiçbir işe yaramadı. Atlas geride hiçbir şey bırakmadan ortadan kaybolmuştu. Çiftlik Evi'nden çıkıp gitmişti. Orla içeride kilitli kalmıştı.

Sarmaşık, Hedera helix

Tıbbi bir kullanımı olmamasına rağmen yüzlerce beceği bulayarak bahçeleri canlandırır.

Kırmızı yaraları korur.

“Her şey bitti,” diye mırıldandı Orla kendini yere bırakarak. Her şeyini kaybetmişti.

Tezgâhtaki boş bardağa baktı. Ariana olmadan daha fazla ilaç yapamazdı. Ariana ya da annesi gibi kimyasal maddeleri nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Önce kapiya sonra pencereye umutsuzca baktı.

Pencerenin kenarında kıvrılan sarmaşığı gördü.

Vazgeçme! dedi sarmaşık.

Güçlkle ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Tamamen sarmaşıklarla kaplanan pencere yerinden kıpırdamıyordu.

“İzin verin gideyim.” diye fısıldadı bitkilere. “Lütfen!”

\\ Pencereyi bütün gücüyle itti. Sarmaşıklar hafif bir ses çıkararak ona yol verdi. Pencereden çıkıp nemli çiçek tarhına geldiği sırada bahçe kapısında bir atın üzerinde ilerleyen Atlas’ı gördü. Ariana’yı bir bez bebek gibi önüne almıştı.

Gövdesi zayıf, yelesi dağınık atın üzerinde yamalı bir örtü vardı.

Atlas, Captain’a biniyordu.

Orla’nın içinde bir öfke yükseldi. Atlas onun atına biniyordu.

Atlas hafifçe karnına vurunca Captain hızla ilerlemeye başladı. Bahçeden çıkıp Dikenli Dere’nin sokaklarında gözden kayboldu.

“Bırakın gideyim!” diye bağırdı Orla. Sonra iç içe geçmiş çiçeklerin arasından bahçeye fırladı.

Çabuk! diye bağırdı otlar.

Hızlı ol, akıllı kız!

Koş!

Orla sürtünüp üzerini yırtan otların arasından koşarak geçtikten sonra bahçe kapısına ulaştı. Köyün taşlı sokaklarında ilerleyen Captain ve Atlas’ı uzaktan görebiliyordu.

“Geri dön, Captain!” diye bağırdı nefes nefese kalarak. “Ben buradayım! Onunla gitme sakın!”

Captain, Orla’nın sesini duyunca dizginlerini zorlayarak geri dönmeye çalıştı ama Atlas onu kamçılıyarak dar sokaklardan geçmeye zorladı.

Orla’nın ciğerleri havasız kalmıştı. Bacakları ağrıyordu ama koşmaktan vazgeçmiyordu.

“Dur!” diye bağırdı ama etrafta onu duyacak kimse yoktu. Captain’ın toynakları alçak saçaklı yamuk evlerle dolu taş sokaklarda kayarak ilerliyordu. Köşeyi döndüler ama Orla, bir at için çok dar olan iki evin arasındaki boşluktan geçti ve Captain’ın kuyruğunun arkasına gelmeyi başardı. Bağırıp söylenirken nefes nefese kalmıştı. Atlas, Ariana’yı sıkıca tutarak atı tekmelemeye devam ediyor, Captain ana caddeden geçerek pazar meydanına doğru ilerliyordu.

Devam et! diye bağırdı evlerin arasındaki bahçelerde gizlenen sarmaşıklar.

Daha bitmedi! diye bağırdı kanallardaki kuzukulakları.

Orla meydana gelip şapeli, hanı ve mum dükkânını geçti. Atlas meydanın diğer tarafındaydı. Batı Limanı Caddesi’nin başladığı iki evin arasındaki boşluğa yaklaşıyordu. Yola girerken gözlerini köyün sonundaki büyük taş köprüden ayırmıyordu. Dikenli Dere’den Ariana’yla birlikte çıkmaya çalışıyordu.

Atlas, Captain’ı bir kez daha kamçıladı ama bu defa at karşı çıkarak başını sağa sola salladı. Captain’ın önünde, pazar meydanına çıkan sokakta yolu kapatan bir şey vardı.

Kulakları uğuldayan Orla koşup yanlarına yaklaştı. Yolda duran iki atın binicilerinin yüzlerinde sert bir ifade vardı.

Elias Dawson ve Callahan Reed, Atlas’ın karşısında duruyordu. Eski ceketini giyen Elias gri kısırağının, Callahan ise iri koşum atının üzerindeydi.

“Kenara çekilin!” diye bağırdı Atlas.

Orla hızlanarak biraz daha yaklaştı.

Gürültüyü duyan köylüler şapelden ve handan çıkarak onlara yaklaşıyordu. Orla, kolları mumlarla dolu Marianne Reed’in arkasında durdu.

“Korucu. aceleniz var galiba,” dedi Elias kendinden emin bir tavırla. Atını hareket ettirmiyordu.

“Batı Limanı’na gitmem gerekiyor,” dedi Atlas. “Yeğenim hasta.”

“Batı Limanı’na atla dört günde gidersiniz,” dedi Callahan Reed. Boğuk, ağır bir ses tonuyla konuşuyordu. “Neden tekneyle gitmiyorsunuz?”

Orla toplanan kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışıyordu.

“Şu hale bakın, zavallı kız!” diye bağırdı biri. Agnes Dawson, Atlas’ın önünde kendinden geçmiş halde yatan Ariana’yı işaret ediyordu.

“Kollarına bakın!”

“Öz yeğeni!”

Atlas telaşla kamçısını kaldırıp bir kez daha Captain’a vurdu. Ariana kıpırdanıp inledi.

“Dur!” diye bağırdı Orla, nefes nefese. “Dur, onun yardıma ihtiyacı var!”

“Çekilin önümden aptallar!” dedi Atlas.

“Hayır!” diye bağırdı Orla. Kalabalığın arasında güçlüklerle ilerleyerek Elias’ın atının önüne geldi. “İlacı hemen içmesi gerekiyor!”

Köylüler Orla’ya baktı. Orla insanların onu nasıl gördüklerini tahmin edebiliyordu. Madenden döndüklerinde kıyafetlerini değiştirmemişti. Üstü başı kirliydi. Bir sokak çocuğu gibi görünüyor olmalıydı. Köyün sonundaki bataklıktaki eski bir kulübede, bir sahtekâr olan annesiyle ve atıyla yaşayan Orla Carson...

Elias dikkatle ona bakıyordu. “Merhaba Orla,” dedi nazikçe. Sonra Atlas’a döndü. “Attan inmenizi rica ediyorum efendim.”

Atlas attan inmek yerine Captain’ı tekmeledi. Captain önündeki iki at yüzünden ürkmüştü. Atlas bacaklarını kaldırarak ata defalarca vurduktan sonra kamçısını bir kez daha kaldırdı.

“Dur, canını yakıyorsun!” diye bağırdı Orla atın dizginlerini tutmaya çalışarak.

“Korucu, lütfen, dediğimi yapın!” diye bağırdı Elias. “Hemen attan inin.”

Atlas’ın yüzü kızarmış, çenesi kasılmıştı.

“Neden bir mumcudan emir alacakmışım?” dedi kırbağını bir kez daha kaldırarak. At geri çekilip dönmeye çalıştı ama kalabalık iyice yaklaştığından hareket edecek yer yoktu. Captain tökezledi. Ariana atın üzerinden kayarken kalabalık korkuyla iç çekti.

“Çünkü çocuklar için endişelendik,” dedi Elias sakince Orla’ya bakıp başını sallayarak. “Orla ve nakliyecinin küçük oğlu günlerdir ortada yoktu. Bir nakliyecinin teknesi kayboldu ve atınız da bir süredir ahırda değildi. Zavallı genç bir adamın nehir kenarında hiç kimsenin yardımını olmadan hasta yatmasından bahsetmiyorum bile. Köyde onu iyileştirecek ilaç, yardım için şehre götürecek bir tekne yok.”

Orla, Elias’ı izliyordu. Yokluğunu fark ettiğine şaşırılmıştı. Sonra Elias’ın her gün bahçesinin önünden geçtiğini, yokluğunu fark etmesinin doğal olduğunu düşündü.

Atlas durdu. Orla, Captain'ın dizginlerini sıkıca tuttuğunu görebiliyordu.

“Bırak geçeyim,” dedi. “Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yok.”

“Biz sizin sandığınız gibi aptal değiliz,” dedi Elias. “Bize mahsullerin yenmemesi gerektiğini söylediğiniz halde onları sattınız. İyi bir fiyata Batı Limanı'na gönderdiniz. Hastalığa yabani otların neden olduğunu söylediniz. Madem öyle, evinizdeki bu kız neden hastalandı?”

“Tahıllar zehirliydi,” dedi Atlas tereddüt etmeden. “Hepsi yakıldı.”

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

“Beni dinleyin! Size yalan söylüyor!” diye bağırdı Orla. Yere devrilmiş bir üvez ağacının kütüğüne tırmandı. “Hastalığın bitkiler yüzünden yayıldığını söyledi ama hepsi yalan! Herkesi, öz yeğenini bile hasta eden şey onun mürekkebi. Suyu dayanıklı mürekkep. Lütfen bırakın Ariana'ya yardım edeyim.”

Atlas atın üstünde arkasına döndü. “Bu aptal kız neden bahsettiğini bilmiyor!”

“Aptal olmadığımı çok iyi biliyorsun,” diye haykırdı Orla. “Gözlerimle gördüm.”

Sessizleşen köylüler dikkatle onu dinliyordu.

Orla derin bir nefes aldı. “Gerçeği öğrendik,” dedi. “Atlas Coşkunsu'yun kuzeyinde bir madenden katran taşı çıkarıyor ve bu taşı kullanarak zehirli bir mürekkep üretiyor. Mürekkebin zehirli olduğunu yıllardır biliyor ama onu satmaktan ya da Çiftlik Ev'i'nin kıyısındaki dereye dökmekten vazgeç-

miyor. Bitkilerimizi hasta eden şey Atlas'ın suya dayanıklı mürekkebi!"

Kalabalıktan şaşkın soluklar yükseliyordu. Orla bacaklarının titrediğini hissetti. *Köylüler bana neden inansın ki?* diye düşündü. Captain'ın üzerinde baygın halde yatan Ariana'ya baktı. Atlas onu elbisesinden sıkıca tutuyordu.

"Bu saçmalık," dedi Atlas. "Hikâyeler uyduruyor! Bu cahil kızın hayatında bir kez olsun mürekkep şişesine yaklaştığını bile sanmıyorum."

"Atlas'ın madeni sadece bitkilerimizi değil, nehrin kuzeyini de zehirliyor," dedi Orla. "Coşkunsu'da yüzlerce kişi öldü. Batı Limanı'nda da. Çünkü zehir suda, bitkilerde değil."

"Bunların hepsi uydurma!" diye bağırdı Atlas. Captain ayaklarını sabırsızlıkla yere vururken ona sıkıca tutunuyordu. "Bu kız ne dediğini bilmiyor! Gerekli önlemleri aldığımız sürece Dikenli Dere güvende!"

Orla, Ariana'nın güçlükle nefes aldığını görebiliyordu.

"Ariana'yı Batı Limanı'na götürüyor. Orada ilacın işe yaradığını gösterip valiyi ve arkadaşlarını mürekkebin güvenli olduğuna ikna edecek. Biz umurunda bile değiliz. İlacı geri getirmeyecek, bizim gibi insanlara satmayacak. Katran taşını çıkarıp mürekkebini yapmaya devam edecek. İlacı Batı Limanı'ndaki arkadaşlarına satıp para kazanacak."

Elias ve Callahan atlarını Atlas'ın iki yanına sürdüler.

"Korucu, sizden attan inmenizi istedik," dedi Callahan. "Bir daha tekrar etmeyeceğiz."

“Bunların hepsi yalan!” dedi Atlas. Orla atın dizginlerini sıkıca tuttuğunu görebiliyordu. Köşeye sıkıştığının farkındaydı ama hâlâ attan inmiyordu.

“Yazıklar olsun!” diye bağırdı hancı.

“Öz yeğenini zehirlemişsin!” diye haykırdı Agnes.

“Zavallı kız,” dedi Marianne içini çekerek. “Biri ona yardım etsin!”

Beş kişi birden Ariana’yı nazıkçe attan indirip yere yatırdı. Ariana kıpırdamıyordu. Orla üvez ağacının kütüğünden indi ama Captain ve Atlas önünde olduğundan Ariana’ya ulaşamıyordu. Köylüler Atlas’a doğru geliyordu. Onlarca el uzanıp onu attan indirdi.

Atlas’ın benzi attı. Panikle Captain’ın kafasını çevirip atı çekerek kalabalıktan uzaklaştırmaya çalıştı. Orla bunun bir hata olduğunu biliyordu. Captain çekiştirilmekten nefret ederdi. Sallanarak arka bacaklarını havaya kaldırıncı Atlas öne atılıp Captain’ın yelesine asıldı. At başını eğince Atlas üzerinden kayıp yere yığıldı. Captain homurtular çıkarıp yerde büzülen Atlas’ın üzerinden geçti ve burnunu Orla’nın göğsüne yaklaştırdı. Burnunu çekip dikkatle montunu koklayarak nerelerde olduğunu, yanında ona verebileceği yiyecek bir şeyler getirip getirmediğini anlamaya çalışıyordu.

Elias ve Callahan hızla atlarından indi. Callahan, Atlas’ı ayağa kaldırıp ona destek verirken Elias da Captain’ın dizginlerini tutuyordu. Orla koşup Ariana’nın yanında diz çöktü.

“Cebinde bir şişe var,” dedi Elias’a. “Annemin defteri de cebinde. İkisi de banna ait.”

Atlas öfkeyle Orla'ya baktı. "Vali bunu öğrenecek," dedi. "Annenle senin nelere neden olduğunuzu anlayacak."

"Dinlemeyin onu," dedi Orla. Elini Elias'a uzattı. "Şişeyi verin, içindeki ilacı hemen içmesi gerekiyor."

Ariana'nın rengi iyice solmuştu. Baygındı.

Elias, Atlas'ın paltosunun ceplerini karıştırarak küçük, cam şişeyi buldu.

Şişeyi sakince Orla'ya uzatırken Atlas homurdanıyordu.

Orla şişenin kapağını açıp Ariana'nın başını nazikçe kaldırdı. Şişeyi dikkatle arkadaşının dudaklarına yaklaştırıp mavi sıvıdan bir damla döktü.

"Hadi," diye fısıldadı Ariana'nın elini tutarak.

İlaç, dedi su borusunun altındaki yabani otlar.

Umut, dedi oluklardaki kuş otları.

Akıllı kız, dedi kaldırım taşlarının arasındaki yosunlar.

Kalabalık biraz daha yaklaşırken Orla nefesini tutup Ariana'yı kucakladı. İlaç işe yaramazsa ne yapacaktı?

Ariana hafifçe kıpırdandı ama uyanmadı. Nabızı bir kuşun kalp atışları kadar yavaştı.

Orla, gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü sildi. "Lütfen, Ariana," dedi. "Lütfen iyileş."

"Bakın!" diye bağırdı Callahan. Atlas'ı sıkıca tutmaya devam ediyordu. "Kollarındaki izlere bakın!"

Orla elini Ariana'nın bileğinden çekti. Az önce nabzını hissettiği yerdeki mor çizgiler, sel sularının çekilmesi gibi silinmeye başlamıştı.

"İşe yarıyor," diye fısıldadı.

Cebencanta. Capsella bursa-pastoris

Tentür için taze ve kuru cilleri kaynar suda bekletin. Pamuğu ıslatıp burun kanamalarında kullanın. Cebankesi olarak da bilinir.

Kalabalıktan fısıltılar yükseliyordu. “İlaç işe yarıyor, kız yaşayacak! Hepimiz yaşayacağız!”

Orla o sırada Atlas’a baktı. Öfkeli görünüyordu. Ne hakla öfkelenebiliyordu ki?

“Memnun olmalısın!” diye bağırdı Orla. “Hayatta olduğu için memnun olmalısın!”

Biri Ariana’nın yanına diz çökerek şalıyla üzerini örttü. Orla o sırada çok öfkeli olduğu için kadının kim olduğunu göremedi. Ayağa kalktı. İçinde bir öfke fırtınası kopuyordu sanki. Atlas’a saldırmak istiyordu. Onu paramparça etmek istiyordu.

“Bu hastalığı asıl sen hak ediyorsun. Hastalanan sen olmalıydın!” diye bağırdı Atlas’a doğru yürüyerek. “Zamanının çoğunu madende geçirdin. Zarar gören insanların hepsi masumdu. Onların yerine—”

“Onların yerine ben hastalanmalıyım,” diye tamamladı Atlas.

Orla, Atlas’ın tam karşısında duruyordu. Göğsü öfkeli soluklarla inip kalkıyordu. Bir kurdun karşısındaki vahşi bir kedi gibiydi.

Atlas göz kırptı. “Annenin bana biraz ilaç bırakması fena olmadı,” dedi sakince.

Orla göğsünde bir sancı hissetti. Kalbine dikenler batıyordu sanki.

“Madene gidip geldiğim halde nasıl hasta olmadığımı merak etmedin mi hiç?” dedi. “Çok güçlü bir ilaç. Bir doz alınca seni ömür boyu koruyor. Bunu fark etmedin mi?”

Hayır, diye düşündü Orla. *Bu mümkün değil.*

Kalabalıktan canlanan bir fırtına gibi fısıltılar yükseliyordu. Orla hasta olduğunda annesi ona ilaç verirken arkada bir yerlerde dolaşan gölgeyi hatırladı. Gölgenin başında tıpkı Atlas’ın başındaki gibi geniş siperli bir şapka vardı.

Atlas da hastalanmıştı ve annesi tedaviyi bulduğunda o da oradaydı.

“Kendisine yetecek kadar ilaç kalmaması kötü oldu,” dedi.

Orla, ayaklarının altındaki zeminin kaydığını, gözlerinin karardığını hissediyordu.

“İlacı çaldın,” diye haykırdı. “Onu sen çaldın!”

“Kanıtla bakalım,” diye bağırdı Atlas. Saçları yüzüne doğru uçuşuyordu. Orla, Callahan’ın Atlas’ı tutmak için harcadığı çabayla gerilen kaslarını gördü.

“Annem seni asla kurtarmazdı!” diye bağırdı Orla. “Kendini feda edip seni kurtarmazdı. Senin ilacı yapacağına güvenmezdi!”

“Öyle mi dersin?” dedi Atlas. “Kendi için çok geç kaldığını biliyordu. Parası, zekâsı ve ilacı geniş bir bölgeye nakletmeye gücü olan birine ihtiyacı vardı. Benim ne kadar işine yarayacağını biliyordu. Kendi yapamayacağı şeyi benden yapmamı istedi.”

Orla bu sözlerle bir an için inandı çünkü annesi iyi bir insandı. Mümkün olduğu kadar fazla insanı kurtarmak istemiş olabilirdi.

“Gitmeme izin verirsiniz,” dedi Atlas. Callahan’ın elinden sıyrılmaya çalıştı. “Sizi Çiftlik Evi’ne götürerek bu kızın yalan söylediğini kanıtlayabilirim. İlacın nasıl yapıldığını gösterebilirim. Bütün ayrıntıları, her şeyi biliyorum.”

“Yalan söylüyorsun!” dedi Orla. “Annemin ilacı bana verip işe yaradığını görünce onu çaldın. Biraz daha bekleyip kendini ve diğer herkesi kurtarmasına izin verebilirdin. Coşkunsu’ya geri dönmek istemişti ama sen ona izin vermedin. Gitmesine engel oldun çünkü yaptıklarını herkese anlatacaktı. Ariana’yı da hastalığını gizlemek için Batı Limanı’na göndermek istiyordun.”

Ariana tam o sırada kıpırdadı ve Orla az önce şalıyla onun üzerini örten kişinin Agnes olduğunu gördü.

“Ama çok geç kaldın,” diye devam etti. “Annem nehir boyunca her yere tohum ekmişti. Zehri topraktan emecek bitkinin tohumlarını her yere ekmişti. Artık madenini de kaybettin. Hayatta olduğun için anneme teşekkür etmek yerine onun tarifini çalıp ölmek üzere olan insanlardan para koparmaya çalıştın. Onu bir hiçmiş gibi ormana attın.”

“Yalanlar!” diye fısıldadı Atlas öfkeyle.

“Doğruyu söylüyorum!” dedi Orla. “Bunu kanıtlayabilirim. Defteri bana ver.”

Callahan, Atlas’ın geniş paltosunun cebinden defteri çıkardı. Orla, Atlas’ın kemerine taktığı tabancanın kabzasındaki metalin parladığını gördü. Callahan defteri uzatınca Orla Ariana’nın çözdüğü şifrenin olduğu sayfayı açıp kalabalığa gösterdi.

“Annem Atlas anlamasın diye ilacı kodlayarak yazdı,” dedi. “Ona hayatını kurtaracak kadar güvenmiş olsa bu defteri göstermez miydi? Her şeyi Ariana çözdü...”

Elias cebinden tel çerçeveli bir gözlük çıkarıp burnunun üzerine yerleştirdi.

Orla, Atlas’a döndüğünde kalbi hızla atıyordu. “Hepsi burada yazılı. Annem katran taşıyla yaptığın her şeyi biliyordu. Sen olmasan hâlâ hayatta olacaktı.”

Kalabalık nefesini tutmuştu. Elias gözlüğünün üzerinden ona bakıyordu ama Orla yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Ya bütün yaptıkları boşa çıkarsa?

“Annen bir keresinde benim hayatımı da kurtarmıştı,” dedi Elias defteri uzatarak. “Biliyorum bu çok aptalca ama

bir keresinde bir tuzaga basmıştım ve ayağım çürümeye başlamıştı. Beni her gün ziyaret etmişti. Bir keresinde de Agnes'in—”

“Ateşimi düşürmeme yardım etmişti.”

“Bana da ada çayı yetiştirip yapraklarından çay yapmayı öğretmişti!” dedi başka bir kadın.

“Atımın iltihaplı toynağını iyileştirmişti!”

“Ariana doğduğunda hayatımı kurtarmıştı,” dedi cılız bir ses.

Orla arkasına döndü. Ses tanıdık geliyordu ama günler önce pazar meydanındaki küçük okulda duyduğu sestten daha kısıktı. Josephine Claw uzun, beyaz elbisesiyle köydeki toprak yolda yürüyordu. İdris yanındaydı. Gözleri yaşlıydı.

“İdris,” dedi Orla. “Neden Castor’ın yanında değilsin? Ne oldu?”

İdris cevap verme fırsatını bulamadan Josephine Claw kızının yanına çöktü. Ellerini Ariana’nın saçlarında gezdirip üzerindeki şalı sıkıca sararak yüzünü öpüyordu. Orla’nın gözleri doldu. Annesini o kadar özlemişti ki...

O sırada birinin omzuna dokunduğunu hissetti. İdris eğilmişti. Yüzü yaşlarla doluydu ama gözleri sevinç ve huzurla parlıyordu.

“Abim iyi Orla,” dedi. “Castor iyileşti! Onunla Josephine ilgileniyordu. İlacımız işe yaradı.”

Köylülerin arasında mırıltılar duyuldu. Orla herkese tek tek bakıyordu. Agnes yüzünde üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu. Kasap buz gibi gözlerle Atlas’a bakıyordu.

Belki de artık annemden görüldüğü kadar nefret etmiyorlardı, diye düşündü Orla.

Josephine kalabalıkla konuşmaya başladı.

“Onu asla dinlememeliydik!” dedi. Başlangıçta sesi alçaktı ama sonra ağaçların arasında esen bir rüzgâr gibi uğuldama-ya başladı. Yüzünde büyük bir öfkeyle Atlas’a baktı. “Onun yüzünden kocamı kaybettim. Onun yüzünden Elizabeth’i kaybettik. Şimdi de kızım Ariana’nın ve Castor’ın hayatları tehlikede değil mi? Bu adam bir canavar.”

Sonra Orla’ya ve İdris’e baktı. Orla, Josephine’in yüzünde madendeki işçilerle konuşan Ariana’nın yüzündeki ifadeyi görebiliyordu. Josephine’in de Ariana’nın da canı yanmıştı ama içlerinde hâlâ bir pırıltı vardı. Orla ikisine de hayranlık duyuyordu.

“Bu çocuklar benim yapamadığımı yaptı. Size gerçeği gösterdiler. Inishowen Atlas’ın bu köyü mahvettiğini gösterdiler. Elizabeth bizi uyarmaya çalışmıştı ama onu dinlemedik. Ona çok daha önce engel olmalıydık. Değil mi Orla?”

Köylülerden aynı fikirde olduklarını belli eden fısıltılar yükseliyordu. Orla derin bir nefes aldı. Ormandaki çamların titrediğini, söğütlerin yükselen esintiyle sallandığını, yağmur yağarken bataklıktaki otların arasından dereye akan nehrin şırıltısını duyabiliyordu.

Dışarı, dışarı, diye mırıldandı su yosunları.

Git buradan, dedi ısırganlar öfkeli bir fısıltıyla.

Orla başını salladı.

Bitkiler Atlas’ın gitmesini istiyordu.

Köylüler de.

“Onu Batı Limanı’na gönderin,” diye bağırdılar. “Yar-
gılanmalı!”

“Bırakın, gününü göstereyim!” diye bağırdı başka biri.

“Yaptıkları yanına kâr kalamaz!”

Kalabalık coşkuyla akan bir nehir gibi Atlas’a yaklaşır-
ken sesler büyük bir dalga gibi yükseliyordu. Orla, Atlas’ın
gözünde birden beliren korkuyu gördü. Kapana kısılmış bir
tilki gibi paniğe kapılmıştı. Atlas kaybettiğini bildiği için
korkuyordu. Hızla dönerek Callahan’ın elinden kurtuldu
ve kalabalığın içine dalıp tökezleyerek Captain’ın ve İdris’in
yanından geçti.

“Hayır!” diye bağırdı Orla. “Durdurun onu!”

Atlas hızla Batı Limanı Caddesi’ne koşuyor, nehir kabarıp
arkasından gidiyormuş gibi köyden kaçıyor.

Largan. Urtica dioica

Yapraklarıyla çay yapılır. Güçlü lifleri olan bu bitki halat, ip ve balık ağı yapımında kullanılabilir.

Orla kalabalığın arasına daldı. Bütün gücüyle Atlas'ın peşinden gidiyordu.

Köprüye doğru gidiyor! diye seslendi otlarla çevrili kayın ağacı.

Daha hızlı, daha hızlı, diye bağırdı deve dikenini.

Kalbi küt küt atan Orla köprüye koşmaya başladı. Atlas'la arasındaki mesafeyi gitgide kapatıyordu. Derenin üzerindeki yüksek gri köprüye vardığında hemen arkasındaydı. Atlas köprünün ucuna geldiğinde durup aşağıdaki bir şeye baktı. Orla arkasından gitti ve taş korkuluğa tırmanmaya çalışırken Atlas'ın üzerine atıldı. Kaçmasına izin veremezdi.

“Aklından bile geçirme!” diye bağırdı Orla. Korkuluktan tırmanırken onu yakalamayı başaramamıştı. Atlas, aşağıda demir alan nakliyeciler teknelerine bakmaya devam ediyordu.

“Kaçmana izin vermeyeceğim!” dedi nefes nefese.

Atlas dönüp Orla’yı yakasından tutarak hava kaldırdı. Orla çırpınıyor, Atlas onu hızla akan suyun üzerinde tutuyordu.

Ona yardım edin! diye bağırdı bitkiler. Aşağıdaki sular kıvrılarak akıyordu.

Kıza yardım edin!

Orla çırpınıyordu ama Atlas onu sıkıca tutarken öfkeli gözlerle aşağı bakıyordu.

“Ne yapacaksın, beni nehre mi atacaksın?” dedi. O sırada çakmak kutusu cebinden sıyrılıp suya düştü.

“Her şeyimi elimden aldın,” dedi Atlas. “Annenin yapmak istediği gibi.”

Orla homurdanıp çırpınarak elinden kurtulmaya çalışıyordu. Köprünün altındaki nakliyeciler tekneleri birbirine çarpıyordu. Orla düşerse teknelere ya da suya çarpacaktı. Hangisinin daha kötü olacağını bilmiyordu. Taşan derede kimse hayatta kalamazdı. Zihni bomboştu. Bitkiler uğulduyor, ısırgan otları bağıyor, su yosunları...

Sana ihtiyacımız var, akıllı kız!

Rahat bırak onu, rahat bırak!

Orla içini çekti. Nefes almakta zorlanıyordu.

“Belki de sen de annen gibi vahşi doğaya geri dönmelisin,” dedi Atlas suya bakarak. “Bu dünyada sizin gibi kadınlara yer yok.”

Orla bir tekme savurunca Atlas çığlık attı. O anda Orla’nın zihni berraklaştı. Atlas’ın kemerine uzanıp aradığı şeyi buldu. Silahı kılıfından çıkarıp Atlas’ın Çiftlik Evi’nde yaptıklarını hatırlamaya çalıştı. Silahın bir yerinde bir mandal olmalıydı.

Atlas artık acıyla bağırmiyordu. Gözlerini nehirden ayırmadan aşağı uzanmıştı. Kararını vermişti.

“Hoşça kal Orla Carson,” dedi.

O sırada silahtan bir tıkırtı geldi. Atlas donup kaldı.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Orla.

“Buna cesaret edemezsin,” dedi Atlas.

Orla’nın eli titriyordu. Belki de Atlas haklıydı.

“O cesaret edemeyebilir,” dedi sert bir ses. “Ama ben ederim.”

Bu defa daha yüksek sesli bir tıkırtı duyuldu.

Orla güçlükle dönünce Silas’ın iri gövdesini gördü. Palatosu sıırıslıklamdı. Gözlerinin akı her zamankinden daha sarıydı. Köprünün ortasında durup Atlas’a tüfeğini doğrultmuştu.

Atlas geriye doğru bir adım atarak korkuluktan uzaklaştı. Taş duvara tutunan Orla kendini yukarı çekti ama silahı hâlâ indirmemişti.

“Çekil ufaklık,” dedi Silas. “O bizim.”

“Dur bakalım, Silas,” dedi Atlas. Sakin görünmeye çalışıyordu. “Para bende, ilaç bende! Batı Limanı’na gidip valiye bulalım ve sorunu çözelim.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Silas. “Çok geç kaldın. Vali umurumuzda değil. O da senin gibi zaten. Sen bizim nasıl bir yaşamımız olduğunu anlamıyorsun. O da anlamıyor. Yeteri kadar dinledik sizi. Artık başka bir yerde çalışacağız. Sen buralardayken Dikenli Dere’ye ayak basacak bir nakliyeciyi bulamazsın artık.”

Aşağıdan bağrışlar yükseliyordu. Orla teknelerin yanında Bouchard’ı gördü. Nehrin suları ile sırlı sıklam olmuştu. Magda’nın tahmin ettiği gibi o da savaktan kurtulmayı başarmıştı. Vahşi bir köpek gibi öfkeyle Atlas’a bakıyordu. Orla yanındaki beş altı nakliyeciyi hatırlamıştı. Bu adamlar Dikenli Dere’ye gelip giden teknelerde çalışıyorlardı.

“Size ödeme yapabilirim,” diye mırıldandı Atlas. “Hepinize para verebilirim.”

Silas bu teklifi düşünüyormuş gibi bir an duraksadıktan sonra birkaç adım atıp Atlas’a elini uzattı.

Orla homurdandı.

“Yola geleceğini biliyordum,” dedi Atlas gözlerini kısarak.

“Öyle mi?” dedi Silas. “O zaman nakliyeciler hakkında hiçbir şey öğrenememişsin.”

Silas hızlı bir hamleyle Atlas’ı iterek taş korkuluklara doğru savurdu.

Sendeleyen Atlas aşağıda hızla akan taşkın suları görünce korkuyla gözlerini açtı. Dengesini sağlamak için çaresizce kollarını sallamaya başladı ama Silas hemen arkasındaydı.

“Bakalım sen de mürekkebin gibi suya dayanıklı mısın,” dedikten sonra Atlas’ı köprünün kenarından iterek çalkalanan suya gönderdi.

Orla korkuyla içini çekip aşağı bakmak için korkuluklara koştu.

Aşağıda Atlas'tan iz yoktu.

Silas bir şeyler homurdanıp yere tükürdü. Orla'ya bakmadı. Sadece aşağıdaki nakliyecilere başını salladı. Adamlar da başlarını sallayarak karşılık verdi.

Orla bitkin bir halde diz çöktü. Taş köprüünün üzerinde yetişen yosunlara dokunup gözlerini kapadı. Atlas gitmişti. Dikenli Dere artık güvendeydi.

Suyun kenarındaki nakliyecilerin şarkı söylediğini duydu. Şarkı yosunların, kayın ağaçlarının, nehirdeki sazların ve sallanan çamların mırıltısına eşlik eder gibi yavaşça başlamış, nakliyeciler botlarını kıyıda çözüp nehirde yola koyulurken sesler yükselmişti.

Durmadan avlanan

O kurt öldü artık

Yağmur hiç durmadan

Kışın yağarken

Kecisakalı. Filipendula ulmaria

Parlaklık ve ılık için evin etrafına saçar. Mideyi rahatlatan, içecekleri tatlandıran güzel ve aromatik bir bitkidir. Köklerinden siyah boyu elde edilir. Çayirmelikesi olarak da bilinir.

Safak vakti gelip kuşlar çakal eriklerinde kanat çırpmaya başlayınca Orla uyanıp bahçeyi incelemek için dışarı çıktı. Bitkilerin etrafında gezinip nakliyecilerin hangi bitkilere zarar verdiğini, hangi bitkilerin sağlıklı büyüdüğünü, hangilerinin kurduğunu, hangilerinin daha fazla ilgi istediğini kontrol etti. Bazı bitkiler kesilmiş, bazıları ayaklar altında ezilmişti ama çoğu güçlü ve sağlamdı. Orla'ya endişelenmemesini söylüyor, ondan yaprak bitlerini kontrol etmesini, Captain'ı yeni açan yapraklardan uzak tutmasını istiyorlardı. Hastalıktan kalan siyah noktalar da artık solmaya başlamıştı.

Orla bahçeyi kontrol ettikten sonra kulübeyi topladı. Artık ev, Atlas oraya hiç gelmemiş gibi görünüyordu. Banyo yapmak için biraz su ısıtıp ateşin yanında, annesinin her zaman istediği gibi güzelce ovalanarak yıkandıktan sonra kirli pantolonunu ve yağmurluğunu giydi çünkü hâlâ eskisi gibiydi ve kıyafetlerini yıkamaktan hiç hoşlanmıyordu.

Kahvaltı hazırlayamayacak kadar yorgundu ama bahçe-
sindeki sonbahar erikleri olgunlaşmıştı ve onları dalından koparan olmamıştı. Captain uzun çimenlerin arasında dola-
nırken etrafı koklayıp yere düşen erikleri bulmaya çalışıyor-
du. Orla onu eriklerden uzaklaştırmak için nehir kenarından biraz nane topladı. Captain keyifle naneleri kokladı.

Orla erik ağacının altında uyuklamaya başlayan atının yelesini tarayıp toynaklarını kontrol etti. Çam katranının işe yaradığını görünce sevindi. Captain'ın toynaklarında iltihap kalmamıştı. İş bitince başının üzerindeki dallardan sarkan mor eriklere uzanabilmek için Captain'ın üzerine çıktı. Başını atının omuzlarına koyup sıcak, tozlu gövdesine sarılarak eriklerini yedi. Captain içini çekip çimenleri çiğ-
nerken üzerindeki yolcuyla rahatsız etmemek için dikkatle hareket ediyordu. Orla kollarını ve bacaklarını aşağı sarkıttı. Bahçe şimdiden yeşermeye başladı, diye düşündü. Artık bunu durdurabilecek bir şey yoktu.

Orla biraz vakit geçince bahçedeki elma ağaçlarından birine tırmanıp köyü izlemeye başladı. Nehrin aşağısında İdris'in ağlarını suya attığını görebiliyordu.

“Harika,” diye fısıldadı elma ağacına. Kayıp aşağı indikten sonra önceki gece hazırladığı küçük paketi alarak İdris’in nehrin kıyısındaki evine giden yolda ilerlemeye başladı.

“Hâlâ balık mı tutuyor?” diye sordu kovan otlarına.

Nehrin aşağı tarafında, dedi otlar.

Isırgan saplarıyla iplik yapıp ördü o ağı.

“Güzel,” dedi Orla küçük eve yaklaşarak. Daha önce fark etmemişti ama evin sazdan yapılmış çatısı bitkilerle kaplıydı. Güneş ışığının altında neşeyle büyüyen bitkiler çatıya o kadar çok yayılmıştı ki çatı artık nehir kıyısının bir parçası gibi görünüyordu.

Orla nazikçe kapıya vurup yavaşça içeri girdi. İdris onu istediği zaman ziyaret edebileceğini söylemişti ama o geldiğinde evde olması gerektiğini söylememişti.

“Merhaba?” diye fısıldadı. “Castor?”

Sobanın yanında bir yatakta huzur içinde uyuyan Castor, Orla gelince gözlerini açtı. Orla, paketi nazikçe yatağın üzerine bıraktı. Castor’ın kollarındaki mor çizgilerin solduğunu fark etti. Yüzü hâlâ zayıf ve solgundu ama ilaç işe yaramıştı.

“Bak,” dedi Orla. “Sana Elias’ın arılarından bal getirdim. Biraz mine çiçeği çayı ve biraz da çavdar ekmeği. Tüt-sülenmiş balıkla yiyebilirsin. Karakafes otu da getirdim. Morluklara iyi gelir. Bak burada.” Arkasına baktı. İdris’in döneceğinden endişe ediyordu. İnsanları önemseyişinin görülmesine pek alışkın değildi.

Castor hafifçe gülümsedi.

“İdris’e yardım ettiğin için,” dedi boğuk bir sesle. “Teşekkür ederim.”

Çatıdaki sazlar şarkı söylüyordu.

Arkadaşlar, diyorlardı. Aile.

Orla pakete hafifçe vurdu.

“Asıl o bana yardım etti,” dedi.

Castor omuz silkti. “Dikenli Dere’de birbirimize yardım etmeliyiz,” dedi. Dünyanın en doğal şeyinden bahsediyormuş gibi konuşuyordu.

Orla, bahçeye döndüğünde annesinin defterini yanına alıp nehrin kıyısında yanlarına oturmayı çok sevdiği çimenlere doğru yürüdü. Hava her zamanki gibi nemliydi ama öğle güneşi her zamankinden daha parlaktı. Sonbahar iyice bastırmadan önce açacak son çiçekler başlarını güneşe çeviriyordu. Orla defteri açtı. Henüz bütün sayfaları okumadığını düşününce heyecanlandı. Defterde çok fazla ilaç, doğanın işleyişine dair çok fazla sır vardı. Ariana’nın hazırladığı tabloyu kullanıp kodu çözdükçe annesinin kulağına fısıldadığını hissediyordu.

Madenin karanlığını, Coşkunsu’daki sokakların ıssızlığını düşündü. Dolaştığı onca yerin arasında aklından çıkaramadığı tek bir yer vardı: Sera. Annesinin o narin camları ormandan geçirip nehrin kuzeyine nasıl taşıdığını merak ediyordu. Yoksa Coşkunsu’da yaşayan biri orayı çok daha önce mi inşa etmişti? Annesine o bitkileri nereden bulduğunu sorabilmeyi çok isterdi. Atlas’ın serayı yok etmesi, orayı bir daha göremeyecek olması Orla’yı çok üzüyordu.

Sayfaları karıştırırken annesinin mürekkeple yaptığı çizimi buldu. Seranın resmini çizmişti. Her nasılsa seranın

cam duvarları sayfada parlıyor, Orla defteri hareket ettirince üzerine güneş ışığı vuruyordu. Annesi bazı bitkilerin resimlerini de çizmişti. Orla bitkilerin arasındaki kurtboğan otunu, melek borusu çiçeğini ve it üzümünü fark etti.

Sayfayı çevirince annesinin şifreli bir yazı yazdığını bilmeden önce karalama sandığı için daha önce okumadığı paragrafı fark etti. Ariana'nın kelimeleri çözme yöntemini kullanarak paragrafı yüksek sesle bitkilere okumaya başladı.

“İnsanoğlu var olduğu günden beri bitkilerle birlikte yaşadı. Bitkiler fırtınalarda sığınağımız oldu. Onları kullanarak kıyafetler, balık ağıları, ilaç ve barınaklar yaptık. Bitkiler binlerce yıldır bize göz kulak oluyor. Peki bu kadar büyük ve tehlikelerle dolu bir dünyada onları nasıl koruyacağız? Onları nasıl güvende tutacağız? Belki işe bir serayla başlayabiliriz. Bir sera, büyük ağaçları ya da ormanları içine alamayabilir ama hayata yeni başlayacak bütün türlerin tohumlarını saklayabilir.”

Orla defteri kapatıp suyun üzerinde mavi ve yeşil ışıklarla dans eden yusufçukları izledi. Annesi yeni olasılıkları hayal etmekten asla vazgeçmemişti. Köylüler ilacını küçümsediği, Atlas yaptıklarını boşa çıkardığı halde insanlara yardım etmenin, bir sera inşa etmenin hayalini kurmaya devam etmişti. Bilimin, bitkilerin ve otlarla yapılan ilaçların insanların daha iyi bir hayat yaşamasını sağlayacağına inanmıştı.

Orla içinde bir kıpırtı hissetti. Bitkilerin yüzlerini güneşe dönüp büyürken böyle hissettiklerini hayal etti. Annesi için çok üzülmüş, çok büyük bir öfke duymuştu. Bu duyguların tamamen yok olmayacağını çok iyi biliyordu ama içindeki bu

üzüntüden çıkıp bir tohumdan yeşeren filiz gibi yavaş yavaş büyüyen bir duygu hissediyordu. Umuda, gurura benzeyen bu duygu aklında kıvılcımlanan bir fikir gibiydi.

Öğleden sonrayı bahçeyle ilgilenerek geçirdi; düşmeden önce erikleri topladı, verandayı süpürdü ve sarmaşığı sırığa bağladı. Arada bir bahçenin kapısına bakıyor, çok geçmeden birilerinin ziyarete gelmesini umuyordu.

Akşama doğru, bahçenin diğer ucundaki tarak otlarını yiyen güzel saka kuşlarını izledi. Kuşlar altın rengi, açık sarı kanatlarını çırpıp telaşla öterek havalanınca gülümsedi. Yolda biri vardı.

Orla avucundaki erikleri yıkarken bahçe kapısından birileri seslendi. İdris ve Ariana gelmişti. İdris yıkanıp üzerini değiştirmemişti ama Ariana'nın üzerinde tertemiz, pamuklu bir elbise, başında bir bone vardı. Orla bahçenin kapısını açıp etrafta Ariana'nın eteklerine takılacak çalı olup olmadığını kontrol etti. İdris bahçeye girmesi için Ariana'ya yardım etti.

Güneşin altında uzun çimenlerin üzerine oturup tatlı eriklerden yediler. İdris ve Orla'nın yediği eriklerin suyu akmıştı ama her nasılsa Ariana'nın elbisesinde tek damla leke yoktu.

“Eriklerde tırtıl var, biliyor musunuz?” dedi Orla.

“Bu harika,” dedi Ariana. “Güve tırtılı mı?”

Orla başını sallayıp onaylayarak parmaklarındaki erik suyunu yaladı.

İdris kaşlarını çatıp eriğini biraz daha dikkatli yemeye başladı.

“Castor iyileşince,” dedi, “Coşkunsu’ya gideceğiz. Magda ve Matteas’la tanışmak istiyor. Köyü eski haline çevirmek için onlara yardım edebileceğimizi düşünüyor. Sen de gelmek istersen...”

“Bir süre yetecek kadar gezdim ben,” dedi Orla. “Ama Castor’a teşekkür ettiğimi söyle. Magda’ya ve Matteas’a isterlerse buraya gelebileceklerini söylersiniz.”

“Castor halinden çok memnun Orla,” dedi İdris. “Elias ziyarete geldi. Castor’a eğer isterse mum dükkânında çalışabileceğini söyledi. Abim çok güzel tekne yapıyor. Belki bu işi tercih eder. Babam döndüğünde...”

İdris sözünü yarıda bırakıp iştahla eriğini yemeye devam etti.

“Çok güzel bir fikir,” dedi Orla. Eriğin bir parçasını yaban arıları için kenara bıraktı.

Çalılıkların arasından bir hışırtı geldi. Orla karaçalıların fısıldayarak birilerinin geldiğini söylediğini duydu.

Parmak uçlarında yükselince Elias’ın başını gördü. Şapkasını ve yanında yürüyen Agnes’in bonesini tanımıştı. Bahçenin kapısına gelip çekingen bir tavırla içeri baktılar. Elias öksürerek sesini duyurdu.

Orla ellerindeki erik suyunu pantolonuna sürdü. “Ne yapıyorsunuz?” dedi kaşlarını çatarak.

Ariana hafifçe bacağına vurdu. “Nazik ol!” diye fısıldadı.

“İlaç için geldiyseniz ilacı bu öğleden sonra dağıtacağız,” dedi Orla “Atlas’ın mürekkebine dokunan olduysa önceliği onlara vereceğiz ”

“Castor ve Ariana için yaptıklarını biliyoruz,” dedi Elias. “Biz sadece biraz ada çayı isteyecektik. Birkaç yumurta karşılığında bize adaçayı verir misin?”

Orla, Elias ve Agnes’in evlerinin arkasında ada çayı yetiştirdiklerini biliyordu ama bir şey söylemedi. Yumurtalar için Agnes’e kısaca teşekkür edip karşılığında onlara büyük bir demet ada çayı yaprağı verdi.

“Onları kurutun,” dedi. “Kızartınca da tadı güzel oluyor,” diye ekledi gülümseyerek.

“Teşekkürler canım,” dedi Agnes. Orla’ya küçük bir paket uzattıktan sonra köye doğru yürümeye başladı. Orla paketi açtı. İçinde ballı kurabiye vardı. Annesi öldükten sonra Agnes’le birlikte Dawson ve Reed’in dükkânında bu kurabiyelerden yapmışlardı. Sonra Orla büyük bir öfkeyle doğru dürüst bir bahçesi olmadığı için Agnes’e söylenip oradan kaçmıştı. İçinde Agnes’e karşı büyük bir sevgi duyuyordu. Arıları için ona çiçek tohumu alacağına söz verdi.

Orla kurabiye yemeye fırsat bulamadı çünkü çok geçmeden köylüler ellerindeki farklı ürünlerle kulübeye akın etmeye başladı. Yanlarında getirdiklerini verip bahçede yetişen bitkilerden almayı umuyorlardı. Orla’nın birkaç poşet havucu, bir top kırmızı boyalı ipi, bir tekerlek keçi peyniri, hatta bir sepette gelen şişman bir tavuğu olmuştu. Sonra bazı kurallar koymak zorunda kaldı.

“Size bu bitkileri nasıl yetiştireceğinizi göstereceğim,” dedi canı sıkılan kalabalığa. “Bahçemi çekirgeler gibi yiyip bitireceksiniz yoksa.”

Ariana kapıya, takas yapmak isteyenlerin ertesi sabah saat on birde gelebileceklerinin yazılı olduğu bir uyarı astı.

Şonra Orla'ya yardım ederek ballı bisküvileri ve peyniri nehir kıyısına taşıdı. Tavuk arkalarından gelerek Captain'ın toynaklarının dibindeki kırıntıları yemeye başlamıştı. Captain çok şaşkın görünüyordu.

“Bir fikrim var,” dedi Orla kurabiyeleri paylaştırırken. “Atlas serayı yok etti. Coşkunsu'daki bitkiler kurumak üzere. Yüzlerce hastalığı iyileştirebilecek sırları saklayan bu yerler yok olmak üzere. Bitkileri korumanın bir yolunu bulmalıyız.”

Ariana parmaklarındaki kırıntıları temizleyince tavuk kırıntıların peşinden koştu. “Onları koyabileceğimiz güvenli bir yer olmalı.”

“Bence Dikenli Dere'de bir sera inşa edebiliriz,” dedi Orla. “Bahçemdekilerden çok daha fazla sayıda, yüzlerce farklı bitki yetiştirebiliriz!”

“Çiftlik Evi'ni kullanmalıyız,” dedi Ariana kararlılıkla. “Bahçede çalışmamız gerekiyor. Atlas'ın artık kullanamayacağı camlar var. Onun çalışma odasını laboratuvara dönüştürebiliriz! Böylece planlı hareket edebiliriz. Annem de memnuniyetle yardım edecektir. Gerçekten yardım edebilir,” diye ekledi Orla'nın yüzündeki ifadeyi görünce. “Elinde annenden aldığı birkaç tohum var. Atlas buradayken onları ekmeye cesaret edemiyordu.”

Orla, bir zamanlar Ariana'yla Josephine'i yargıladığı için içten içe utandı. Onların kendilerini köydeki herkesten, ondan ve annesinden üstün görerek Çiftlik Evi'ne kapandığını düşünmüştü. Oysa onları herkesten uzaklaştıran Atlas'tı.

“Bitkiler hakkında bir kitap bile yazabiliriz!” dedi Ariana. Gözleri iyice açılmıştı. Heyecanla eteğinin cebini karıştırıp çıkardığı paketi Orla'ya uzattı. “Senin için,” dedi. “İlacın

tarifini düzgün bir şekilde yazmak için kaleme ihtiyacın olacak.”

“Mürekkep de zararsız,” diye ekledi İdris gülümseyerek.

Orla'nın dikkatle açtığı paketin içinden gümüş uçlu tahta bir kalem ve bir şişe mürekkep çıktı. Planlarını annesine anlatabilmeyi ne çok istediğini düşünerek hediyesini sıkıca tuttu.

“Yarın bize çaya gelin,” dedi Ariana. “Serayı nereye inşa edeceğimizi planlarız. Çok büyük olmalı,” dedi heyecanla. “Size bahçedeki bütün bitkileri de gösteririm.”

Orla, Ariana'ya bitkilerin konuştuğunu söylemedi. Aslında eğer dinlersek dünyadaki her şeyi duyabiliriz, diye düşündü. Ariana sayılarla konuşuyormuş gibi hesaplama yapabiliyordu. İdris bitkileri kullanarak ip yapabiliyor, onlarla sıkıca dikiş atabiliyordu. Elias balmumundan mum yapıyor, Agnes arılarına şarkılar söylüyordu. Herkes farklı bir dil biliyordu.

Sessizce ballı bisküvi ve peynir yediler. Orla nehirdeki su yosunlarını dinledi ama yosunlar İdris ve Ariana etrafta olduğu için sessizleşmişti. Yine de orada mırıldanıp akıntıda salınarak Orla'ya eşlik ediyorlar, turna balığının sazanları yemek için yaklaştığını haber veriyorlardı. Orla'ya güneşin ışıldadığını, dünyanın parladığını, nehrin her zamankinden daha saf olduğunu söylüyorlardı. Orla'nın konuşacak başka arkadaşları olsa da bitkilerin sesi asla kesilmeyecekti.

Orla, o akşam elinde bir lambayla bahçeye çıkıp oturarak annesinin defterini kucağına aldı. Yeni tavuğu karanlıkta Captain'ın toynaklarının bastığı yerleri heyecanla gagalı-

yor, bitkiler fısıldaşarak güveleri ve böcekleri çiçeklerine davet ediyordu. Orla defterin sonundaki boş sayfaları çevirip Ariana'nın ona verdiği kalemle mürekkebi çıkardıktan sonra katran taşı hastalığına iyi gelen ilacın tarifini dikkatle yazmaya başladı.

Ariana'nın defterde yazılı tariflerle ilgili notlarını kelimesi kelimesine kopyalayarak bitkinin nerede yetiştiğine, nasıl kullanılması gerektiğine dair bildiklerini de ekledi. Hayatta olsa annesinin de yapacağı gibi çiçeği minik tüylerinden ince dalına kadar ayrıntılı bir şekilde çizdi. Bitkinin her bölümünün adını ve bu bölümlerin ne için kullanılacağını yazdı. Hiçbir şeyi kodlarla yazmamıştı; öğrendiklerini herkesle paylaşmak istiyordu. Böylelikle ihtiyacı olanlar bitkileri nasıl kullanacaklarını bilecekti. Yıldızlar çıkıp bitkiler karanlıkta esen rüzgârda sallanıp hışırdayana kadar yazıp çizmeye devam etti. Sonra yaptıklarından memnun olarak defteri kapattı. Defterin kapağı biraz aşınmış, nehir suyuyla lekelenmişti. Üzerinde mürekkep ve –defteri çimenlerin üzerine bıraktığında oluşan– çimen lekeleri vardı. Bitkiler gece şarkılarını mırıldanırken Orla kalemini alıp kapaktaki solmuş yazının üzerinden geçti. Artık yazı, gece gibi kopkoyu mavi rengiyle göze çapıyordu:

Bitkiler ve Tıbbi Kullanımları

Elizabeth Carson

ve

Orla Carson

*(Arkadaşları Ariana Claw ve İdris Romero'nun
yardımıyla)*

Son söz

Baharda Orman

Bahar mevsiminde bir sabah Orla, Captain'a binip ormana ebegümeci toplamaya gitti. Ariana'nın doğum günü için çiçeği balla karıştıracaktı. Sazanların Orla'nın çıplak ayaklarını ısırduğu Turna Balığı Geçidi'ni geçtiler. Ağaçların arasında dolaşırken kayın ağaçlarının parlak, geniş yapraklarını koparıp atıştırıyorlardı. Otların ve uzun çam ağaçlarının arasındaki dolambaçlı yollarda ilerlerken yeni yeşeren bitkilerin sesini dinliyorlardı.

Güneş ve bahar ışığı! diye bağırdı güneş ışığına uzanan kuşburnu çiçekleri.

Uyanın kış çiçekleri, uyanın ağaç kökleri! diye şarkı söyledi çuha çiçekleri.

Captain akdiken ağaçlarının ortasında birden durdu.

"Burada ebegümeci yok," dedi Orla atını ileri sürerek. "Yola devam et."

Ama Captain ayağını yere vurdu. Orla aşağı baktı. Açıklığın ortasında pembe sedef çiçekleriyle dolu çimenli bir tümsek vardı.

Orla birden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bitkiler nazikçe fısıldıyordu.

Şifalı eller, şifalı bitkiler, şifalı tohumlar, diyorlardı.

Güvenli tohumlar, diyorlardı. Şifalı tohumlar.

Orla, Captain'ın yelelerine sıkıca tutunup sırtından indi. Kalbinin rüzgârda uçuşan binlerce çiçek gibi çırpındığını hissediyordu.

“Anne?” dedi usulca.

Uzun çimenlerin arasında koşup bitkilerin önünde diz çöktü. Captain'ın onu nereye getirdiğini anlamıştı. Burası annesinin mezarıydı. Bu bitkiler annesinin cebindeki tohumlardan yeşerip büyümüştü.

Nazik, akıllı kız, dedi bitkiler.

“Bir ilaç yaptık anne,” dedi Orla. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. “Defterinden bakarak yaptık. Ben, Ariana ve İdris. Başardık. Bir sera yapacağız anne. Bitkileri korumak için. Böylece bütün köye yetecek kadar ilacımız olacak.”

Orla koluyla yüzünü sildi ama ağlamaya devam ediyordu. Uzun çimenlere dokunup köklerin altında yatan annesini düşündü. Hayatı sona ermişti ama annesi yok olmamıştı.

“Sen ya da defterin olmadan asla başaramazdık. En başından beri hepimizi koruyordun.”

Akıllı kız, dedi bitkiler. Sesleri annesinin sesine benziyordu. *Akıllı arkadaşlar*.

Orla hıçkırarak burnunu sildi. Captain çimenlerin arasında soluyordu.

“Sana anlatacak çok şeyim var,” dedi dans eden çiçeklerin arasına uzanarak.

Saatler geçti. Annesine Ariana’dan, İdris’ten bahsetti. Coşkunsu’dan cam, Batı Limanı’ndan demir sipariş ettiklerini söyledi. Magda ve Matteas’ın ormana göz kulak olduklarını, kasabayı yavaş yavaş yeniden kurduklarını anlattı. Mezar-daki çiçeklerin üzerinde uçan çiçek sineklerini, gündüz uçan güveleri izledi. Işığı emen çiçekler gibi ısınmak için kollarını güneşe doğru uzattı. Güneş ışığı koyu altın rengini almış, akşam olmuştu. Captain birkaç adım atıp burnuyla Orla’nın yüzünü okşadı. Artık eve gitme zamanı gelmişti.

“Yine geleceğim,” dedi Orla. “Bitkiler tohumdayken. Onları koruyacağım. Olanları gelip sana anlatacağım. Söz veriyorum.”

Akıllı kız, dedi bitkiler her birlikte. Güle güle git.

Orla parlak, canlı sedef çiçeği yapraklarına dokununca içinde bir yerlerde bir şey hissetti. Sıvı altın, kuşburnu çayı, Captain’ın karanlıkta güven veren nefesi gibiydi bu şey. Huzur ve iyilik gibiydi. Evdeymiş gibi hissetmişti. Captain’a binip bitkilere ve annesine veda etti. Captain onu güneşin battığı yoldan götürdü.

Hayatım boyunca bu yoldan gidip geleceğim, diye düşündü Orla. Yıllar boyunca çiçekler ve tohumlar yeşerip yayılacak ve bitkiler onları duyanlar için fısıldamaya devam edecek.

Tesekkürler

İnsanoğlu yeryüzündeki varlığının başlangıcından bu yana bitkileri ilaçlarda kullandı. Bugün kullandığımız modern tedavilerin çoğunun kaynağı bitkilerdir; söğüt ağacını ağrı kesicilerde, yüksük otlarını kalp ilaçlarında, porsuk ağaçlarını kanser ilaçlarında kullanıyoruz. Hayvanların da bitkileri tedavi amacıyla kullandıkları biliniyor. Sığırcıklar parazitleri yuvalarından uzak tutmak için civanperçemini kullanır, ayılar böceklerden korunmak için yabani havuçları tüylerine sürer. Bu kitap her şeyden önce bize besin, ilaç ve barınak sağlayan bitkiler için.

Orla'nın hikâyesi, insanların bitkileri tıbbi amaçlarla kullandığı modern Avrupa'ya benzer bir dünyada geçse de bu kitap dünyanın dört bir yanında geleneksel tıbbı, modern günlere kadar taşıyan bütün topluluklara –özellikle de gezegenimizin biyoçeşitliliğinin yüzde seksenini koruyan yerli halklara– çok şey borçlu. Öğrenecek ve koruyacak çok şeyimiz var.

Yaprakların Haritası'nı pandemiden çok önce yazmaya başlamıştım ama kitabın yayıma hazırlanma ve düzeltme süreçleri, geçici olarak kaldığım teknede geçen karantina döneminde tamamlandı. Bu kitap, kanaldaki iyi kalpli dostlarım (özellikle Tara ve Miranda) ya da Southampton'daki

arkadaşlarımı ve ailemin desteği olmadan yazılamazdı. Kişilikleriyle Captain'a ilham olan Jake ve Ben'in yanı sıra bana atları iyileştiren otları ve derin çamurda bile azim ve kararlılıkla çalışmayı öğreten Carol ve Verity'ye teşekkürler. Çayları ve hikâyeleri için Nazneen'e de teşekkür ederim. Sosyal mesafeye dikkat ederek birlikte futbol oynadığımız Jake'e; tavsiye ve cesaretlendirmeleri için Sally B'ye; bana her zaman yardımcı olduğu için Jon G'ye; October Books'taki Calre, Lynne C, Luiza'ya teşekkürler. Bu kitabın ilk taslakları yazılırken tekneye uğramaları daima keyif verdi. Karantina günlerinde bana ev sahipliği yapan ve elma ağaçlarıyla ilgilenmeme izin veren Steve'e; sürekli destekleri ve nezaketleri için Frances ve Jon'a; topluluğun kalbi olduğu ve bana insanları bir araya getirmenin önemini öğrettiği için Deb'e teşekkürler.

Bir yazar, yazmaya bir hikâyenin tohumuyla başlar. Nazik ve deneyimli hikâye bahçıvanlarından oluşan ekibim olmasa *Yaprakların Haritası* büyümek için mücadele veren bir filizden başka bir şey olamazdı. İki bilge kadınla çalışmak büyük bir ayrıcalıktı. İlki bu karmaşık hikâyeyi heyecan verici bir maceraya dönüştüren Jenny Savill, ikincisi ise ne yapmaya çalıştığımı anlayıp çok daha iyisini yapmama yardımcı olan olağanüstü derecede yetenekli editörüm Rachel Leyshon. Chicken House'taki herkese, özellikle Laura, Jazz ve Olivia'ya; konuşan bitkilerdeki sihri gördüğü için Barry'ye teşekkürler. Tekneler konusunda akıllıca davrandığı için redaktörüm Daphne'ye; bitkileri, özellikle de süsenleri yakından takip ettiği için Bristol Üniversitesi Botanik Bahçesi'nden Andy Winfield'a teşekkürler! Muhteşem illüst-

tasarımları ve tasarımları için Marie-Alice Harel ve Helen Crawford-White'a teşekkürler. Keklere olan tutkusu ve ince ayrıntılar üzerinde kafa yorduğu için yazar arkadaşım Anya Glazer'a teşekkürler.

Son olarak, hikâye anlatımı konusundaki bilgilerimi verip yeni bir seviyeye taşıyan yüksek lisans hocalarım Elen Caldecott, C.J. Skuse, Joanna Nadin ve Steve Voake'a teşekkürler. Onların bilgeliği ve öğrettikleri olmasa bu kitap asla hayata geçemezdi. Onlar sayesinde her zaman öğrenmeye devam edeceğim.

Hayatımdaki bitki severlere özel teşekkürlerimi sunuyorum. Uzun ağaçlara tırmanmayı ve bitki yetiştirmeyi seven Hazel'a; karaçalı tünellerinde benimle koştuğu için Susannah'ya; uzun otlara ve yabani bahçelere olan sevgisi için Tiff'e teşekkürler. Şifalı bitkiler kitapları koleksiyonu ve bitki çayları için anneme; cebinde tohum, içinde merak taşıyan babama ve son olarak sonsuz sabrı ve sevgisinin yanı sıra eve çalılarla ve çamurla gelmemi umursamayan Dom'a teşekkürler.

Hikâyelerim için teşekkür etmem gereken çok fazla kişi var. Sanırım hepinize teşekkür etmek için yüz kitap daha yazmalıyım.